philip k. dick

cele trei stigmate ale lui palmer eldritch

Un roman de esenţă diabolică

„Într-o epocă întunecată, când cele mai puternice droguri halucinogene îi ajută pe coloniști să suporte viața sălbatică de pe planeta Marte, Palmer Eldritch, iluzia din iluzie, promite drogul ultim, care pune în mișcare straturile realității, basculând-o în ceva la fel de adevărat ca însuși adevărul ultim, dar infinit mai înspăimântător. Pentru că în acest nou univers toți oamenii sunt Palmer Eldritch..."

Science Fiction Weekly

Dacă Dumnezeu promite viața eternă, atunci el, Palmer Eldritch, o împarte.

„O temă rareori întâlnită în literatura lui Philip K. Dick: Ce este un Dumnezeu?"

Locus

Într-un viitor îndepărtat, Pământul, bombardat cu raze de soare devenite mortale, nu mai oferă oamenilor decât puține locuri în care să se adăpostească: Antarctica, Groenlanda și – sub influența drogurilor Dul-C – lumea bizară a păpușilor Pat și Walt. Însă Palmer Eldritch, celebrul explorator, aduce din exilul său de pe Proxima Centaur drogul Ale-G care te propulsează într-un univers personal în care ești liber să devii propriul tău Dumnezeu.

ISBN 973-569-910-9

9 789735 699109

ISBN 978-973-569-910-9

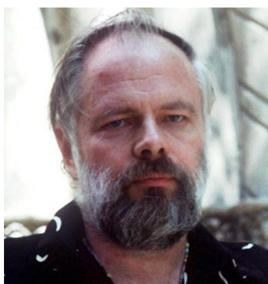
www.nemira.ro

colecția nautilus
science fiction

philip k. dick

cele trei stigmate ale lui palmer eldritch

- The Three Stigmata of Palmer Eldritch -
1965

„ DUMNEZEU PROMITE VIAŢA VEŞNICĂ. NOI O DĂM ”

Philip K. Dick

„De fapt, iată ce vreau să spun: trebuie să ţii cont că nu suntem decât ţărână. Să recunoaştem că nu prea avem pe ce ne bizui şi n-ar trebui să uităm asta. Iar dacă stai să te gândeşti – la faptul că e un fel de început prost, adică – nu o ducem chiar atât de rău. Aşa că eu, personal, am încredinţarea că până şi în situaţia mizerabilă în care ne aflăm, tot ne putem descurca. Mă-nţelegi?"

Extras dintr-o circulară audio distribuită consultanţilor pre-Modă de la P. P. Layouts, Inc., dictată de Leo Bulero imediat după întoarcerea sa de pe Marte.

Capitolul 1

Cu o nefirească durere de cap, Barney Mayerson se trezi într-un dormitor necunoscut, dintr-un bloc de locuinţe necunoscut. Alături de el, cu plapuma trasă până la umerii goi, netezi, dormea, respirând uşor pe gură, o fată necunoscută, cu o claie de păr alb ca bumbacul.

Pun pariu că am întârziat la lucru, îşi zise el; se strecură afară din aşternut şi se ridică nesigur în picioare, cu ochii închişi, abia stăpânindu-şi greaţa. După câte ştia, îl despărţeau de birou câteva ore bune de mers cu maşina; poate că nici măcar nu se afla în Statele Unite. Oricum, pe Pământ se afla; gravitaţia care-l făcea să se clatine era cea familiară, normală.

Iar dincolo, în camera cealaltă, alături de canapea, o valijoară cunoscută, a doctorului Smile, psihiatrul lui.

Cu picioarele goale, trecu lipăind în sufragerie şi se aşeză lângă micuţa valiză; o deschise, apăsă pe câteva butoane şi-l aprinse pe doctorul Smile. Contoarele se porniră să afişeze tot felul de date, iar maşinăria începu să zumzăie.

— Unde sunt? o întrebă Barney. Şi la ce depărtare de New York mă aflu?

Asta era problema principală. Observă acum un ceas atârnat pe peretele din bucătărie; era ora 7. 30 a. m. Deloc târziu.

Mecanismul, extensia portabilă a doctorului Smile, conectat prin microrelee la computerul propriu-zis, aflat în subsolul clădirii de pe Renown, 33, din New York, unde-şi avea Barney apartamentul, exclamă cu glas spart:

— A, domnul Bayerson!

— Mayerson, îl corectă Barney, netezindu-şi părul cu degete tremurate. Ce-ţi aminteşti în legătură cu noaptea trecută?

Descoperi acum cu dezgust sticle pe jumătate golite de whisky, de apă minerală şi bitter, lămâi şi tăviţe pentru cuburi de gheaţă, îngrămădite pe bufetul din bucătărie.

— Cine-i fata?

Doctorul Smile răspunse:

— Fata din pat este domnişoara Rondinella Fugate. Roni, după cum te-a rugat să-i spui.

Suna vag cunoscut şi, oarecum ciudat, în strânsă legătură cu slujba lui.

— Ascultă, se adresă el valijoarei, dar chiar atunci fata din dormitor începu să se mişte.

Imediat, îl făcu să tacă pe doctorul Smile şi se ridică în picioare, simţindu-se mic şi stânjenit, aşa cum se găsea, numai în chiloţi.

— Te-ai sculat? întrebă fata, somnoroasă.

Sări din pat şi se postă în faţa lui; destul de drăguţă, hotărî el, cu ochi mari, încântători.

— Cât e ceasul? Ai pus de cafea? întrebă ea.

Cu pas apăsat, se duse în bucătărie şi aprinse aragazul; lichidul din ibric începu să se încălzească. Auzi trântindu-se o uşă; ea intrase în baie. Apa curgea. Roni îşi făcea duş.

Întors în sufragerie, îl deschise iar pe doctorul Smile.

— Ce legătură are ea cu P. P. Layouts? întrebă.

— Domnişoara Fugate este noua ta asistentă; a sosit ieri din China Populară, unde a lucrat pentru P. P. Layouts, pe postul de consultant pre-Modă pentru regiunea respectivă. Oricum, domnişoara Fugate, deşi talentată, este complet lipsită de experienţă şi domnul Bulero a hotărât că o scurtă perioadă ca asistentă a ta, aş spune „sub tine“, dar s-ar putea interpreta greşit, dat fiind…

— Minunat! exclamă Barney.

Trecu în dormitor, îşi găsi hainele – depuse, fără îndoială că de el însuşi, într-un morman, direct pe duşumea – şi începu să se îmbrace cu grijă; se simţea la fel de îngrozitor şi tot mai trebuia să facă efortul de a nu ceda senzaţiei acute de vomă.

— E-n regulă, i se adresă doctorului Smile când reveni în sufragerie, încheindu-se la cămaşă. Îmi aduc aminte de nota de vineri despre domnişoara Fugate. Este neîntrecută în talent. A dat-o-n bară cu panoul ăla pictat, dedicat Războiului Civil din Statele Unite… Dacă-ţi poţi imagina, a crezut c-o să fie un mare succes în China Populară.

Izbucni în râs.

Uşa de la baie se întredeschise pentru o clipă; o zări pe Roni trecându-şi prosopul peste pielea roz şi curată, parcă din cauciuc.

— M-ai strigat, dragă?

— Nu, răspunse el. Vorbeam cu doctorul meu.

— Oricine mai greşeşte, glumi sec doctorul Smile.

Barney spuse:

— Cum de ne-am… Ea şi cu mine? … arătă el spre baie. Într-un timp atât de scurt?

— Chimie, zise doctorul Smile.

— Haide-haide.

— Ei bine, sunteţi amândoi precogi. Aţi prevăzut că veţi sfârşi prin a vă cupla, că vă veţi implica erotic. Aşa că aţi decis amândoi – după câteva pahare – că nu mai aveţi ce aştepta? Viaţa-i scurtă, arta-i…

Valijoara amuţi fiindcă Roni Fugate apăruse din baie, goală, ca să treacă pe dinaintea ei şi a lui Barney, înapoi spre dormitor. Avea un trup drept, subţire, o ţinută cu adevărat superbă, observă Barney, şi sâni mici, ridicaţi, cu sfârcurile nu mai mari decât două boabe asortate de mazăre roz. Sau, mai bine, perle roz asortate, se corectă el.

Roni Fugate spuse:

— Am vrut să te întreb aseară… De ce consulţi un psihiatru? Şi, Doamne, îl mai şi cari pretutindeni după tine; nu l-ai lăsat nicio clipă… L-ai ţinut deschis exact până când…

Ridică o sprânceană şi-l privi cercetător.

— Bine că măcar atunci l-am închis, sublinie Barney.

— Mă găseşti drăguţă?

Înălţându-se deodată pe vârfuri, ea se întinse, îşi ridică bărbia în sus, apoi, spre amuzamentul lui, începu să execute o serie de exerciţii rapide, aruncându-se de colo-colo şi ţopăind, făcând să-i salte sânii mici.

— Sigur că da, murmură el transpus.

— M-aş face de o tonă, gâfâi Roni Fugate, dacă nu aş practica în fiecare dimineaţă exerciţiile astea, numite Aripa Armată a Naţiunilor Unite. N-ai vrea să te duci şi tu să torni cafeaua, dragule?

Barney zise:

— Eşti într-adevăr noua mea asistentă la P. P. Layouts?

— Da, desigur; vrei să spui că nu-ţi mai aminteşti? Dar cred că eşti şi tu ca mai toţi precogii cu adevărat barosani: vezi atât de bine în viitor, încât nu mai păstrezi decât o imagine vagă asupra trecutului. Ce anume-ţi aduci aminte despre noaptea trecută?

Se opri din exerciţii, să-şi tragă sufletul.

— A, zise el vag, cred că totul.

— Ascultă, singurul motiv pentru care cineva ar căra după sine un psihiatru este primirea înştiinţării de încorporare. Corect?

După o pauză, el dădu din cap. De lucrul acela chiar că îşi amintea. Plicul cu aspect familiar, lung, de culoare albastru-verzui sosise cu o săptămână în urmă; miercurea următoare îşi ducea mentalul la Spitalul Militar al Naţiunilor Unite, din Bronx.

— A fost de ajutor? Te-a…

Arătă cu mâna spre valijoară.

— … îmbolnăvit destul?

Întorcându-se către prelungirea portabilă a doctorului Smile, Barney întrebă:

— M-ai?

Valijoară răspunse:

— Din nefericire, eşti încă destul de viabil, domnule Mayerson; poţi face faţă unui stres de zece Freud. Îmi pare rău. Dar mai ai câteva zile la dispoziţie, abia am început.

Intrând în dormitor, Roni Fugate îşi culese de pe jos chiloţii şi îi trase pe ea.

— Ia gândeşte-te, zise fata. Dacă eşti încorporat, domnule Mayerson, şi eşti trimis în colonii… poate mă aleg eu cu slujba ta.

Zâmbi, arătându-şi dinţii netezi, superbi. Era o perspectivă sumbră. Iar însuşirile lui de precog nu-i ajutau la nimic; rezultatul atârna frumos, în echilibru perfect, pe talgerele devenirii tip cauză-efect.

— N-ai cum să te descurci cu slujba mea, zise el. Tu n-ai scos-o la capăt nici în China Populară şi acolo-i o situaţie relativ simplă sub aspectul mânuirii preelementelor.

Dar într-o zi avea să reuşească; prevedea asta fără nicio greutate. Era tânără şi talentată; tot ce-i lipsea pentru a-l egala – el fiind cel mai bun în materie – erau câţiva ani de experienţă. Se trezi cu totul, redevenind conştient de situaţia în care se afla. Putea foarte bine să fie încorporat şi, chiar dacă nu va fi, Roni Fugate putea foarte bine să-i sufle slujba lui cea râvnită, o slujbă la care ajunsese în etape parcurse încetul cu încetul mai bine de treizeci de ani.

Stranie soluţie la o asemenea situaţie îngrozitoare, culcatul ăsta cu ea; se întrebă cum de ajunsese la o astfel de rezolvare.

Aplecându-se asupra valijoarei, i se adresă încetişor

doctorului Smile:

— Aş vrea să-mi spui ce naiba e cu toată grozăvia asta, de m-am hotărât să…

— Îţi pot răspunde eu, strigă Roni Fugate din dormitor. Purta acum un jerseu cam strâmt, verde-deschis, pe care şi-l încheia în faţa măsuţei de toaletă.

— M-ai informat aseară, după cel de-al cincilea pahar de whisky cu sifon. Ai zis…

Se opri, cu ochii scânteind.

— Este neelegant. Ai spus aşa: „Dacă le-o poţi trage, dă-te la ele!“ Numai că verbul pe care l-ai folosit tu, îmi pare rău că trebuie s-o spun, nu a fost „a te da la…“.

— Hm! făcu Barney şi se duse în bucătărie să-şi toarne o cafea.

Oricum, nu se găsea prea departe de New York; dacă domnişoara Fugate îi era colegă la P. P. Layouts, atunci se afla, evident, la o distanţă care permitea naveta până la birou. Puteau merge împreună. Încântător! se întrebă dacă patronul, Leo Bulero, ar fi de acord cu aşa ceva, în cazul în care ar afla. Exista vreo politică oficială a companiei în legătură cu culcatul împreună al angajaţilor? În legătură cu mai toate celelalte, exista… Deşi el nu pricepea cum un om care-şi petrecea tot timpul pe plajele Antarcticii sau prin clinicile germane pentru tratamente „E“ găsea vreme să născocească dogme pentru orice.

Într-o zi, îşi spuse el, am să trăiesc la fel ca Leo Bulero; în loc să fiu legat de New York City, într-o zăpuşeală de 180…

Sub tălpi începu să se simtă o vibraţie; duşumeaua trepida. Sistemul de răcire al clădirii fusese pus în funcţiune. Ziua începuse.

Dincolo de fereastra bucătăriei, soarele torid, ostil, se profila în spatele celorlalte blocuri de locuinţe; închise ochii din cauza luminii. Avea să fie iarăşi o zi caniculară, e-n regulă, probabil până pe la vreo 20 de grade Wagner. Nu era nevoie să fii precog pentru a prevedea asta.

***

În blocul de locuinţe cu număr deprimant de mare, 492, dinspre capătul bulevardului Marilyn Monroe, din New Jersey, Richard Hnatt îşi lua indiferent micul dejun şi, în acelaşi timp, cu ceva mai mult decât indiferenţă, îşi arunca privirile peste

buletinele meteo ale zilei precedente, din homeoziare.

Gheţarul plutitor, supranumit Moş Chelie, se retrăsese cu 4,62 unităţi Grable în timpul ultimelor douăzeci şi patru de ore, iar temperatura la amiază, în New York, o depăşise pe cea a zilei precedente cu 1,46 grade Wagner. În afară de asta, pe măsură ce oceanul se evapora, umiditatea crescuse cu 1,6 unităţi Selkirk. Prin urmare, se făcea mai cald şi mai umed; marea procesiune a naturii o pornise cu zgomot mare, dar încotro? Hnatt dădu la o parte ziarele şi luă corespondenţa primită înainte de apariţia zorilor, trecuse ceva timp de când se retrăsese poştaşul din lumina orelor dimineţii.

Prima notă de plată care îi atrase atenţia fu escrocheria cu aerul condiţionat al apartamentului, plătit în avans; era dator la blocul 492 exact zece pielicele şi jumătate pentru luna trecută, cu trei sferturi de pielicică mai mult decât în aprilie. Într-o bună zi, îşi spuse el, va fi atât de cald încât nimic nu va mai putea face ca locul ăsta să nu se topească; îşi aduse aminte de ziua în care discurile LP din colecţia lui se sudaseră laolaltă, transformându-se într-un morman diform, din cauza unei scurte defecţiuni a sistemului de răcire al clădirii. Acum avea benzi din oxid de fier; nu se mai topeau. Şi cu acea ocazie, toţi papagalii şi toate păsărelele venusiene din clădire picaseră moarte. Iar ţestoasa vecinului fiersese pe uscat. Desigur, totul se întâmplase în timpul zilei, când locatarii – bărbaţii, cel puţin – erau la lucru. Oricum, nevestele se îngrămădiseră la nivelul cel mai de jos al subsolurilor, gândind (îşi amintea că aşa îi spusese Emily) că avea să bată ceasul de pe urmă. Şi nu peste un secol, ci acum. Previziunile celor de la Universitatea Tehnică din California fuseseră greşite… Numai că, de bună seamă, nu fuseseră; nu se produsese decât o pană de curent, provocată de cei de la întreţinere, din New York. Roboţii de serviciu îşi făcuseră imediat apariţia şi reparaseră defecţiunea.

În sufragerie, soţia lui, îmbrăcată într-o bluză albastră, picta cu mare grijă o piesă din ceramică nearsă; vârful limbii îi ieşea printre dinţi şi ochii îi străluceau… Pensula se deplasa cu precizie şi Richard Hnatt putea deja să vadă că urma să iasă ceva reuşit. Privind-o pe Emily la lucru, îşi aminti de treaba pe care o avea de făcut astăzi: una care nu-i stârnea defel entuziasmul.

Spuse rugător:

— Probabil ar trebui să mai aşteptăm puţin, înainte de a-l aborda.

Fără să se uite la el, Emily răspunse:

— N-o să-i putem niciodată prezenta mostre mai bune decât cele de acum.

— Şi dacă spune „nu“?

— Mergem înainte. Ce-ai vrea, să renunţăm numai pentru că individul care mi-a fost cândva soţ nu poate să prevadă – sau nu vrea – succesul de piaţă pe care-l vor avea, până la urmă, piesele astea?

Richard Hnatt zise:

— Tu îl cunoşti; eu nu. Nu-i răzbunător, nu-i aşa? N-o să ne poarte pică?

Şi, oare, de ce le-ar purta pică fostul soţ al lui Emily? Nu-i făcuse nimeni nimic; numai să nu i se fi pus pata – cel puţin asta înţelegea Hnatt din povestea Emily.

Era ciudat să audă întruna despre Barney Mayerson şi să nu-l întâlnească niciodată, să nu aibă niciun contact direct cu el. Astăzi urma să pună capăt situaţiei, pentru că avea fixată o întrevedere cu Mayerson la ora 9. 00 dimineaţa, în biroul acestuia de la P. P. Layouts. Mayerson, desigur, îi va strânge mâna întinsă; poate că va arunca o privire rapidă peste piesele din ceramică şi va refuza pe loc. Nu, va spune el, P. P. Layouts nu este interesat să miniaturizeze aşa ceva. Ai încredere în însuşirile mele precogice, în talentul şi cunoştinţele mele de marketing pre-Modă. Şi… Afară cu Richard Hnatt, cu colecţia de vase sub braţ, fără niciun alt loc unde să se ducă.

Uitându-se pe fereastră, observă cu dezgust că se făcuse deja prea cald pentru puterea de suportabilitate a unui om; pârâiaşele de pe caldarâm se uscaseră dintr-odată, ca şi cum s-ar fi ascuns toate, la adăpost. Era ora 8. 30 şi trebuia să plece; se ridică şi se duse la debaraua din hol, pentru a-şi lua casca de plută şi trusa de răcire, obligatorie; prin lege, orice persoană care circula afară trebuia să aibă trusa prinsă în spate, până la căderea nopţii.

— La revedere, îi spuse soţiei sale, oprindu-se în uşa de la intrare.

— La revedere şi mult noroc!

Se cufundase încă şi mai adânc în smălţuirea complicată pe care o făcea, iar el îşi dădu seama dintr-odată că asta dovedea

cât de mare îi era încordarea; nu-şi putea permite să se oprească nici măcar un moment. Deschise uşa şi păşi afară, pe hol, simţind curentul rece al echipamentului portabil care îi sufla din spate.

— A, zise Emily în timp ce el se pregătea să închidă uşa.

Îşi înălţă capul, dându-şi din ochi părul lung, castaniu.

— Sună-mă pe video imediat ce ieşi din biroul lui Barney şi ai un răspuns, într-un sens sau altul.

— Okay, zise el şi trase uşa în urma lui.

Jos, în banca imobilului, descuie caseta lor blindată şi o duse într-o încăpere separată; acolo, scoase cutia în care erau lucrările din ceramică pe care urma să i le prezinte lui Mayerson.

În scurt timp, se afla într-un autobuz termoizolat interimobil, în drum spre centrul New Yorkului şi spre P. P. Layouts, marea clădire spălăcită, din ciment sintetic, unde îşi aveau originea Perky Pat şi toate piesele din lumea ei miniaturală. Păpuşa, reflectă el, care îl cucerise pe om la fel cum omul cucerise planetele sistemului solar. Perky Pat, obsesia coloniştilor. Ce comentariu asupra vieţii coloniale… Ce mai trebuia să se afle în plus despre nefericiţii ăia care, conform legilor selective ale Naţiunilor Unite, fuseseră expediaţi de pe Pământ, cerându-li-se să înceapă o viaţă nouă, străină, pe Marte, pe Venus, pe Ganymede sau oriunde le trecuseră prin cap birocraţilor de la Naţiunile Unite că ar putea fi depuşi, pentru a supravieţui cât de cât?

Iar nouă ni se pare că o ducem rău aici, îşi spuse el.

Cel de pe scaunul din faţa lui, un om de vârstă mijlocie, cu o cască cenuşie, cămaşă fără mâneci şi pantaloni scurţi roşii, remarcă:

— Iar o să fie o zi toridă.

— Da.

— Ce-ai acolo, în cutia aia mare? Ai pregătit un picnic la vreo baracă de colonist marţian?

— Ceramică, răspunse Hnatt.

— Pun pariu că o arzi numai scoţând-o afară, la amiază.

Omul de afaceri chicoti, apoi îşi luă ziarul şi îl deschise la prima pagină.

— Navă din afara sistemului Sol raportată că s-a zdrobit la aterizare pe Pluto, zise el. Echipă trimisă în căutarea ei. Crezi că-s *chestii* din alea? Eu nu suport chestiile din alte sisteme

stelare.

— Mai degrabă e o navă de-a noastră care se întorcea la bază, zise Hnatt.

— N-am văzut în viaţa mea o chestie din Proxima.

— Doar în filme.

— Înfiorător, spuse omul de afaceri. Dacă găsesc nava avariată pe Pluto şi dacă este o chestie din aia, sper s-o aneantizeze cu laser; în definitiv, chiar avem o lege împotriva venirii lor în sistemul nostru.

— Corect.

— Pot să-ţi văd ceramica? Eu mă ocup de cravate. Cravatele vii Werner, imitaţie de lucrătură de mână, într-o varietate de culori titaniene – port una dintre ele, vezi? Culorile sunt, de fapt, o formă primitivă de viaţă, pe care o importăm şi apoi o creştem în medii de cultură, aici, pe Terra. Cum anume o facem să se reproducă este secretul nostru de fabricaţie, ştii, ca formula coca-colei.

Hnatt zise:

— Din acelaşi motiv nu pot nici eu să-ţi arăt ceramica, oricât aş vrea. Sunt modele noi. Le duc unui consultant pre-Modă, la P. P. Layouts; dacă vrea să le miniaturizeze pentru machetele Perky Pat, atunci suntem făcuţi: nu mai e nevoie decât să-i paseze informaţia disc-jockeyului de la P. P. – cum îi zice? — care se învârte în jurul lui Marte. Şi aşa mai departe.

— Cravatele Werner lucrate manual fac parte dintre produsele P. P., îl informă omul. Prietenul lui Perky Pat, Walt, are un garderob plin cu aşa ceva.

Continuă radiind:

— Când P. P. Layouts s-a decis să ne miniaturizeze cravatele…

— Cu Barney Mayerson ai vorbit?

— Nu eu am vorbit cu el, ci directorul nostru regional de vânzări. Se spune că Mayerson este dificil. Pare să meargă mai mult pe impuls şi, odată ce-a luat o hotărâre, s-a terminat.

— Greşeşte vreodată? Refuză articolele care devin modă?

— Bineînţeles. O fi el precog, dar tot om e. Am să-ţi spun ceva care s-ar putea să-ţi fie de folos. Este foarte suspicios în materie de femei. I s-a destrămat căsnicia cu vreo doi ani în urmă şi de-atunci nu şi-a mai revenit. Înţelegi, nevastă-sa a rămas gravidă a doua oară, iar consiliul de conducere al blocului în care locuia

el, cred că la 33, s-a reunit şi a votat evacuarea lui şi a nevestei pentru încălcarea codului clădirii. Mă rog, ştii cum e cu 33; ştii ce greu se ajunge într-o clădire cu număr atât de mic. Aşa că, în loc să-şi părăsească apartamentul, a preferat să divorţeze de nevastă-sa şi s-o lase pe ea să se mute, cu copil cu tot. După care se pare că a ajuns la concluzia că a greşit şi a început să-şi facă sânge rău; şi-a reproşat, desigur, că a comis o asemenea greşeală. O greşeală firească, totuşi; pentru Dumnezeu, ce n-ai da dumneata sau eu să avem un apartament în 33 sau chiar în 34? Nu s-a mai recăsătorit; o fi neocreştin. În orice caz, când ai să încerci să-i vinzi ceramica, fii foarte atent cum aduci vorba despre femei; să nu cumva să spui „astea sunt pentru doamne" sau aşa ceva. Cele mai multe articole se vând…

— Mulţumesc pentru pont, spuse Hnatt ridicându-se.

Îşi luă cutia cu ceramică şi-şi făcu loc pe culoar, spre uşă. Oftă. Urma să fie greu, poate chiar fără speranţă; omul nu va reuşi să treacă peste întâmplările care-i măcinaseră îndelung relaţia cu Emily şi vasele ei, şi cu asta, basta.

Din fericire, izbuti să prindă un taxi; în timp ce se lăsă purtat prin traficul din centru, îşi citi ziarul de dimineaţă, în special articolul de fond, referitor la nava despre care se credea că se întorsese din Prox, pentru a se zdrobi de întinderile îngheţate ale lui Pluto – o relatare cam zgârcită în detalii şi trunchiată! Se presupunea deja că ar fi vorba despre binecunoscutul industriaş interplanetar Palmer Eldritch, care plecase spre sistemul Prox în urmă cu zece ani, la invitaţia Consiliului de humanoizi de acolo; doriseră ca el să le modernizeze autofacurile conform liniilor pământene. De atunci nu se mai auzise nimic despre Eldritch. Şi acum, asta.

Ar fi fost, poate, mai bine pentru Terra dacă Eldritch nu s-ar fi întors, hotărî el. Palmer Eldritch era un profesionist singuratic, prea sălbatic şi sclipitor; săvârşise miracole iniţiind producţia de autofacuri pe planetele colonizate, dar… mersese, ca de fiecare dată, prea departe, îşi făcuse prea multe planuri.

Bunurile de consum formaseră stive în locuri de necrezut, unde nu exista nici urmă de colonişti care să le folosească. Munţi de deşeuri, asta deveniseră, pe măsură ce vremea le corodase bucată cu bucată, inexorabil. Viscolele, dacă se putea crede că mai exista aşa ceva în lume… Că existau locuri unde chiar era rece. Prea rece, de fapt.

— Destinaţia Domniei Voastre, Eminenţă, îl informă taxiul autonom, oprind în faţa unei construcţii mari, extinse încă şi mai mult în subteran.

P. P. Layouts, cu angajaţi pătrunzând în voie prin numeroasele sale rampe protejate termic.

Plăti taxiul, sări din el şi o luă iute printr-un scurt pasaj, către una dintre rampe, ţinând cutia cu ambele mâini; curând, razele directe ale soarelui îl făcură să simtă – sau să-şi închipuie – că îi sfârâie pielea. Copt ca o broască râioasă, uscat de toate fluidele vitale, se gândi el când ajunse cu bine la intrare.

Se afla în subteran, poftit de o recepţioneră în biroul lui Mayerson. Camerele, răcoroase şi discret luminate, îl invitau să se relaxeze, dar el nu reuşea; îşi strânse mai bine la piept cutia cu mostre, se crispă şi, cu toate că nu era neocreştin, începu să îngaime o lungă rugăciune.

— Domnul Mayerson…

Recepţionera, mai înaltă decât Hnatt, impozantă în rochia ei cu decolteu adânc şi cocoţată pe tocuri de promenadă, i se adresă nu lui Hnatt, ci bărbatului aşezat la birou:

— Domnul Hnatt. Domnul Mayerson, domnul Hnatt.

În spatele lui Mayerson se afla o fată îmbrăcată într-un jerseu verde-deschis, cu părul complet alb. Părul era prea lung, iar jerseul prea strâmt.

— Domnişoara Fugate, domnul Hnatt. Asistenta domnului Mayerson. Domnişoara Fugate, domnul Hnatt.

La biroul lui, domnul Mayerson continuă să studieze un document, fără să observe intrarea cuiva şi Richard Hnatt aşteptă în tăcere, încercând un amalgam de sentimente; fu cuprins de furie, care-i inundă pieptul, şi, desigur, de Angst, iar pe deasupra, de o curiozitate crescândă. Aşadar ăsta era fostul soţ al lui Emily, care, dacă ar fi fost să-l creadă pe vânzătorul de cravate vii, tot mai încerca, plin de jale şi amărăciune, regretul de a-şi fi distrus căsnicia. Mayerson era un bărbat mai degrabă îndesat, apropiindu-se de patruzeci de ani, cu un păr neobişnuit – şi nu prea modern – lăţos şi ondulat cum îl avea. Părea plictisit, dar nu dădea niciun semn de ostilitate. Sau poate că încă nu…

— Ia să-ţi vedem vasele, zise Mayerson deodată.

Punând cutia cu mostre pe birou, Richard Hnatt o deschise, scoase piesele din ceramică una câte una, le aranjă, apoi făcu

un pas înapoi.

După o pauză, Barney Mayerson spuse:

— Nu.

— „Nu“? întrebă Hnatt. Ce nu?

Mayerson răspunse:

— Nu merg.

Îşi luă documentul şi-şi continuă lectura.

— Adică aţi şi hotărât? întrebă Hnatt, nevenindu-i să creadă că deja se terminase.

— Chiar aşa, încuviinţă Mayerson.

Nu mai avea niciun pic de interes faţă de ceramica prezentată; în ce-l privea pe Hnatt, el deja îşi împachetase vasele şi pleca.

Domnişoara Fugate zise:

— Scuzaţi-mă, domnule Mayerson.

Aruncându-i o privire, Barney Mayerson întrebă:

— Ce este?

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, domnule Mayerson, zise domnişoara Fugate, luând un vas, cântărindu-l în mână şi-i pipăindu-i suprafaţa smălţuită, dar eu am o cu totul altă impresie decât dumneavoastră. Eu simt că piesele astea de ceramică o să meargă.

Hnatt se uită de la unul la altul.

— Dă-mi-l pe ăla.

Mayerson arătă spre un vas verde-închis; Hnatt i-l întinse imediat. Mayerson îl ţinu o vreme în mână.

— Nu, zise el în cele din urmă.

Se încruntă.

— Tot nu cred că articolul acesta va avea succes. După mine, greşeşti, domnişoară Fugate.

Puse vasul înapoi.

— Oricum, îi spuse el lui Richard Hnatt, cu privire la dezacordul dintre mine şi domnişoara Fugate…

Se scarpină gânditor la nas.

— Lasă-mi mostrele câteva zile; am să mă mai uit la ele.

Era însă evident că nu o va face.

Domnişoara Fugate se întinse şi luă o piesă mică, ciudat modelată; o strânse la piept aproape cu tandreţe.

— Mai ales asta. Primesc de la ea emanaţii foarte puternice. Va avea cel mai mare succes dintre toate.

Cu glas potolit, Barney Mayerson spuse:

— Ţi-ai pierdut minţile, Roni.

Părea supărat de-a binelea, acum; chipul îi era încruntat şi întunecat.

— Am să te sun pe video, îi spuse lui Richard Hnatt. Când voi lua decizia finală. Nu văd niciun motiv pentru care m-aş răzgândi, aşa că nu fi optimist. De fapt, nu te deranja să le laşi.

Îi aruncă o privire dură, aspră, asistentei lui, domnişoarei Fugate.

Capitolul 2

În biroul lui, la 10:00 dimineaţa, Leo Bulero, preşedintele consiliului directorilor de la P. P. Layouts, primi un apel videofonic – pe care-l aştepta – de la Tri-Planetary Law Enforcement, o agenţie particulară de poliţie. Era la numai câteva minute de la aflarea ştirii despre zdrobirea, pe Pluto, a navei interstelare revenite din Prox.

Ascultă fără interes, pentru că, în ciuda noutăţii veştii, avea în minte alte probleme.

Era o idioţenie, dat fiind că P. P. Layouts plătea anual un enorm tribut către Naţiunile Unite pentru imunitate, dar, idioţenie sau nu, o navă de război aparţinând Biroului Narcotice al Naţiunilor Unite reţinuse, în apropierea calotei polului nordic al lui Marte, o întreagă încărcătură de Dul-C, în valoare de aproape un milion de pielicele, venind dinspre bine păzitele plantaţii de pe Venus. Era clar că banii daţi ca mită nu ajungeau la cine trebuia, în complicata ierarhie a Naţiunilor Unite.

Dar nu putea face nimic. Naţiunile Unite reprezentau o unitate impenetrabilă, asupra căreia nu avea nicio influenţă.

Îşi dădea seama fără nicio dificultate de intenţiile Biroului Narcotice. Voiau ca P. P. Layouts să facă întâmpinare pentru a recupera încărcătura navei. Asta ar fi stabilit faptul că drogul ilegal Dul-C, mestecat de atâţia colonişti, era cultivat, prelucrat şi distribuit de o sucursală acoperită a companiei P. P. Layouts. Aşa că, oricât de valoroasă ar fi fost încărcătura, mai bine o lăsa să se ducă, decât să zgândăre rana, reclamând-o.

— Presupunerile homeoziarului au fost corecte, zicea pe ecran Felix Blau, şeful agenţiei de poliţie. E Palmer Eldritch şi pare a fi în viaţă, deşi grav rănit. Am înţeles că o navă de linie a Naţiunilor Unite îl duce la o bază-spital, a cărei localizare, desigur, nu a fost divulgată.

— Hm! făcu Leo Bulero dând din cap.

— Oricum, cât priveşte ceea ce a găsit Eldritch în sistemul Prox…

— N-o să afli niciodată ce anume, zise Leo. Eldritch n-o să spună şi totul se va sfârşi acolo.

— S-a raportat, spuse Blau, ceva interesant. La bordul navei, Eldritch avea – are încă – întreţinută cu grijă, o cultură de licheni asemănătoare lichenilor titanieni din care se extrage Dul-C. M-am gândit că în vederea…

Blau se întrerupse, plin de tact.

— Există vreo modalitate de a distruge culturile astea de licheni?

Fu o pornire instinctivă.

— Din nefericire, angajaţii lui Eldritch au ajuns deja la rămăşiţele navei. O să se opună, fără doar şi poate, unor asemenea tentative.

Blau părea plin de înţelegere.

— Am putea, desigur, încerca… Nu o soluţie de forţă, dar să căutăm să ne cumpărăm accesul în zonă.

— Încearcă, zise Leo.

Numai că şi el gândea la fel: avea să fie, fără îndoială, o pierdere de timp şi de efort. Nu există legea aia, hotărârea aia importantă a Naţiunilor Unite împotriva aducerii din alte sisteme a unor forme de viaţă?

Într-adevăr, ar fi fost bine dacă i-ar fi putut face pe militarii Naţiunilor Unite să bombardeze rămăşiţele navei lui Eldritch. Mâzgăli în carneţelul lui, ca să ţină minte: sună avocaţii, depune plângere la Naţiunile Unite pentru aducerea de licheni străini.

— Mai vorbim noi, îi spuse el lui Blau şi închise.

Cred că am să depun plângere direct, hotărî el.

Apăsând comutatorul interfonului, îi spuse secretarei:

— Dă-mi Naţiunile Unite, la vârf, din New York. Cere cu secretarul Hepburn-Gilbert, personal.

Imediat fu pus în legătură cu vicleanul politician indian, care devenise cu un an în urmă secretar al Naţiunilor Unite.

— A, domnul Bulero, zâmbi ipocrit Hepburn-Gilbert. Vreţi să vă plângeţi pentru capturarea transportului de Dul-C, care…

— N-am auzit de niciun transport de Dul-C, zise Leo. E vorba despre cu totul altceva. Vă daţi seama, oameni buni, ce este pe punctul să facă Palmer Eldritch? A adus aici licheni din afara sistemului nostru solar; ar putea fi începutul unei epidemii ca aceea pe care-am avut-o în ’98.

— Ne dăm seama de asta. Oricum, oamenii lui Eldritch pretind că este vorba despre un lichen din sistemul Sol, pe care domnul Eldritch l-a luat cu sine în călătoria prin Prox şi pe care acum îl

aduce înapoi… A constituit o sursă de proteine pentru el, susţin ei.

Dantura albă a indianului luci într-un zâmbet superior; pretextul subţire îl amuza.

— Şi credeţi una ca asta?

— Sigur că nu, se lărgi zâmbetul lui Hepburn-Gilbert. Ce anume vă interesează de fapt, domnule Bulero? Vă… ăăă… preocupă lichenii în mod special?

— Sunt un cetăţean conştient al sistemului Sol. Şi insist să acţionaţi.

— Acţionăm, zise Hepburn-Gilbert. Am făcut investigaţii… L-am desemnat pe domnul Lark, de la noi – îl cunoaşteţi – să se ocupe de asta. Înţelegeţi?

Conversaţia se împotmoli, fără a ajunge la o concluzie satisfăcătoare şi, în cele din urmă, Leo Bulero închise, furios pe manevrele politicienilor; reuşeau să ia măsuri drastice când era vorba despre el, dar în ce-l privea pe Eldritch Palmer… A, domnule Bulero, se strâmbă el la sine însuşi. Asta, domnule, este cu totul altceva.

Da, îl ştia pe Lark. Ned Lark era şeful Biroului Narcotice al Naţiunilor Unite şi omul care se făcea răspunzător de reţinerea ultimului transport de Dul-C; implicarea lui Lark în disputa sa cu Eldritch fusese o stratagemă pusă la cale de secretarul Naţiunilor Unite. Se urmărea, de fapt, un fel de troc; aveau să tărăgăneze lucrurile, să nu acţioneze împotriva lui Eldritch Palmer decât dacă şi numai după ce Leo Bulero va întreprinde ceva pentru a-şi reduce transporturile de Dul-C; simţea că aşa stăteau lucrurile, dar, desigur, nu o putea dovedi. În definitiv, Hepburn-Gilbert, politicianul ăsta neevoluat, micuţ, oacheş, cu gesturi hoţeşti, nu spusese nimic.

Uite în ce te trezeşti când vorbeşti cu Naţiunile Unite, reflectă Leo. Politică afro-asiatică. O mlaştină. Administrată de străini. Aruncă o privire ucigătoare ecranului stins.

În timp ce se întreba ce are de făcut, secretara lui, domnişoara Gleason, acţionă interfonul şi spuse:

— Domnule Bulero, domnul Mayerson se află în anticameră; ar dori să-i acordaţi câteva minute.

— Pofteşte-l să intre.

Leo Bulero era bucuros de întrerupere.

După un moment, expertul lui în domeniul modei de mâine

intră, încruntat. Fără un cuvânt, Barney Mayerson se aşeză în faţa lui Leo.

— Ce te macină, Mayerson? întrebă Leo. Ia spune, că de-aia mă aflu aici, să-mi plângi tu pe umăr.

Spune care-i treaba şi te ţin eu de mânuţă, încheie el plin de sarcasm.

— Asistenta mea. Domnişoara Fugate.

— Da, aud că te culci cu ea.

— Nu de asta e vorba.

— Oh, înţeleg, zise Leo. Asta-i doar o chestiune minoră.

— N-am vrut să spun decât că mă aflu aici pentru un alt aspect al comportamentului domnişoarei Fugate. Am avut o discuţie importantă, cu puţin timp în urmă. Un vânzător…

Leo spuse:

— Ai refuzat ceva, iar ea nu a fost de acord.

— Da.

— Voi, precogii!

Remarcabil. Poate că existau viitoruri alternative.

— Aşadar vrei să-i ordon ca de acum încolo să te susţină întotdeauna?

Barney zise:

— Este asistenta mea, deci ar trebui să facă numai ce-i spun eu.

— Păi… faptul că se culcă deja cu tine nu-i o mişcare destul de bună în acest sens? râse Leo. Oricum, ar trebui să te susţină cât timp este vânzătorul de faţă, după care, dacă are vreo reţinere şi-o poate da la iveală în particular.

— Nici măcar nu încerc asta, replică Barney, uitându-se încă şi mai urât.

Leo zise răspicat:

— Ştii că mulţumită terapiei „E“ am un lob frontal uriaş; practic, am ajuns şi eu precog, atât sunt de avansat. Era un vânzător de vase de pământ? Ceramică?

Ostil, Barney aprobă din cap.

— Sunt vasele fostei tale soţii, zise Leo.

Ceramica ei era destul de căutată; văzuse reclama în homeoziare: era vândută cu bucata de unul dintre cele mai selecte magazine de obiecte de artă din New Orleans, ca şi aici, pe Coasta de Est şi în San Francisco.

— Au să se impună, Barney? îşi studie precogul.

— *A avut dreptate domnişoara Fugate*?
— N-au să se impună niciodată; ăsta-i adevărul adevărat.
Tonul lui Barney, oricum, era greu ca de plumb. Nepotrivit ton, gândi Leo, pentru replica mea; prea lipsit de vitalitate.
— Eu aşa prevăd, zise Barney cu încăpăţânare.
— Okay, dădu Leo din cap. Sunt de acord cu tine. Dar dacă vasele ei devin o senzaţie, iar noi nu avem miniaturile lor disponibile pentru machetele coloniştilor…
Chibzui.
— S-ar putea să te trezeşti că partenera de pat îţi ocupă şi scaunul, zise el.
Ridicându-se, Barney spuse:
— Atunci, îi dai instrucţiuni domnişoarei Fugate cu privire la poziţia pe care trebuie s-o adopte?
Se îmbujoră.
— Am să reformulez asta, murmură el, iar Leo izbucni într-un hohot de râs.
— Okay, Barney. Pun eu biciul pe ea. E tânără; va supravieţui. Tu îmbătrâneşti; tu trebuie să-ţi păstrezi demnitatea, să nu fii contrazis de nimeni.
Se ridică şi el; apropiindu-se de Barney, îl bătu pe umăr.
— Dar fii atent. Nu-ţi mai face sânge rău. Uită-ţi fosta nevastă. Okay?
— Am uitat-o.
— Femei se mai găsesc, zise Leo, gândindu-se la Scott Sinclair, actuala lui amantă.
Chiar în acel moment, Scott, fragilă şi blondă, cu sâni uriaşi, se fâţâia prin vila lui satelit, aflată pe o orbită la cinci sute de mile înălţime, aşteptând ca el să termine odată săptămâna de lucru.
— Există o rezervă infinită, continuă Leo. Nu sunt ca primele timbre americane sau ca pielicelele din mucegaiuri, pe care le folosim drept bani.
Îi trecu atunci prin minte că ar putea aranja lucrurile punându-i lui Barney la dispoziţie una dintre fostele lui amante, abandonate, dar încă utilizabile.
— Îţi propun… începu el, dar Barney i-o tăie cu o mişcare violentă a mâinii. Nu? întrebă Leo.
— Nu. Oricum, sunt încurcat serios cu Roni Fugate. Una o dată este destul pentru orice bărbat normal.

Barney îi aruncă patronului o privire severă.

— Sunt de acord. Doamne, şi eu tot numai cu una o dată mă pot vedea; ce crezi tu, că am un harem acolo, la Winnie-ther-Pooh Acres? se zburli el.

— Ultima oară când am fost sus, răspunse Barney, la petrecerea dată de ziua ta, în ianuarie…

— A, bine. Petrecerile. Asta-i altceva; nu punem la socoteală ce se întâmplă în timpul petrecerilor.

Îl conduse pe Barney până la uşa biroului.

— Ştii, Mayerson, am auzit un zvon despre tine, unul care nu mi-a plăcut. Te-a văzut cineva cărând o valijoară de-aia, extensie de la computerul-psihiatru al blocului… *Ai primit o înştiinţare de încorporare*?

Se lăsă linişte. Apoi, în cele din urmă, Barney încuviinţă din cap.

— Şi nu aveai de gând să ne spui nimic, zise Leo. Noi urma să aflăm când? În ziua când te îmbarcai pentru Marte?

— Trec eu şi peste asta.

— Sigur că da. Toţi trec. Aşa au reuşit Naţiunile Unite să populeze patru planete, şase luni…

— Am să-mi dereglez mentalul, zise Barney. Însuşirile mele precogice îmi spun că am să reuşesc; mă ajută. Nu pot suporta un stres de atâtea unităţi Freud câte vor ei… Uită-te la mine.

Îşi ridică mâinile; tremurau vizibil.

— Ia priveşte ce reacţie am la remarca inofensivă a domnişoarei Fugate. Ia priveşte ce reacţie am faţă de Hnatt, care-mi aduce vasele lui Emily. Ia priveşte…

— Okay, spuse Leo, deşi tot mai era îngrijorat.

De obicei, înştiinţările astea lăsau o perioadă de numai nouăzeci de zile până la încorporare, iar domnişoara Fugate cu greu ar fi fost în stare să preia locul lui Barney într-un timp atât de scurt. Desigur, îl putea transfera pe Mac Ronston, de la Paris, însă nici Ronston, după cincisprezece ani, nu era de calibrul lui Barney Mayerson; avea experienţă, dar talentul nu se putea acumula în timp: trebuia să fie dat de la Dumnezeu.

Ăştia de la Naţiunile Unite se ţin scai de capul meu, se gândi Leo. Oare înştiinţarea de încorporare a lui Barney, sosită exact acum, era o simplă coincidenţă? Sau însemna încă o dovadă a vulnerabilităţii lui? Dacă aşa este, hotărî el, situaţia e destul de neplăcută. Iar eu nu am cum să exercit vreo presiune asupra

Naţiunilor Unite, ca să-l scutesc.

Şi totul numai pentru că-i aprovizionez pe coloniştii ăia cu Dul-C, îşi spuse el. Cineva trebuie s-o facă; oamenii au nevoie de aşa ceva. Altfel, la ce le-ar folosi machetele Perky Pat?

În plus, constituia una dintre cele mai profitabile operaţiuni comerciale din întregul sistem Sol. Erau la mijloc multe pielicele din mucegaiuri.

Cei de la Naţiunile Unite o ştiau şi ei foarte bine.

***

La 12:30, ora New Yorkului, Leo Bulero lua masa cu o nouă angajată, care intrase de curând în grupul său de secretare. Pia Jurgens, aşezată în faţa lui, într-un separeu de la Vulpea Purpurie, mânca atent, mestecând meticulos cu maxilarele ei mici şi delicate. Era roşcată, iar lui îi plăceau roşcatele; erau fie îngrozitor de urâte, fie aproape supranatural de atrăgătoare. Domnişoara Jurgens făcea parte din ultima categorie. Acum, de-ar găsi un pretext pentru a o transfera la Winnie-ther-Pooh Acres… Presupunând, oricum, că Scotty nu ar avea nimic împotrivă. Iar asta nu prea părea posibil, în prezent; Scotty era o fire voluntară, lucru întotdeauna periculos la o femeie.

Păcat că n-am reuşit să i-o pasez pe Scotty lui Barney Mayerson, îşi spuse el. Împuşcam doi iepuri dintr-odată; îl întăream psihic pe Barney şi mă făceam şi eu liber pentru…

Aiurea! se gândi el apoi. Barney trebuie să fie labil, altfel e ca şi trimis pe Marte; doar de-asta şi-a angajat geamantanul ăla vorbitor. Nu înţeleg deloc lumea modernă, e clar. Trăiesc tot în secolul douăzeci, când psihanaliştii îi făceau pe oameni mai puţin sensibili la stres.

— Niciodată nu vorbiţi, domnule Bulero? întrebă domnişoara Jurgens.

— Nu.

Se gândi: O să reuşesc oare să mă bag peste structurile comportamentale ale lui Barney? Să-l ajut să – cum îi zice – devină mai puţin viabil?

Dar nu era atât de simplu pe cât părea; îşi dădea seama de asta în mod instinctiv, graţie lobului său frontal expandat. Nu poţi îmbolnăvi oamenii numai dând un ordin.

Sau poţi?

Se scuză, apoi porni în căutarea chelnerului-robot şi-i ceru să-i fie adus la masă un videofon.

După câteva momente era în legătură cu domnişoara Gleason, care se afla la birou.

— Ascultă, vreau s-o văd pe domnişoara Rondinella Fugate imediat ce mă întorc. Iar domnul Mayerson nu trebuie să ştie. Înţeles?

— Da, domnule, răspunse domnişoara Gleason, notându-şi.

— Am auzit tot, zise Pia Jurgens când el închise. Ştiţi, i-aş putea spune domnului Mayerson; îl văd aproape în fiecare zi la…

Leo izbucni în râs. Ideea că Pia Jurgens ar putea da cu piciorul viitorului ce-i mijea la orizont îl amuză.

— Ascultă, zise el, bătând-o uşor pe mână, nu-ţi face griji; nu intră în spectrul naturii umane. Termină-ţi melcişorii ganymedani şi hai să ne-ntoarcem la birou.

— Voiam să spun, comentă domnişoara Jurgens, că mi se pare ciudat să fiţi atât de deschis în faţa altcuiva, a unei persoane pe care abia dacă o cunoaşteţi.

Îl privi, iar sânii ce păreau să-i sară din decolteu, i se umflară şi mai mult; stăteau să-i plesnească de indignare.

— Evident, soluţia este să te cunosc mai bine, zise Leo pofticios. Ai mestecat vreodată Dul-C? o întrebă el retoric. Ar trebui s-o faci. În ciuda faptului că produce dependenţă. Este o adevărată experienţă.

El, desigur, ţinea la îndemână o rezervă, calitatea super, la Winnie-ther-Pooh Acres; când avea oaspeţi, era adeseori scoasă la iveală, pentru a adăuga culoare la ceea ce, altfel, ar fi putut trece drept plicticos.

— Te-am întrebat pentru că eşti tipul de femeie cu imaginaţie activă, iar reacţia pe care o ai la Dul-C depinde – variază în funcţie – de genul imaginativ al forţei creatoare.

— Mi-ar plăcea să încerc o dată, zise domnişoara Jurgens.

Îşi aruncă privirile împrejur, îşi coborî vocea şi se aplecă spre el:

— Dar e ilegal.

— Da? o privi el.

— Ştiţi bine că da, îi răspunse nervoasă.

— Ascultă, zise Leo, îţi pot face rost.

Ar mesteca, de bună seamă, împreună cu ea; minţile celor care o foloseau în grup fuzionau, formau o unitate nouă, sau cel puţin asta era experienţa. Câteva şedinţe de mestecat Dul-C împreună şi ar afla tot ce-ar fi de aflat despre Pia Jurgens; era

ceva cu ea – dincolo de evidenta înzestrare fizică – ceva care-l fascina; tânjea după o apropiere mai intimă a lor.

— Şi n-o să folosim o machetă.

Printr-o ironie, el, creatorul şi producătorul microuniversului Perky Pat, prefera să mestece Dul-C pe gol; ce avea de câştigat un pământean dintr-o machetă, de vreme ce aceasta era o miniaturizare a oraşului pământean standard? Pentru cei stabiliţi pe o lună urlătoare, bântuită de vijelii, îngrămădiţi unii într-alţii, în fundul unei barăci, spre a se pune la adăpost de cristalele de metan îngheţat şi de diferitele adversităţi, era altceva; Perky Pat şi macheta ei constituiau o modalitate de întoarcere în lumea în care se născuseră. Dar el, Leo Bulero, el era al naibii de obosit de lumea în care se născuse şi în care încă mai locuia. Şi nici măcar Winnie-ther-Pooh Acres, cu toate diversiunile ei nostime şi nu-tocmai-nostime, nu-i umplea golul. Oricum…

— Dul-C, îi spuse el domnişoarei Jugens, este o chestie extraordinară şi nu-i de mirare că-i interzisă. E precum religia; Dul-C este religia coloniştilor.

Chicoti.

— O doză, mestecată cincisprezece minute şi…

Făcu un gest, măturând aerul cu mâna.

— Nici urmă de baracă, nici urmă de metan îngheţat. Dă un rost vieţii. Nu merită riscul şi cheltuiala?

Ce altceva mai are valoare pentru noi? se întrebă el şi simţi cum îl încearcă melancolia. Producând machetele Perky Pat, apoi cultivând şi distribuind lichenii de bază pentru gama de produse Dul-C, făcuse suportabilă viaţa a peste un milion de expatriaţi fără voie de pe Terra. Şi cu ce naiba se alesese în schimb? Viaţa mea, se gândi el, este dedicată altora şi începe să nu-mi mai placă; nu e de ajuns. Mai era şi satelitul lui, unde îl aştepta Scotty; mai erau, ca întotdeauna, amănuntele încurcate ale celor două mari afaceri, una legală şi cealaltă nu… Dar în viaţă nu mai exista şi altceva?

Nu ştia. Şi nici altcineva nu putea şti, pentru că pe Barney Mayerson toţi îl imitau, într-un fel sau altul. Barney, cu domnişoara Rondinella Fugate a lui, replică la scară redusă a lui Leo Bulero cu domnişoara Jurgens. Oriunde se uita, vedea acelaşi lucru; probabil că până şi Ned Lark, şeful Biroului Narcotice, trăia genul ăsta de viaţă, probabil că la fel făcea şi Hepburn-Gilbert, care mai mult ca sigur avea o starletă suedeză,

blondă, înaltă, cu sâni de mărimea bilelor de popice şi la fel de tari. Chiar şi Palmer Eldritch. Nu, îşi dădu el seama deodată. Palmer Eldritch nu; el a găsit altceva. De zece ani stătea în sistemul Prox sau, în fine, tot umbla pe acolo. Ce anume a găsit? Ceva care să merite efortul, care să merite prăbuşirea finală pe Pluto?

— Ai văzut homeoziarele? o întrebă pe domnişoara Jurgens. Ştirea în legătură cu nava de pe Pluto? E un om la un miliard, Eldritch ăsta. Nu găseşti altul ca el.

— Am citit, spuse domnişoara Jurgens, că s-a aflat în mare dificultate.

— Sigur. Zece ani din viaţă, tot chinul ăla şi pentru ce?

— Puteţi fi sigur că şi-a scos el pârleala pentru cei zece ani, zise domnişoara Jurgens. O fi el nebun, dar e deştept; are grijă de pielea lui, ca toată lumea, de altfel. Nu-i chiar atât de smintit.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc, spuse Leo Bulero. Să vorbesc cu el, chiar şi numai un minut.

Se hotărî, în acel moment, să o facă, să meargă la spitalul unde zăcea Palmer Eldritch, să intre, cu forţa sau cu bani, în camera lui şi să afle ce găsise.

— Mă gândeam, zise domnişoara Jurgens, că pe vremea când navele au părăsit pentru prima oară sistemul nostru solar, plecând spre alte stele – ţineţi minte? – se auzea că…

Ezită.

— E atât de prostesc, dar eram copil când Arnoldson a făcut prima lui călătorie până în Prox şi înapoi; eram copil când s-a întors, vreau să zic. Mă gândeam că, de fapt, ducându-se atât de departe, l-a…

Îşi lăsă capul în jos, pentru a nu-i întâlni privirea lui Leo Bulero.

— L-a găsit pe Dumnezeu.

Şi mie mi-a trecut prin minte, se gândi Leo. Iar eu eram adult atunci. Sărisem de treizeci de ani.

După cum i-am mărturisit-o şi lui Barney, de nenumărate ori.

Şi, medită el, încă mai cred asta. Despre cei zece ani de zbor ai lui Palmer Eldritch.

După masa de prânz, întors în biroul lui de la P. P. Layouts, o întâlni pentru întâia oară pe domnişoara Rondinella Fugate; când ajunse, ea îl aştepta.

N-arată rău, se gândi el închizând uşa biroului. Drăguţă figură

şi ce ochi extraordinari, luminoşi! Părea nervoasă; îşi aşeză picior peste picior, îşi netezi fusta, îl privi pe furiş în timp ce el lua loc la masa de lucru, în faţa ei. Foarte tânără, gândi Leo. O copilă care vorbise deschis şi-şi contrazisese superiorul atunci când crezuse că el greşise. Atingând…

— Ştii de ce te afli aici, în biroul meu? întrebă Leo.

— Cred că sunteţi furios fiindcă l-am contrazis pe domnul Mayerson. Dar am simţit cu adevărat viitorul acelei ceramici. Prin urmare, ce altceva puteam face?

Se ridică pe jumătate, rugător, apoi se aşeză la loc. Leo zise:

— Te cred. Dar domnul Mayerson este sensibil. Dacă trăieşti cu el, ştii că are un psihiatru portabil, pe care-l cară cu sine peste tot.

Deschizând sertarul biroului, îşi scoase cutia cu Cuesta Reys, calitatea întâi; îi întinse cutia domnişoarei Fugate, care acceptă recunoscătoare una dintre ţigările de foi lungi şi negre. Luă şi el una; i-o aprinse ei, apoi şi-o aprinse pe a lui şi se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Ştii cine este Palmer Eldritch?

— Da.

— Îţi poţi folosi capacităţile de precog şi la altceva decât la previziuni pre-Modă? Peste vreo lună, homeoziarele au să anunţe, din rutină, locul unde s-a aflat Eldritch. Aş vrea să priveşti înainte, la ziarele cu pricina şi să-mi spui unde se află omul în clipa asta. Ştiu că o poţi face.

Ar fi bine să poţi, îşi zise el, dacă vrei să-ţi păstrezi slujba de aici. Aşteptă, fumându-şi ţigara de foi, uitându-se la fată şi gândindu-se la el, cu o urmă de invidie, fiindcă în cazul în care era la fel de bună la pat pe cât arăta…

Domnişoara Fugate spuse cu voce stinsă, şovăitoare:

— Nu am decât o impresie extrem de vagă, domnule Bulero.

— Ei, s-o auzim şi pe-aia.

Luă un stilou.

Fata se mai concentră câteva minute, însă nici la a doua încercare impresia nu se limpezi. În orice caz, el avea de-acum în carnetul de însemnări cuvintele: Spitalul Veteranilor James Riddle, Baza III, Ganymede. Un stabiliment al Naţiunilor Unite, desigur. Dar anticipase asta. Nu era o problemă de nerezolvat; se putea găsi o modalitate de a pătrunde în clădire.

— Şi nu se află acolo sub numele lui, zise domnişoara Fugate,

palidă şi nervoasă din cauza efortului; îşi aprinse iarăşi ţigara de foi, care se stinsese; îndreptându-se în scaun, îşi puse din nou picioarele suple unul peste celălalt. Homeoziarele vor spune că Eldritch a fost înregistrat în spital sub numele de…

Făcu o pauză, îşi strânse tare ochii şi oftă.

— Ah, la naiba! izbucni ea. Nu reuşesc. O silabă. Frent. Brent. Nu, cred că-i Trent. Da, e Eldon Trent.

Zâmbi uşurată; ochii ei mari străluciră de încântare naivă, copilărească.

— Au avut mult de furcă pentru a-l ţine ascuns. Şi l-au interogat, vor zice gazetele. Deci e clar că-i conştient.

Se încruntă apoi, dintr-odată.

— Staţi aşa. Mă uit la un titlu; sunt în apartamentul meu de la bloc, singură. E dimineaţa devreme şi citesc pagina întâi. Doamne!

— Ce zice? întrebă Leo, aplecându-se încordat spre ea; surprinse spaima fetei.

Domnişoara Fugate şopti:

— Titlurile spun că Palmer Eldritch a murit.

Clipi, se uită în jur cu uimire, apoi, încetul cu încetul, îşi concentră privirile asupra lui; îl cercetă cu un amestec confuz de frică şi nesiguranţă se trase mai departe de el, înghesuindu-se în spătarul scaunului, cu degetele strâns împreunate.

— Iar dumneavoastră sunteţi acuzat că aţi fi făcut-o, domnule Bulero. Sincer, asta zice în titlu.

— Adică am să-l ucid?

Ea încuviinţă din cap.

— Dar… Nu este o certitudine; iau şi eu de prin viitoarele… înţelegeţi? Adică noi, precogii, vedem…

Făcu un semn cu mâna.

— Ştiu.

Era obişnuit cu precogii; Barney Mayerson, în definitiv, lucra pentru P. P. Layouts de treisprezece ani, iar unii dintre ceilalţi încă mai de mult.

— S-ar putea întâmpla, zise el cu glas aspru.

De ce aş face una ca asta? se întrebă. Imposibil de spus în clipa de faţă. Poate că după ce îl va întâlni pe Eldritch şi va vorbi cu el… Deoarece era evident că va ajunge acolo.

Domnişoara Fugate zise:

— Socot că n-ar fi prea bine să încercaţi să luaţi legătura cu

domnul Eldritch, având în vedere acest viitor posibil; nu credeţi, domnule Bulero? Vreau să spun, riscul există, pluteşte în aer, foarte mare. În jur de… zic eu… vreo patruzeci.

— Ce anume, „patruzeci”?

— La sută. Aproape jumătate din posibilităţi.

Acum, mai refăcută, trase din ţigară şi-l înfruntă; îl fulgeră cu privirea ei adâncă şi plină de viaţă, întrebându-se fără îndoială cu imensă curiozitate de ce ar face el un asemenea lucru.

Leo se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Mulţumesc, domnişoară Fugate; apreciez ajutorul dumitale.

Aşteptă, dându-i clar de înţeles că voia ca ea să plece.

Totuşi, domnişoara Fugate nu se ridică. Se confrunta şi el cu acea trăsătură de caracter particulară, cu acea fermitate care îl deranjase pe Barney Mayerson.

— Domnule Bulero, spuse ea liniştit, cred că va trebui să mă duc la poliţia Naţiunilor Unite. Noi, precogii…

El închise uşa la loc.

— Voi, precogii, sunteţi prea preocupaţi de vieţile celorlalţi oameni.

Dar îl avea la mână. Se întrebă ce ar fi ea în stare să scoată din informaţiile pe care le deţinea.

— S-ar putea ca domnul Mayerson să fie încorporat, zise domnişoara Fugate. Ştiaţi asta, desigur.

Aveţi de gând să interveniţi pentru a-i face să-l lase în pace?

Candid, el răspunse:

— Am unele intenţii în sensul de a-l ajuta să le tragă clapa, da.

— Domnule Bulero, spuse ea cu glas coborât, ferm. Am să fac un târg cu dumneavoastră. Lăsaţi-i să-l încorporeze. Şi-atunci am să fiu eu consultantul pre-Modă din New York.

Aşteptă; Leo Bulero nu spuse nimic.

— Ce ziceţi? întrebă ea.

Se vedea limpede că nu era obişnuită cu asemenea negocieri. Avea însă de gând să dea lovitura, dacă se putea. În definitiv, reflectă el, oricine, chiar şi cel mai isteţ operator, trebuia să înceapă cumva. Probabil că asista la faza iniţială a ceea ce urma să fie o carieră strălucită.

Apoi îşi aminti ceva. Îşi aminti de ce fusese ea transferată de la biroul din Pekin aici, în New York, ca asistentă a lui Barney Mayerson. Prezicerile ei se dovediseră extravagante. Unele

dintre ele – prea multe, de fapt – fuseseră greşite.

Poate că previziunea asupra titlului ce anunţa punerea lui sub acuzare, ca prezumtiv ucigaş al lui Palmer Eldritch – presupunând că fusese cinstită când o făcuse, că într-adevăr văzuse lucrurile aşa – nu însemna decât o altă greşeală de-a ei. O previziune eronată, asemenea celei care o adusese aici.

Cu voce tare, spuse:

— Lasă-mă să mă gândesc. Dă-mi vreo două zile.

— Până mâine dimineaţă, spuse ferm domnişoara Fugate.

Leo izbucni în râs.

— Înţeleg de ce a fost Barney scos din minţi.

Cu facultăţile lui de precog, probabil că şi Barney simţise, fie şi numai vag, faptul că domnişoara Fugate avea să-i dea o lovitură decisivă, punându-i în pericol întreaga situaţie.

— Ascultă…

Se apropie de ea.

— Eşti amanta lui Mayerson. Ţi-ar plăcea să renunţi la asta? Îţi pot pune la dispoziţie un întreg satelit.

Presupunând, desigur, că ar fi reuşit s-o scoată pe Scotty de acolo.

— Nu, mulţumesc, răspunse domnişoara Fugate.

— De ce? întrebă uimit. Cariera ta…

— Îmi place domnul Mayerson, zise ea. Şi nu mă dau în vânt după căpăţâ… După bărbaţii care au frecventat clinicile alea.

Încă o dată, Leo deschise uşa.

— O să ai un răspuns până mâine dimineaţă.

Privind-o cum trecea dincolo, în biroul secretarei, gândi: Asta o să-mi dea răgazul să ajung la Ganymede şi la Palmer Eldritch; am să ştiu mai multe, atunci. Am să ştiu dacă previziunea ta e falsă ori nu.

Închizând uşa în urma fetei, se întoarse imediat la masa de lucru şi acţionă butonul videofonului care-l punea în legătură cu exteriorul. Operatoarei de pe reţeaua New Yorkului îi spuse:

— Dă-mi Spitalul Veteranilor James Riddle, de la Baza III de pe Ganymede. Vreau să vorbesc cu domnul Eldon Trent, un pacient de acolo. Direct.

Îşi dădu numele şi numărul, apoi închise, bătu în furcă şi luă legătura cu cosmodromul Kennedy.

Îşi rezervă un loc pentru seara aceea, la nava ultrarapidă spre Ganymede, apoi începu să se plimbe cu paşi mari prin birou, în

aşteptarea apelului de la Spitalul Veteranilor James Riddle.

Căpăţânos, medită el. Îl numise astfel până şi pe patronul ei.

După zece minute, primi legătura.

— Îmi pare rău, domnule Bulero, îi spuse operatoarea. Domnul Trent nu are voie să întreţină conversaţii, din dispoziţia medicilor.

Deci Rondinella Fugate a avut dreptate; la James Riddle exista un Eldon Trent şi, după toate probabilităţile, era Palmer Eldritch. Excursia, în mod cert, merita să fie făcută; soarta părea să-i surâdă.

Să-mi surâdă, se gândi el, strâmbându-se, adică să-l întâlnesc pe Eldritch, să am vreo altercaţie cu el, Dumnezeu ştie, şi până la urmă să-i provoc moartea. Unui om pe care până în momentul ăsta nici măcar nu l-am cunoscut. Şi să mă trezesc pus sub acuzaţie, să n-am pe unde să mai scot cămaşa... Ce perspectivă!

Dar curiozitatea îi fusese stârnită. În numeroasele şi diversele lui operaţiuni, nu simţise niciodată nevoia de a ucide pe cineva, sub niciun motiv. Indiferent ce urma să se întâmple între el şi Palmer Eldritch, trebuia să fie ceva unic; hotărât lucru, o călătorie spre Ganymede era necesară.

Greu să mai dea înapoi acum! Presimţea clar că urma să se întâmple exact ceea ce spera el. Iar Rondinella Fugate nu spusese decât că avea să fie acuzat de omor; nu era nicio indicaţie referitoare la o incriminare reuşită.

A condamna un om de talia lui pentru un asasinat, chiar şi prin autorităţile Naţiunilor Unite, însemna ceva.

Era dispus să-i lase să încerce.

Capitolul 3

Într-un bar din apropiere de P. P. Layouts, Richard Hnatt stătea şi sorbea o tequila, ţinându-şi cutia cu mostre în faţă, pe masă. Ştia al naibii de bine că nu era nimic în neregulă cu vasele lui Emily; lucrările ei se vindeau. Problema era cu fostul ei soţ şi cu puterea de decizie pe care o avea.

Iar Barney Mayerson îşi exercitase această putere.

Va trebui s-o sun pe Emily şi să-i spun, îşi zise Hnatt. Se ridică în picioare.

Drumul îi fu barat de un bărbat, un specimen aproape perfect rotund, cocoţat pe nişte picioare ca două fuse.

— Cine sunteţi? întrebă Hnatt.

Omul începu să ţopăie ca o jucărie în faţa lui, scormonindu-se în buzunar de parcă ar fi încercat să vâneze un banal microorganism cu înclinaţii de parazit, ce supravieţuise probei timpului. Totuşi, ceea ce dădu până la urmă la iveală fu o carte de vizită.

— Suntem interesaţi de lucrările dumitale de ceramică, domnule Hnatt. Natt. Sau cam zici că te cheamă.

— Icholtz, zise Hnatt citind cartea de vizită; era trecut numai numele, fără nicio altă informaţie, nici măcar un număr de videofon. Dar nu am la mine decât mostre. Am să vă spun care sunt punctele de vânzare cu amănuntul a produselor liniei noastre. Astea…

— Sunt pentru miniaturizare, zise omul de jucărie, domnul Icholtz, dând din cap. Exact asta şi vrem. Intenţionăm să vă miniaturizăm ceramica, domnule Hnatt; noi credem că Mayerson greşeşte, au să fie la modă şi încă foarte curând.

Hnatt îl pironi cu privirea.

— Vreţi să miniaturizaţi şi nu sunteţi de la P. P. Layouts?

Nimeni altcineva nu miniaturiza, însă. Toată lumea ştia că P. P. Layouts deţinea monopolul.

Aşezându-se la masă, lângă cutia cu mostre, domnul Icholtz îşi scoase portofelul şi începu să numere pielicelele.

— La început se va face foarte puţină publicitate acestei chestii, dar până la urmă…

Îi oferi lui Hnatt teancul de pielicele din mucegaiuri, maronii, mototolite, care serveau drept mijloc de plată în sistemul Sol: singura moleculă, un acid aminoproteic unicat, ce nu putea fi reprodusă în tipografii, o formă de viaţă de pe Biltong, folosită, în locul liniilor de asamblare automate, de multe întreprinderi de pe Terra.

— Va trebui să vorbesc cu nevastă-mea, zise Hnatt.

— Nu dumneata eşti reprezentantul firmei?

— … Da.

Acceptă teancul de pielicele.

— Contractul.

Icholtz scoase un document şi îl întinse pe masă; îi oferi un stilou.

— Ne dă exclusivitate.

Când se aplecă să semneze, Richard Hnatt văzu numele firmei lui Icholtz pe contract. Ale-G Manufacturer… îi amintea de un alt produs, care anume, nu-şi putea da seama. Abia după ce semnă şi primi copia îşi aduse aminte.

Medicamentul halucinogen ilegal Dul-C, folosit în colonii împreună cu machetele Perky Pat.

Avu o presimţire ciudată, de profundă nelinişte. Dar era prea târziu pentru a mai da înapoi. Icholtz strângea cutia cu mostre; conţinutul ei reprezenta de-acum proprietatea firmei Ale-G Manufacturer, din Boston, SUA, Terra.

— Cum… cum pot să iau legătura cu dumneavoastră? întrebă Hnatt în timp ce Icholtz se depărta de masă.

— N-o să iei legătura cu noi. Dacă avem nevoie de dumneata, te sunăm noi.

Icholtz zâmbi scurt.

Cum naiba să-i spună lui Emily? Hnatt numără pielicelele, citi contractul, realiză încetul cu încetul cât anume îi plătise Icholtz; era destul pentru a le asigura, lui însuşi şi lui Emily, o vacanţă de cinci zile în Antarctica, în una dintre staţiunile alea grozave şi răcoroase, frecventate de bogătaşii Terrei, unde fără îndoială că Leo Bulero şi alţii asemenea lui îşi petreceau vara… Iar la ora actuală, vara dura tot anul.

Sau… chibzui el. Putea face chiar mai mult decât atât; puteau pătrunde, el cu nevastă-sa, în cea mai selectă instituţie de pe planetă presupunând că el şi cu Emily ar fi vrut. Puteau zbura până în Germanii şi intra în una dintre clinicile de terapie „E“ ale

doctorului Willy Denkmal. Uau! îşi zise el.

Se închise în cabina de videofon a barului şi o sună pe Emily.

— Fă-ţi bagajul, Emily. Plecăm la München. La…

Alese la întâmplare numele unei clinici; văzuse în revistele *Paris* o reclamă cu acest nume.

— La Eichenwald. Doctorul Denkmal e…

— Le-a luat Barney, spuse Emily.

— Nu. Dar mai există şi altcineva în domeniul miniaturizărilor, în afară de P. P. Layouts.

Se simţi cuprins de entuziasm.

— Barney ne-a refuzat; ei şi? Am nimerit-o şi mai bine cu firma asta nouă; e o treabă serioasă. Te văd în jumătate de oră; fac rezervările pentru zborul expres, cu TWA. Gândeşte-te: terapie „E“ pentru amândoi.

Emily zise cu voce scăzută:

— Nu sunt sigură că vreau să evoluez, dacă tot veni vorba.

El sări speriat:

— Ba sigur că vrei. Adică, s-ar putea să ne salveze vieţile sau, dacă nu pe ale noastre, atunci pe ale copiilor noştri, copiii noştri potenţiali, pe care s-ar putea să-i avem cândva. Şi chiar dacă stăm acolo doar un timp şi nu evoluăm decât puţin, gândeşte-te ce uşi ni se vor deschide; vom fi *personae gratae* oriunde. Tu *cunoşti* pe cineva care a făcut terapie „E“? Citeşti întruna, aşa şi pe dincolo, prin homeoziare, oameni de societate… Dar…

— Nu vreau păr pe tot corpul, zise Emily. Şi nu vreau să-mi fie mărit capul. Nu. N-am să merg la clinica Eichenwald.

Părea hotărâtă definitiv; chipul îi era liniştit.

El zise:

— Atunci, mă duc singur.

Tot ar fi eficient, din punct de vedere economic; în definitiv, el era cel care trata cu cumpărătorii. Şi ar putea să stea la clinică de două ori mai mult timp, să evolueze de două ori mai mult… Presupunând că terapia prindea. Unele persoane nu răspundeau la tratament, dar lucrul cu greu putea fi pus pe seama unei greşeli a doctorului Denkmal; capacitatea de evoluţie nu era hărăzită tuturor, în aceeaşi măsură. În privinţa lui, avea un sentiment de certitudine; urma să evolueze remarcabil, să-i prindă din urmă pe barosani, poate chiar să-i întreacă pe unii dintre ei, sub aspectul familiarelor cruste cornoase pe care Emily, din prejudecată, le numise „păr“.

— Şi ce ar trebui să fac eu cât timp eşti tu plecat? Să tot lucrez la vase?

— Întocmai, zise el.

De-acum încolo, comenzile urmau să sosească cu duiumul; altfel, Ale-G din Boston n-ar avea niciun interes să miniaturizeze. Era limpede că îşi foloseau proprii lor consultanţi pre-Modă, la fel cum făcea şi P. P. Layouts. Dar atunci îşi aminti ce-i spusese Icholtz: *foarte puţină publicitate, la început*. Asta însemna, îşi dădu el seama, că noua firmă nu deţinea nicio reţea de disc-jockey care să dea roată lunilor şi planetelor-colonii; spre deosebire de P. P. Layouts, ei nu aveau un Allen şi o Charlotte Faine, care să prezinte noutăţile.

Iar instalarea sateliţilor disc-jockey dura. Era firesc.

Şi cu toate astea, nu se simţea deloc liniştit. Îi trecu prin minte, cuprins brusc de panică: O fi o firmă ilegală? Poate Ale-G, ca şi Dul-C, este interzisă; te pomeneşti că ne-am băgat în ceva periculos.

— Ale-G, zise el cu voce tare. Ai auzit vreodată de ea?

— Nu.

Scoase îndată contractul şi-l examină. Ce porcărie! se gândi. Cum de am intrat în aşa ceva? Dacă afurisitul ăla de Mayerson zicea „da"…

***

La 10:00 dimineaţa, un şuierat îngrozitor de sirenă, binecunoscut, îl trezi din somn pe Sam Regan şi îl făcu să înjure nava Naţiunilor Unite; ştia că tărăboiul era deliberat. Nava, rotindu-se pe deasupra barăcii Perspectiva Vărsat de Vânt, voia să se asigure că ei, coloniştii – şi nu niscaiva animale de prin partea locului – aveau să intre în posesia pachetelor ce urmau să fie lansate.

— Noi o să le ridicăm, murmură Sam Regan, trăgându-şi fermoarul la salopetă; îşi strecură picioarele în cizmele înalte şi o luă apoi, cât putu el de încet, înspre rampă.

— A venit devreme astăzi, se plânse Tod Morris. Şi pun pariu că nu-s decât scoabe, zahăr şi alimente de bază, gen untură, nimic interesant, cum ar fi, să zicem, ceva dulce.

Norman Schein se propti cu umărul în capacul din partea de sus a rampei şi împinse; lumina soarelui, rece, strălucitoare se revărsă peste ei, făcându-i să clipească.

Nava Naţiunilor Unite scânteia deasupra, încremenită pe cerul

negru ca şi cum ar fi atârnat de o sfoară. Bun pilot, golanul ăsta, hotărî Tod. Cunoaşte zona Fineburg Crescent. Făcu un semn spre navă şi, încă o dată, sunetul prelung al claxonului explodă, silindu-l pe Tod să-şi pună mâinile la urechi.

De sub burta navei alunecă un proiectil, care-şi desfăcu aripile stabilizatoare şi se îndreptă în spirală către sol.

— Raaahat! exclamă Sam Regan cu dezgust. N-are paraşută; scoabe.

Se întoarse, lipsit de orice interes.

Ce mizerabil arată astăzi totul, se gândi el, inspectând peisajul marţian. Înfiorător. De ce-am venit aici? N-am avut încotro, am fost forţaţi.

Proiectilul Naţiunilor Unite atinsese deja solul; învelişul îi crăpase şi sărise în lături, zdrobit de impact, iar cei trei colonişti văzură că înăuntru erau cutii din metal. Păreau a fi cam la cinci sute de pfunzi de sare. Sam Regan se simţi încă şi mai descurajat.

— Hei, spuse Schein, apropiindu-se de proiectil şi uitându-se atent. Cred că văd ceva ce ne-ar putea folosi.

— Parc-ar fi nişte radiouri, zise Tod. Radiouri cu tranzistori.

Gânditor, o luă în urma lui Schein.

— Poate că reuşim să scoatem din ele ceva nou pentru machetele noastre.

— A mea are deja radio, zise Schein.

— Ei, construieşti şi tu o maşină automată de tuns iarba, spuse Tod. Asta n-ai, nu-i aşa?

Cunoştea destul de bine macheta Perky Pat a lui Schein; cele două perechi, a lui şi a soţiei lui, cu cea a lui Schein şi a soţiei acestuia fuzionaseră destul de bine, fiind compatibile.

Sam Regan spuse:

— Vreau eu radiourile, că am ce face cu ele.

Macheta lui nu avea mecanismul de deschidere automată a uşii garajului, pe care şi Tod şi Schein îl aveau; el era cu mult în urma lor. Desigur, toate acele articole puteau fi cumpărate. Dar rămăsese fără nicio pielicică. Îşi epuizase proviziile pentru o afacere pe care el o considera mai presantă. Cumpărase de la un plasator de droguri o cantitate destul de mare de Dul-C; îl ţinea ascuns de privirile celorlalţi, îngropat sub compartimentul său de dormit, de la nivelul cel mai de jos al barăcii lor comune.

El, unul, era credincios; afirma miracolul translaţiei

– momentul aproape sacru în care componentele miniaturale ale machetei încetau să reprezinte doar Pământul, devenind însuşi Pământul. Iar el, alături de ceilalţi, contopiţi cu lumea locuinţei de păpuşi, prin efectul produs de Dul-C, se vedeau transportaţi în afara timpului şi spaţiului. Mulţi dintre colonişti erau încă necredincioşi; pentru ei, machetele nu erau decât simboluri ale unei lumi la care nu mai aveau acces direct. Dar, unul câte unul, necredincioşii se împuţinau.

Chiar şi în dimineaţa asta, atât de devreme, tânjea să se întoarcă jos, să mestece o feliuţă de Dul-C din preţioasa lui rezervă şi să savureze, împreună cu prietenii lui, cel mai solemn moment de care erau ei capabili.

Îi întrebă pe Tod şi pe Norm Schein:

— Vrea careva dintre voi să caute trecerea?

Acesta era termenul tehnic pe care-l foloseau pentru participare.

— Eu mă duc jos. Folosim Dul-C de la mine; vă dau şi vouă.

O asemenea ispită nu putea fi ignorată; atât Tod, cât şi Norm păreau tentaţi.

— Aşa devreme? întrebă Norm Schein. Abia ne-am ridicat din pat. Dar, oricum, se pare că nu-i nimic de făcut.

Izbi posomorât cu piciorul într-o uriaşă dragă pentru nisip, semiautomată; stătea de zile întregi, abandonată, lângă intrarea în baracă. Niciunul nu avusese destulă energie pentru a ieşi la suprafaţă, să continue operaţiunile pornite pe la începutul lunii.

— Pare, dar nu-i aşa, murmură el. Ar trebui să fim aici, sus, să ne lucrăm grădinile.

— Şi cam asta-i grădina ta, zise Sam Regan cu un rânjet larg. Ce-i chestia pe care o cultivi? Are vreun nume?

Norm Schein, cu mâinile în buzunarele salopetei, păşea peste solul nisipos, fărâmicios, cu vegetaţie rară, răspândită ici-colo pe suprafaţa cândva îngrijită a grădinii de zarzavat; se opri să se uite în lungul straturilor, sperând că mai încolţiseră câteva dintre seminţele special tratate. Nimic.

— Sfeclă elveţiană, zise Tod încurajator. Corect? Chiar şi aşa, modificată genetic, tot îi mai recunosc frunzele.

Rupând una, Norm o mestecă puţin, apoi o scuipă; era amară şi acoperită cu o pojghiţă de nisip.

Helen Morris ieşi din baracă, tremurând sub razele reci ale soarelui marţian.

— Avem o întrebare, se adresă ea celor trei bărbaţi. Eu spun că psihanaliştii de pe Pământ încasau cincizeci de dolari pe oră, iar Fran zice că ăsta era tariful pentru numai patruzeci şi cinci de minute.

Explică:

— Ne-am gândit să adăugăm un psihanalist la macheta noastră şi vrem s-o facem corect, pentru că este un articol autentic, fabricat pe Pământ şi trimis încoace, dacă vă aduceţi aminte de nava lui Bulero care a trecut pe aici săptămâna trecută…

— Ne aducem aminte, zise acru Norm Schein.

Preţurile pe care le ceruse distribuitorul lui Bulero.Şi tot timpul, în satelitul lor, Allen şi Charlotte Faine prezentau diverse produse, stârnind apetitul oricui.

— Întreabă-i pe cei doi Faine, zise Tod, soţul lui Helen. Transmite-le prin radio, când trece satelitul prin dreptul nostru, data viitoare.

Se uită la ceasul de la mână.

— Peste o oră. Au toate datele despre articolele autentice; de fapt, datele speciale ar fi trebuit să fie ataşate la articolul propriu-zis, chiar în cutia lui.

Îl deranja, pentru că, desigur, banii săi – ai săi şi ai lui Helen – se duseseră pe plata micuţei figurine reprezentând un psihanalist uman, alături de care intrau şi canapeaua, biroul, covorul şi biblioteca, în care se aflau, impresionante, cărţi incredibil de bine miniaturizate.

— Tu te-ai dus la psihanalist când te aflai pe Pământ, îi zise Helen lui Norm Schein. Care era tariful?

— Păi, eu mergeam mai ales la terapie de grup, răspunse Norm. La Clinica de Stat pentru Igienă Mentală Berkeley, iar ei te taxau în funcţie de posibilităţile de plată pe care le aveai. Desigur, Perky Pat şi prietenul ei merg la un psihanalist particular.

O porni în lungul grădinii cedate lui în mod solemn, trecând printre straturile de frunze zimţate, ciuntite, roase de insectele microscopice marţiene. Dacă ar fi găsit măcar o plantă sănătoasă, una singură neatinsă, ar fi fost de ajuns pentru a-i restabili buna dispoziţie. Aici, insecticidele de pe Pământ pur şi simplu nu aveau efect; gângăniile băştinaşe prosperau. Aşteptaseră zece mii de ani să le vină vremea, să apară careva

şi să facă o tentativă de a cultiva ceva.

Tod zise:

— Mai bine te-ai apuca să uzi un pic.

— Mda, fu de acord Norm Schein, cu tristeţe în glas.

O luă împleticindu-se în direcţia sistemului de pompare a apei; era afectat reţelei de irigaţie, de-acum parţial colmatată cu nisip, care deservea grădinile barăcii lor – Perspectiva Vărsat de Vânt. Înainte de a uda, trebuia să fie înlăturat nisipul, îşi dădu el seama. Dacă o mai lungeau cu punerea în funcţiune a marii dragi clasa A, nu mai puteau uda, nici să fi vrut. Iar el nu ţinea morţiş.

Cu toate astea, nu putea, ca Sam Regan, să întoarcă pur şi simplu spatele priveliştii de aici, de sus, şi să coboare înapoi, în baracă, să piardă vremea cu macheta lui, construind ori instalând noi articole, aducându-i îmbunătăţiri… Sau, cum propusese Sam, să pună la bătaie o cantitate oarecare din atent dositul lui Dul-C şi să înceapă comunicarea. Avem responsabilităţi, gândi el.

I se adresă Helenei:

— Spune-i nevesti-mii să vină sus.

Îl putea dirija când draga nisipul; Fran avea ochi bun.

— Îi transmit eu, zise Sam Regan, începând să coboare. Nu vrea niciunul dintre voi să vină cu mine?

Nu-l urmă nimeni; Tod şi Helen Morris plecaseră să-şi inspecteze grădina, iar Norm Schein era ocupat cu scoaterea husei de pe dragă, pregătindu-se s-o pornească.

Întors dedesubt, Sam Regan începu s-o caute pe Fran Schein; o găsi ghemuită în faţa machetei Perky Pat pe care o întreţineau familiile Morris şi Schein, preocupată de ceea ce făcea.

Fără să-şi ridice privirile, Fran zise:

— Am plimbat-o pe Perky Pat prin tot centrul, în noul ei Ford decapotabil: a parcat, a băgat şi o monedă de zece cenţi în ceasul de la parcare, şi-a făcut şi cumpărăturile, iar acum se află la psihanalist, în camera de aşteptare şi citeşte Fortune. Dar cât plăteşte?

Îşi înălţă privirea, îşi netezi spre spate părul negru şi lung şi-i zâmbi. Nu încăpea nicio îndoială că Fran era cea mai arătoasă şi mai dramatică persoană din baraca lor colectivă; Sam remarcă asta acum, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

Spuse:

— Cum de te poţi agita atâta cu macheta aia, fără să mesteci? …

Privi în jur; părea că sunt singuri. Aplecându-se, îi spuse cu blândeţe:

— Vino să mestecăm nişte Dul-C clasa-ntâi. Cum am mai făcut noi. Okay?

Inima îi bătea cu putere în aşteptarea răspunsului; amintirea ultimei dăţi când realizaseră translaţia la unison îl făcea vulnerabil.

— Helen Morris o să…

— Nu, dau amândoi la manivelă, la dragă, sus. Nu se întorc ei până într-un ceas.

O luă pe Fran de mână şi o ajută să se ridice în picioare.

— Ceea ce vine ambalat în hârtie maronie, zise el, deschizându-i uşa spre coridor, trebuie să fie folosit, nu ţinut îngropat. Se învecheşte şi mucegăieşte. Îşi pierde puterea.

Şi plătim o grămadă pentru puterea lui, se gândi el supărat. Prea mult, ca să laşi să se irosească. Deşi unii – nu din baraca lor – pretindeau că puterea de a asigura translaţia nu era dată atât de Dul-C, cât de acurateţea execuţiei machetei. După el, ideea asta era o prostie, cu toate că îşi avea adepţii ei.

Când intrară, grăbiţi, în compartimentul lui Sam Regan, Fran zise:

— Am să mestec la unison cu tine, Sam, dar hai să nu facem nimic atâta vreme cât suntem pe Terra, pentru că… înţelegi. Aici n-am face-o. Vreau să spun… Chiar dacă suntem Pat şi Walt, nu noi înşine, tot nu ni se îngăduie.

Se încruntă preventiv la el, mustrându-l pentru felul în care se purtase mai înainte şi pentru că încercase să o aducă în acel punct, fără s-o întrebe.

— Atunci, admiţi că te duci de-adevăratelea pe Pământ.

De multe ori până atunci se certaseră în legătură cu asta – şi rămânea o problemă cardinală. Fran înclina să adopte poziţia potrivit căreia translaţia era numai o chestiune de aparenţă, ceea ce coloniştii numeau accident – doar o manifestare exterioară a locurilor şi a obiectelor implicate, nu esenţa lor.

— Eu cred, spuse Fran rar, desprinzându-şi degetele din ale lui şi oprindu-se lângă uşa compartimentului, că indiferent dacă e un joc al imaginaţiei, al halucinaţiei provocate de drog, sau o translaţie efectivă de pe Marte pe Pământul-aşa-cum-era, printr-

un mecanism despre care nu ştim nimic.

Îl privi iarăşi cu fermitate.

— Cred că trebuie să ne abţinem. Pentru a nu umbri experienţa comunicării.

Privindu-l cum trage atent din perete patul metalic şi strecoară un cârlig lung în cavitatea apărută, ea spuse:

— Trebuie să fie o experienţă purificatoare. Ne pierdem trupurile de carne, corporalitatea, cum se spune. Şi îmbrăcăm, în schimb, trupuri nepieritoare, cel puţin pentru o vreme. Sau pentru totdeauna, în cazul în care crezi, ca mulţi alţii, că orice există în afara timpului şi spaţiului este etern. Nu eşti de acord, Sam?

Oftă.

— Ştiu că nu.

— Spiritualitatea, rosti el cu dezgust, scoţând pachetul de Dul-C din ascunzătoarea săpată dedesubtul compartimentului. O negare a realităţii; şi cu ce te alegi, în schimb? Cu nimic.

— Recunosc, spuse Fran, apropiindu-se pentru a-l privi cum deschide pachetul, că nu pot *dovedi* că te alegi cu ceva mai bun în schimbul abstinenţei. Dar ştiu sigur asta. Ceea ce nu realizaţi tu şi ceilalţi senzualişti dintre noi este că, atunci când mestecăm Dul-C şi ne abandonăm trupurile, *murim*. Şi murind, pierdem greutatea…

Ezită.

— Spune, o îndemnă Sam, deschizând pachetul.

Cu un cuţit, tăie o felie din masa maronie, dură, cu aspect de fibre vegetale. Fran zise:

— Greutatea păcatului.

Sam Regan se strădui să nu râdă.

— Okay… Cel puţin tu eşti ortodoxă.

Deoarece mulţi dintre colonişti erau de aceeaşi părere cu Fran.

— Dar, continuă el, vârând pachetul înapoi, la loc sigur, eu nu de asta mestec; eu nu vreau să pierd nimic… Eu vreau să câştig ceva.

Închise uşa compartimentului, apoi îşi scoase iute propria machetă Perky Pat, o întinse pe duşumea şi puse fiecare obiect la locul lui, lucrând repede, cu nerăbdare.

— Ceva la care în mod normal nu avem dreptul, adăugă el, ca şi cum Fran n-ar fi ştiut.

Soţul ei – sau soţia lui, sau amândoi, sau oricine din baracă – îşi putea face apariţia când el şi Fran erau în stare de translaţie. Iar trupurile lor aveau să fie aşezate la o distanţă cuviincioasă unul faţă de celălalt; nu se putea detecta nimic nepermis, oricât de interesaţi de acest aspect ar fi fost cei care priveau. Din punct de vedere legal, lucrul fusese stabilit; nicio coabitare nu putea fi dovedită, iar experţii legişti ai autorităţilor Naţiunilor Unite de pe Marte şi din celelalte colonii, deşi încercaseră, dăduseră greş. În timpul translaţiei se putea comite un incest, un omor, orice, însă din punct de vedere juridic totul rămânea numai o fantezie, o simplă dorinţă, lipsită de putere.

Datorită acestui fapt extrem de interesant se deprinsese de multă vreme să folosească Dul-C; altminteri, viaţa pe Marte avea pentru el puţine aspecte plăcute.

— Cred, zise Fran, că încerci să mă îndemni la rău.

Se aşezase şi părea tristă, cu ochii, mari şi întunecaţi, fixaţi, fără să vadă, într-un punct din centrul machetei, lângă enormul şifonier al lui Perky Pat.

Absentă, fără să spună nimic, Fran începu să se joace cu o haină miniaturală, din blană de samur.

El îi dădu jumătate din felia de Dul-C, apoi îşi aruncă în gură propria-i bucată şi începu să mestece cu lăcomie.

Tot posomorâtă, Fran mesteca şi ea.

El era Walt. Avea o navă Jaguar XXB, model sport, cu o viteză de cincisprezece mii de mile pe oră. Cămăşile îi soseau din Italia, iar încălţămintea era făcută în Anglia. Când deschise ochii, îşi aruncă privirile la micul televizor echipat cu ceas G. E., aşezat lângă pat; era trecut pe automat, fixat pe canalul pe care se transmitea spectacolul de dimineaţă al marelui comic de ştiri, Jim Briskin. Cu peruca lui de culoare roşu-aprins, Briskin prindea deja contur pe ecran. Walt se ridică în capul oaselor, apăsă pe un buton care îi ridică patul astfel încât să se poată sprijini şi se lăsă pe spate, ca să se uite un moment la programul care deja începuse.

— Mă aflu aici, în colţul străzilor Van Ness şi Market, din centrul oraşului San Francisco, zicea Briskin pe un ton plăcut, şi peste numai câteva momente vom vedea deschiderea noului şi extraordinarului bloc de locuinţe Sir Francis Drake, primul *complet subteran*. Împreună cu noi, pentru inaugurarea construcţiei, stând chiar alături de mine, se află această

încântătoare prinţesă şi…

Walt închise televizorul, se ridică şi se duse în picioarele goale până la fereastră; trase jaluzelele şi aruncă o privire, prin calda, scânteietoarea dimineaţă, peste străzile din San Francisco, peste colinele şi casele albe. Era sâmbătă dimineaţa şi nu trebuia să meargă la serviciu, în Palo Alto, la Ampex Corporation; în loc de slujbă – şi asta îi sună plăcut în minte – avea întâlnire cu prietena lui, Pat Christiansen, care ocupa un mic şi modern apartament în Potero Hill.

Întotdeauna era sâmbătă.

În baie, îşi dădu cu puţină apă pe faţă, apoi stoarse nişte cremă de ras şi începu să se bărbierească. În vreme ce se rădea, privindu-şi în oglindă trăsăturile familiare, văzu un bilet prins cu un bold de propria-i manşetă.

ASTA ESTE O ILUZIE. TU EŞTI SAM REGAN, COLONIST DE PE MARTE. FOLOSEŞTE-TE DE TIMPUL DE TRANSLAŢIE PE CARE-L AI LA DISPOZIŢIE, BĂIETE. SUN-O REPEDE PE PAT!

Iar biletul era semnat Sam Regan.

O iluzie, se gândi el, oprindu-se din bărbierit. În ce sens? Încercă să îşi amintească; Sam Regan şi Marte, o baracă sinistră de-a coloniştilor… Da, reuşi să obţină cât de cât o imagine, dar părea depărtată, deformată şi neconvingătoare. Ridicând din umeri, îşi reluă bărbieritul, nedumerit acum şi puţin deprimat. Bun, presupunând că mesajul era corect şi că-şi amintea într-adevăr de acea altă lume, de viaţa aceea cvasiposomorâtă, de expatrierea involuntară într-un mediu nefiresc: şi ce dacă? De ce trebuia să o năruie pe asta? Smulse biletul, îl rupse bucăţi şi-l aruncă pe toboganul ghenei din baie.

Îndată ce termină cu bărbieritul, o sună pe Pat.

— Ascultă, zise ea imediat, rece şi hotărât; pe ecran, părul blond îi sclipea: şi-l usca. Nu vreau să ne întâlnim, Walt. Te rog. Pentru că ştiu ce ai în minte şi pur şi simplu nu mă interesează; înţelegi?

Ochii ei albaştri-cenuşii erau reci.

— Hm, făcu el şocat, încercând să găsească un răspuns. Dar e o zi extraordinară – trebuie să ieşim. Să mergem în Golden Gate Park, poate.

— Are să se facă prea cald pentru a ieşi pe afară.

— Nu, o contrazise el aţâţat. Asta-i mai târziu. Hei, ne-am putea plimba pe plajă, să ne bălăcim în valuri. Okay?

Ea şovăia, vizibil.
— Dar discuţia pe care am avut-o mai devreme…
— N-a fost nicio discuţie. Nu te-am mai văzut de o săptămână, de sâmbăta trecută.
Îşi făcu glasul cât mai hotărât şi mai convingător cu putinţă.
— Trec pe la tine într-o jumătate de oră şi te iau. Să-ţi pui costumul de baie, ştii tu, cel galben. Ăla spaniol, cu bretele.
— Oh, zise ea cu dispreţ, dar este complet demodat. Am unul nou, din Suedia; nu l-ai văzut. Am să mi-l pun pe ăla, dacă e voie. Fata de la A&F nu era sigură.
— S-a făcut, spuse el şi închise.
Peste o jumătate de oră, ateriza cu Jaguarul pe platforma blocului ei.
Pat purta un jerseu şi o pereche de pantaloni largi; costumul de baie, îl lămuri ea, era pe dedesubt. Îşi luă coşul de picnic, deja pregătit, şi îl urmă pe rampă în sus, către Jaguarul parcat. Nerăbdătoare şi drăguţă, i-o luă înainte, tropăind cu sandalele pe beton. Totul mergea după cum sperase el; avea să fie o zi nemaipomenită, până la urmă, după ce tremurul iniţial dispăruse… Slavă Domnului!
— Stai să vezi costumul, zise ea strecurându-se înăuntrul navei şi punându-şi coşul pe genunchi. E cu adevărat îndrăzneţ; abia dacă se vede: de fapt, trebuie mai mult să ai încredere în faptul că există.
Când Walt se aşeză alături, ea se aplecă spre el.
— M-am tot gândit la discuţia pe care am avut-o… Lasă-mă să termin.
Îi puse degetele pe buze, făcându-l să tacă.
— Ştiu că a avut loc, Walt. Dar, într-un fel, ai dreptate; de fapt, tu adopţi atitudinea corectă. Ar trebui să scoatem din asta tot ce se poate. Timpul nostru este destul de scurt, de vreme ce… Sau cel puţin aşa mi se pare mie.
Zâmbi palid.
— Deci, condu cât poţi tu de repede. Vreau să ajungem la ocean.
Aproape imediat, coborau în parcarea de lângă plajă.
— Se face din ce în ce mai cald, zise Pat, liniştită. Pe zi ce trece. Nu-i aşa? Până când, în cele din urmă, n-o să se mai poată suporta.
Aruncă jerseul de pe ea, apoi, mişcându-se în scaunul navei,

reuşi să scape şi de pantaloni.

— Dar n-o să trăim noi atât de mult… O să mai treacă cincizeci de ani până când n-o să mai poată ieşi nimeni pe afară la vremea amiezii. Vorba aia, o să ne transformăm în câini turbaţi şi în englezi; acolo încă n-am ajuns.

Deschise portiera şi coborî, în costumul ei de baie. Avusese dreptate; trebuia să ai încredere în lucrurile care nu se văd, pentru a-i zări cât de cât costumul. Era întru totul satisfăcător, pentru amândoi.

Împreună o luară agale de-a lungul plajei cu nisip umed, compactat, cercetând cu luare-aminte meduze, cochilii şi pietricele – rămăşiţele aruncate de valuri pe ţărm.

— În ce an suntem? întrebă deodată Pat, oprindu-se.

Vântul îi sufla spre spate părul lung, desfăcut; i se ridicase într-o masă galbenă, ca un nor, limpede şi strălucitor şi cu desăvârşire curat, fluturând în şuviţe.

El spuse:

— Păi, cred că e…

Apoi nu-şi mai putu aduce aminte; îi scăpa.

— La naiba! exclamă el supărat.

— Ei, n-are importanţă.

Prinzându-l de mâini, ea o porni mai departe, mergând cu greutate prin nisip.

— Uite, e acolo un locşor mai retras, dincolo de stânci.

Îşi spori ritmul mişcării; trupul fetei se unduia sub efortul muşchilor puternic încordaţi, ce se luptau împotriva vântului şi a nisipului şi a vechii, familiarei gravitaţii a unei lumi de mult pierdute.

— Oare eu sunt? … Cum îi zice? … Fran? întrebă ea pe neaşteptate.

Păşi peste stânci; spumă şi apă i se prelinseră peste labele picioarelor, peste glezne; izbucni în râs şi sări, cutremurându-se de răceala bruscă.

— Sau sunt Patricia Christiansen?

Îşi mângâie părul cu mâinile.

— Asta-i blond, aşa că, probabil, sunt Pat. Perky Pat.

Dispăru dincolo de stânci; el o urmă repede, căţărându-se după ea, peste pietre.

— Am fost Fran, zise fata peste umăr, dar asta nu mai are importanţă. Aş fi putut să fiu oricine, înainte… Fran, Helen sau

Mary, acum tot n-ar fi contat. Corect?

— Nu, se opuse el, ajungând-o din urmă.

Gâfâind, el adăugă:

— Are importanţă că eşti Fran. În esenţă.

— „În esenţă.”

Ea se lăsă să cadă pe nisip, se sprijini în cot şi începu să deseneze nervos, cu o bucată ascuţită de piatră neagră, care lăsa dâre adânci; pe neaşteptate, azvârli piatra şi se răsuci, ridicându-se în picioare, cu faţa spre ocean.

— Dar accidentele… Ele sunt Pat.

Îşi puse mâinile sub sâni, apoi îi ridică uşurel, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Ăştia, zise, sunt ai lui Pat. Nu ai mei. Ai mei sunt mai mici: îmi aduc bine aminte.

El se aşeză alături de ea, fără să spună nimic.

— Ne aflăm aici, zise ea imediat, ca să facem ceea ce nu putem face acolo, la baracă. Acolo unde ne-am lăsat trupurile coruptibile. Câtă vreme avem machetele în schimbul acestor…

Arătă către ocean, apoi se pipăi iar, neîncrezătoare.

— Nu putem decade, nu-i aşa? Noi am îmbrăcat nemurirea.

Se lăsă jos, cu spatele pe nisip şi închise ochii, acoperindu-şi faţa cu braţul.

— Şi de vreme ce ne aflăm aici şi putem face lucruri care ne sunt interzise la baracă, atunci, spune teoria ta, chiar trebuie să le facem. Trebuie să profităm de ocazie.

El se sprijini într-o mână, deasupra ei, se aplecă şi o sărută pe gură.

În mintea lui, o voce gândi:

— „Dar asta o pot face oricând.”

Şi în membrele trupului său se afirmă o autoritate străină; se aşeză la loc, depărtându-se de fată.

— „În definitiv, gândi Norm Schein, sunt însurat cu ea.“.

Apoi izbucni în râs.

— „Cine a spus că-mi poţi folosi macheta? se gândi Sam Regan înfuriat. Ieşi afară din compartimentul meu. Pun pariu că şi Dul-C tot de la mine ai luat.“.

— „Tu ni l-ai oferit, răspunse colocatarul trupului-minţii lui. Aşa că m-am hotărât să ţi-l accept.”

— „Sunt şi eu aici, gândi Tod Morris. Şi dacă vrei să-ţi spun părerea mea…”

— „Nu ţi-a cerut-o nimeni, gândi Norm Schein furios. Şi, de fapt, nu te-a rugat nimeni să vii; de ce n-o iei tu din loc, să te-ntorci la prăpădita ta de grădină, unde ar fi trebuit să te afli?“.

Tod Morris gândi calm:

— „Eu sunt cu Sam. N-am nicio şansă altfel, decât aici.”

Forţa voinţei i se combină cu a lui Sam; încă o dată, Walt se apleacă deasupra fetei întinse pe spate: încă o dată, o sărută pe gură, acum însă mai apăsat şi mai agitat.

Fără să-şi deschidă ochii, Pat spuse cu voce abia auzită:

— Şi eu sunt aici. Sunt Helen.

Adăugă:

— Şi Mary. Dar noi nu folosim provizia ta de Dul-C, Sam; ne-am adus din a noastră.

Îl înlănţui cu braţele ca şi cum cele trei locatare ale lui Perky Pat s-ar fi unit cu toate într-o singură pornire. Luat prin surprindere, Sam Regan întrerupse contactul cu Tod Morris; îşi uni eforturile cu Norm Schein şi Walt se depărtă de Perky Pat.

Valurile oceanului se prelingeau până la picioarele celor doi, care stăteau culcaţi împreună pe plajă, două personaje cuprinzând esenţa a şase persoane. Şase în doi, se gândi Sam Regan. Misterul se repeta; oare cum era înfăptuit? Iarăşi, vechea întrebare. Dar nu mă interesează, se gândi el, decât dacă mi-au luat din Dul-C. Şi pun pariu că da; nu-mi pasă ce spun: nu-i cred.

Ridicându-se în picioare, Perky Pat zise:

— Ei bine, văd că pot să fac liniştită o baie; aici nu se întâmplă nimic.

Intră în apă, îndepărtându-se prin valuri de ei, care stăteau în trupul lor, privind-o cum se duce.

— „Ne-am ratat şansa“, gândi Tod Morris, strâmbându-se.

— „E greşeala mea“, recunoscu Sam.

Unindu-se, el şi Tod reuşiră să se ridice de pe nisip; făcură câţiva paşi pe urmele fetei, apoi, cu apa ajungându-le până la glezne, se opriră.

Sam Regan simţea deja că puterea drogului slăbeşte; se trezi slăbit şi speriat şi dezamăgit de constatare. Al naibii de repede, îşi spuse el. Gata; înapoi în baracă, în puţul unde ne răsucim şi ne ascundem ca viermii într-o pungă de hârtie, înghesuiţi, la adăpost de lumina zilei. Palizi şi albi şi îngrozitori. Se cutremură.

Se cutremură şi îşi văzu iarăşi compartimentul, cu micul lui pat, lavoarul, biroul, soba de bucătărie... Şi, căzute, moi,

grămezi inerte, învelişurile golite ale lui Tod şi Helen Morris, ale lui Fran şi Norm Schein şi al propriei lui soţii Mary; ochii le erau aţintiţi în gol şi el îşi mută, abătut, privirile.

Pe duşumea, în mijlocul lor, era macheta lui; văzu păpuşile, pe Walt şi Pat, plasate la marginea oceanului, lângă Jaguar. Cu destulă siguranţă, Perky Pat purta costumul de baie cel aproape invizibil, iar alături de ei se odihnea un minuscul coş de picnic.

Şi, alături de machetă, o bucată maronie de hârtie de ambalaj, goală, care conţinuse Dul-C; ei cinci îl dăduseră gata şi, chiar şi acum, observă – împotriva voinţei lui – cum li se scurgea pe la colţurile gurilor întredeschise, căzute, câte un firicel subţire de sirop maroniu-strălucitor.

În faţa lui, Fran Schein începu să se mişte, deschise ochii, gemu uşor; îşi fixă privirile asupra lui, apoi oftă, istovită.

— S-au luat pe urmele noastre, zise el.

— Ne-am lungit prea mult.

Se ridică nesigură pe picioare, se clătină şi aproape că se prăbuşi; imediat, fu şi el în picioare, susţinând-o.

— Ai avut dreptate; trebuia s-o facem imediat, dacă tot aveam de gând. Dar...

Îl lăsă să o strângă puţin în braţe.

— Îmi plac preliminariile. Să mă plimb pe plajă, să-ţi arăt costumul meu de baie care nici măcar nu-i un costum de baie.

Schiţă un zâmbet. Sam zise:

— Au să mai fie duşi vreo câteva minute, pun pariu.

Cu ochii larg deschişi, Fran spuse:

— Da, ai dreptate.

Se desprinse din braţele lui şi o luă spre uşă; deschizând-o dintr-o smucitură, dispăru în hol.

— În compartimentul nostru, îi strigă ea peste umăr. Grăbeşte-te!

Încântat, el o urmă. Era din cale-afară de amuzant; îşi stăpâni un acces de râs. Înaintea lui, fata urca iute rampa, spre nivelul la care se afla compartimentul ei. Deschiseră uşa grea, de metal şi se năpustiră amândoi înăuntru, se rostogoliră, chicotind şi luptându-se, izbindu-se de peretele din faţă.

Tot noi am câştigat, până la urmă, se gândi el în timp ce-i desfăcea, îndemânatic, sutienul. Îi descheie nasturii bluzei, îi trase fermoarul fustei şi-i scoase pantofii fără şireturi, ca nişte papuci, dintr-o singură mişcare rapidă; o mângâia peste tot, iar

Fran oftă, de astă dată fără urmă de oboseală.

— Mai bine încui uşa.

Se ridică, se duse repede la uşă şi o închise, blocând-o zdravăn. Între timp, Fran îşi smulse de pe ea celelalte lucruri.

— Vino încoace, îl îndemnă. Nu sta numai să te uiţi.

Adună la iuţeală lucrurile grămadă, iar deasupra aşeză pantofii, în chip de presse-papiers.

El se întoarse lângă ea, iar degetele ei agile, pricepute, îl luară în primire; ţinându-şi ochii negri plecaţi, Fran lucra de zor, spre încântarea lui.

Tocmai aici, în sinistrul lor sălaş de pe Marte! Şi cu toate astea... Se descurcaseră în vechiul mod, unicul: cu ajutorul drogului introdus de contrabandişti. Dul-C făcuse lucrul posibil; ei îl solicitau în continuare. Liberi nu erau nicidecum.

Când genunchii lui Fran începură să-i strângă cu putere torsul gol, el se gândi: Şi nici nu vrem să fim. De fapt, e exact invers. Când mâna lui o porni în jos, peste abdomenul ei plat, el se gândi înfiorat: Am putea folosi chiar ceva mai mult.

Capitolul 4

La recepţia spitalului Veteranilor James Riddle, de la Baza III de pe Ganymede, Leo Bulero îi pasă gambeta lui cea scumpă, lucrată manual, fetei în uniformă albă, scrobită şi-i spuse:

— Am venit să văd un pacient, un anume domn Eldon Trent.

— Îmi pare rău, domnule, începu fata, dar el i-o tăie scurt.

— Spune-i că se află aici Leo Bulero. Ai priceput? Leo Bulero.

Şi se uită, peste mâna ei, în registru; văzu numărul camerei lui Eldritch. Când fata se întoarse spre panoul centralei telefonice, el o luă agale în direcţia salonului cu numărul respectiv. La naiba cu aşteptatul, îşi spuse el; am venit cale de milioane de mile şi am de gând să văd fie omul, fie chestia care-o fi, una sau alta.

Un soldat al Naţiunilor Unite, înarmat cu puşcă, îl opri la uşă; un bărbat extrem de tânăr, cu ochi reci şi limpezi, ca de fată; ochi ce spuneau apăsat „nu“, chiar şi lui.

— Okay, mârâi Leo. M-am prins. Dar dacă ar fi ştiut cine-i aici, afară, ar fi zis să mă lăsaţi înăuntru.

De lângă el, vorbindu-i în ureche şi făcându-l să tresară, o voce ascuţită de femeie spuse:

— Cum aţi aflat că tata se află aici, domnule Bulero?

Se întoarse şi văzu o femeie destul de solidă, la vreo treizeci şi ceva de ani; îl privea intens, iar el se gândi: Asta-i Zoe Eldritch. Ar fi trebuit să ştiu; e destul de prezentă în paginile homeoziarelor.

Un funcţionar al Naţiunilor Unite se apropie:

— Domnişoară Eldritch, dacă doriţi, îl putem da afară din clădire pe domnul Bulero; rămâne la latitudinea dumneavoastră.

Îi zâmbi plăcut lui Leo şi, dintr-odată, Leo îl recunoscu. Era şeful departamentului judiciar, superiorul lui Ned Lark, Frank Santina. Cu ochi negri, vioi, vibrant somatic, Santina îşi mută privirea de la Leo la Zoe Eldritch, în aşteptarea unui răspuns.

— Nu, spuse Zoe în cele din urmă. Cel puţin, nu chiar acum. Nu înainte de a-mi spune cum a aflat el că tata este aici; n-are cum să ştie. Poţi, domnule Bulero?

Santina murmură:

— Prin unul dintre precogii lui, pesemne. Nu-i aşa, Bulero?

Imediat, în silă, Leo încuviinţă din cap.

— Vedeţi, domnişoară Eldritch, explică Santina, un om ca Bulero poate angaja pe oricine pofteşte, orice formă de talent. Aşa că noi îl aşteptam.

Arătă spre cei doi paznici în uniformă, înarmaţi, de la uşa lui Palmer Eldritch.

— De-asta avem nevoie de amândoi, permanent, după cum încercam să vă explic.

— Nu există nicio posibilitate să discut nişte afaceri cu Eldritch? întrebă Leo. De aceea am venit aici; nu am de gând să fac nimic ilegal. Cred că sunteţi săriţi cu toţii sau încercaţi să ascundeţi ceva; poate aveţi conştiinţa încărcată.

Îi privi atent, dar nu desluşi nimic.

— Chiar este Eldritch Palmer acolo, înăuntru? întrebă el. Pun pariu că nu.

Din nou nu primi niciun răspuns; niciunul dintre ei nu muşcă momeala.

— Sunt obosit, zise el. E cale lungă până aici. La naiba, mă duc să găsesc ceva de mâncare, după care îmi voi lua o cameră la hotel, să dorm zece ore şi să uit de asta.

Întorcându-se, se îndepărtă, păşind cu aroganţă.

Nici Santina, nici domnişoara Eldritch nu încercară să-l oprească. Dezamăgit, o ţinu tot aşa, simţind un dezgust apăsător.

Era clar că va trebui să ajungă la Palmer Eldritch printr-o agenţie de mediere. Poate, reflectă el, Felix Blau şi poliţia lui secretă ar reuşi să pătrundă acolo. O încercare merita.

Dar, când se simţea atât de deprimat, nimic nu mai părea să conteze. De ce n-ar face cum spusese, să mănânce, apoi să se odihnească puţin, doar avea atâta nevoie, să uite deocamdată de ideea de a ajunge la Eldritch? La naiba cu toate astea, îşi spuse el părăsind clădirea spitalului şi ieşind pe trotuar, în căutarea unui taxi. Fiica aia a lui Eldritch, se gândi el. Cu înfăţişare de dură, ca o lesbiană, tunsă scurt şi nemachiată. Uah!

Găsi un taxi şi zbură cu el o vreme, reflectând.

Folosindu-se de videosistemul taxiului, luă legătura cu Felix, aflat pe Pământ.

— Mă bucur că ai sunat, zise Felix Blau de cum văzu cine era.

Există o organizaţie care a fost înfiinţată în Boston, în condiţii ciudate; *pare* ivită peste noapte, complet echipată, inclusiv…

— Cu ce se ocupă?

— Se pregătesc să lanseze ceva pe piaţă; utilajele există, inclusiv trei sateliţi pentru reclame, similari cu ai noştri, unul pe Marte, unul pe Io, unul pe Titan. Zvonul care ne-a ajuns la ureche este că se pregătesc să iasă pe piaţă cu o marfă ce va face concurenţă directă machetelor tale, Perky Pat. Se va numi Păpuşa însoţitoare Connie.

Zâmbi scurt.

— Nu-i nostim?

Leo întrebă:

— Dar ce se-aude cu… ştii tu… aditivul.

— Nicio informaţie despre asta. Presupunând că există unul, probabil că ar trece dincolo de domeniul legal al operaţiunilor comerciale. Este utilizabilă o machetă fără… „aditiv”?

— Nu.

— Atunci, se pare că avem deja răspunsul.

Leo zise:

— Te-am sunat să văd dacă nu mă poţi ajuta să intru la Palmer Eldritch. L-am localizat aici, la Baza III, pe Ganymede.

— Îţi aminteşti de raportul meu despre aducerea din afară, de către Eldritch, a unui lichen similar cu cel folosit în producerea de Dul-C. Ţi-a trecut prin minte că prăvălia asta nouă, din Boston, s-ar putea să fie pusă pe picioare de Eldritch? Deşi s-ar părea că este cam devreme pentru aşa ceva; oricum, i-ar fi putut transmite fiică-sii, prin radio, cu ani de zile în urmă…

— Trebuie să-l văd, zise Leo.

— E la Spitalul James Riddle, presupun. Ne-am gândit că acolo trebuie să fie. Apropo, ai auzit vreodată de unul, Richard Hnatt?

— Niciodată.

— Un reprezentant al firmei celei noi, din Boston, s-a întâlnit cu el şi au încheiat un fel de tranzacţie. Reprezentantul ăsta, Icholtz…

— Ce nebunie! zise Leo. Şi eu nici măcar nu pot ajunge la Eldritch; Santina se tot învârte pe la uşa lui, împreună cu safista aia de fiică a lui Palmer.

Nimeni n-ar fi putut trece de ei, hotărî Leo.

Îi dădu lui Felix Blau adresa unui hotel de pe Baza III, cel la care îşi lăsase bagajul, apoi închise.

Pun pariu că are dreptate, îşi spuse. Concurentul ăsta este Palmer Eldritch. Norocul meu: să fiu exact în domeniul în care se hotărăşte Eldritch să pătrundă la întoarcerea din Prox. De ce n-oi fi putut şi eu să fac sisteme de ghidare pentru rachete, ca să concurez numai cu G. E. Şi cu General Dynamics?

Acum era de-a dreptul îngrijorat în legătură cu lichenul pe care-l adusese Eldritch. O îmbunătăţire la Dul-C, probabil. Mai ieftin de produs, capabil să inducă translaţia pentru o perioadă mai lungă de timp şi mai intens. Doamne!

Reflectând, o amintire ciudată îi răsări în minte. O organizaţie, înfiinţată în Republica Arabă Unită; angajări de asasini antrenaţi. Ar avea mari şanse cu Palmer Eldritch… Unui asemenea om, odată ce i-a intrat în cap…

Şi cu toate astea, premoniţia lui Roni Fugate rămânea; în viitor, va fi acuzat pentru uciderea lui Palmer Eldritch.

Evident că va găsi o cale, în ciuda tuturor piedicilor.

Avea asupra lui o armă atât de mică, de intangibilă, încât nici cea mai atentă percheziţie n-o putea descoperi. Cu oarecare timp în urmă, un chirurg din Washington i-o implantase în limbă: o săgeată otrăvită, autoghidată, de mare viteză, proiectată în instalaţiile sovietice… Dar mult îmbunătăţită: după atingerea victimei îşi ştergea singură urma, fără să lase nicio rămăşiţă. Otrava era şi ea originală; nu afecta activitatea inimii sau pe cea respiratorie; de fapt, nu era o otravă, ci un virus filtrabil, care se multiplica în sângele victimei, provocând moartea în patruzeci şi opt de ore. Era cancerigen, import de pe una dintre lunile lui Uranus şi încă necunoscut, în general; îl costase o avere. Tot ce avea de făcut era să stea la distanţă de o lungime de braţ de victima potenţială şi să-şi strângă cu mâna baza limbii, scoţând-o din gură, în acelaşi moment, în direcţia victimei. Aşadar, dacă-l putea *vedea* pe Eldritch…

Şi aş aranja totul, îşi dădu el seama, înainte ca noua corporaţie din Boston să înceapă să producă. Înainte să poată funcţiona fără Eldritch. Ca orice buruiană, trebuia să fie stârpită din timp sau deloc.

Când ajunse în camera lui de la hotel, făcu un apel la P. P. Layouts, să verifice dacă nu apăruse vreun mesaj sau vreun eveniment important care să-i aştepte hotărârea.

— Da, zise domnişoara Gleason, îndată ce-l recunoscu. Este un apel urgent de la domnişoara Impatience White – parcă aşa o

cheamă, dacă am înţeles eu bine. Am aici numărul ei. E pe Marte.

Ţinu biletul în faţa ecranului.

La început, Leo nu putu localiza în memorie nicio femeie cu numele de White. Apoi o identifică… Şi simţi cum îl cuprinde spaima. De ce îl sunase ea?

— Mulţumesc, murmură el şi închise.

Dumnezeule, dacă departamentul judiciar al Naţiunilor Unite interceptase convorbirea… Pentru că Impy White, care sunase de pe Marte, era una dintre cele mai importante plasatoare de Dul-C.

Fără nicio tragere de inimă, formă numărul.

Cu faţă mică şi ochi ageri, drăguţă în felul ei, Impy White apăru pe ecran. Şi-o imaginase mult mai dură; părea destul de mărunţică la înfăţişare, dar afurisită, oricum.

— Domnule Bulero, imediat după ce zic…

— Altfel nu se poate? Nu e niciun alt canal?

Exista o metodă prin care Conner Freeman, şeful operaţiunilor de pe Venus, îl contacta de obicei. Domnişoara White ar fi putut-o face prin Freeman, superiorul ei.

— Am vizitat o baracă, domnule Bulero, azi-dimineaţă, în sudul lui Marte, cu o încărcătură. Baracagiii au refuzat-o. Sub motiv că-şi cheltuiseră toate pielicelele pe un produs nou. Din aceeaşi clasă cu… Ceea ce vindem noi. Ale-G.

Îi dădu înainte:

— Şi…

Leo Bulero închise. Şi rămase tremurând, fără să mai scoată un sunet, gândindu-se.

Nu trebuie să mă pierd cu firea, îşi spuse el. În definitiv, sunt o varietate de specie umană evoluată.

Aşa că, n-am ce-i face; ăsta este noul produs al firmei din Boston. Extras din lichenul lui Eldritch; trebuie s-o accept. El zace acolo, pe patul lui de spital, la nicio milă depărtare de mine, dându-şi ordinele, fără îndoială, prin Zoe, iar eu nu pot face absolut nimic. Operaţiunea este complet pusă pe picioare şi funcţionează. M-am trezit prea târziu. Până şi lucrul ăsta din limba mea, îşi dădu el seama, e inutil acum.

Dar găsesc eu ceva, îşi zise el. Întotdeauna găsesc.

Nu venise sfârşitul lui P. P. Layouts, nu tocmai.

Problema era: *ce se putea face*? Se simţea depăşit, iar asta

nu-i scădea cu nimic starea de nervozitate care îl făcea să transpire.

Vino-mi, idee generată prin dezvoltarea artificial accelerată a zonei corticale a creierului meu, se rugă el. Dumnezeu să mă ajute să-mi înving vrăjmaşii, ticăloşii de ei! Poate dacă îmi folosesc precogii pre-Modă, pe Roni Fugate şi Barney… Poate vin ei cu ceva. Mai ales Barney, bătrânul profesionist; el nu a fost implicat deloc, până acum.

Solicită din nou legătura video cu P. P. Layouts, pe Terra. De astă dată ceru departamentul lui Barney Mayerson.

Apoi îşi aduse aminte de problema lui Barney cu înştiinţarea de încorporare, de nevoia lui de a-şi diminua rezistenţa la stres, pentru a nu sfârşi într-o baracă, pe Marte.

Întunecat, Leo Bulero se gândi: Am să le furnizez dovada aia; pentru el, pericolul de a fi încorporat a trecut deja.

În momentul în care recepţionă apelul lui Leo Bulero, de pe Ganymede, Barney Mayerson se afla singur în birou.

Conversaţia nu dură mult; când închise, se uită la ceas şi se minună. Cinci minute. Lui i se păruseră ani întregi.

Ridicându-se, Barney apăsă butonul interfonului şi spuse:

— Nu lăsaţi pe nimeni înăuntru, un timp. Mai ales pe domnişoara Fugate.

Se duse la fereastră şi stătu acolo, privind strada pustie, încinsă şi strălucitoare.

Leo lăsa întreaga problemă pe umerii lui. Era întâia oară când îşi văzuse patronul prăbuşit; închipuie-ţi, se gândi el, Leo Bulero derutat – pentru prima dată în viaţă, la prima competiţie în care se vedea angajat. Pur şi simplu nu era obişnuit cu aşa ceva. Apariţia noii companii din Boston îl dezorientase cu totul, cel puţin pentru moment; ditamai omul se purta ca un copil.

Până la urmă, Leo avea să-şi revină, dar între timp… *Eu cu ce mă aleg*? Barney Mayerson îşi puse întrebarea, însă nu găsi un răspuns imediat. Îl pot ajuta pe Leo… Dar ce anume poate face Leo pentru mine? Asta era o întrebare mai pe placul lui. De fapt, aşa trebuia să se gândească; Leo însuşi îl învăţase, de-a lungul timpului. Patronul lui n-ar fi făcut altfel.

O vreme, stătu şi medită, apoi, după cum îi ordonase Leo, îşi îndreptă atenţia spre viitor, prospectă încă o dată propria lui situaţie privitoare la încorporare; încercă să vadă exact cum se va rezolva.

Dar problema încorporării lui era prea măruntă, prea o nimica toată, pentru a fi reţinută în analele publice destinate celor mari; nu reuşi să vadă niciun titlu din homeoziare, nu putu auzi niciun buletin de ştiri… în ce-l privea pe Leo, oricum, mai era câte ceva. Pentru că prevăzuse un număr de articole de fond referitoare la Leo şi Palmer Eldritch. Totul, desigur, era ceţos, iar abundenţa alternativelor se prezenta într-o adevărată învălmăşeală. Leo avea să-l întâlnească pe Eldritch; nu, nu avea s-o facă. Apoi – şi asupra acestei chestiuni se concentră intens – Leo era acuzat de uciderea lui Palmer Eldritch; Doamne Dumnezeule, ce mai însemna şi *asta*!

Însemna, descoperi el studiind mai atent, exact ceea ce se spunea. Iar dacă Leo era arestat, judecat şi condamnat, se putea ajunge la sfârşitul lui P. P. Layouts ca întreprindere care să plătească un salariu. Prin urmare, sfârşitul unei cariere căreia el îi sacrificase totul în viaţă: căsnicia şi femeia pe care – şi acum! — o iubea.

Evident, era în folosul lui, era o necesitate, de fapt, să-l prevină pe Leo. Şi totuşi, chiar şi datele astea puteau fi transformate în avantaj.

Îl sună pe Leo.

— Am noutăţi pentru tine.

— Bun.

Figura lui Leo, prelungă, cu piele solzoasă, strălucea.

— Dă-i drumul, Barney.

Barney zise:

— Se va ivi în curând o situaţie pe care o vei putea exploata. Vei avea ocazia să ajungi la Palmer Eldritch – nu acolo, la spital, ci altundeva. Va fi mutat de pe Ganymede, la cererea lui.

Adăugă cu prudenţă, nevrând să lase să-i scape prea mult din datele pe care le adunase:

— Va interveni o ruptură între el şi Naţiunile Unite; acum, incapabil să se mişte, se foloseşte de ei, pentru a avea protecţia asigurată. Dar când se va face bine…

— Detalii, ceru Leo dintr-odată, întorcându-şi într-o parte capul lui mare, ca pentru a-l auzi mai bine.

— Aş vrea ceva în schimb.

— Pentru ce? întrebă Leo încruntat.

Barney răspunse:

— Ca să-ţi spun exact data şi locul unde poţi ajunge cu succes

la Palmer Eldritch.

Vădit nemulţumit, Leo răspunse:

— Şi ce-ai vrea, pentru ’mnezeu?

Îl privi ţintă pe Barney, încercat de teamă; terapia „E“ nu conferea stăpânire de sine.

— Un sfert de procent din venitul tău total. De la P. P. Layouts… Fără venitul din vreo altă sursă.

Adică reţeaua de plantaţii de pe Venus, de unde se obţinea Dul-C.

— Are balta peşte, zise Leo, respirând greu.

— Mai e ceva.

— Ce mai e? Vreau să spun, ai să fii bogat!

— Vreau şi o restructurare a schemei consultanţilor tăi pre-Modă. Va rămâne fiecare pe locul său, ocupându-se efectiv de îndatoririle lui, dar cu următoarea schimbare: toate hotărârile lor îmi vor fi prezentate mie, pentru o verificare finală; eu le voi aproba deciziile. Aşa că eu nu voi mai reprezenta nicio regiune; îi poţi da lui Roni Fugate New Yorkul imediat ce…

— Foamea de putere, zise Leo cu voce mârâită.

Barney ridică din umeri. Ce importanţă avea cum se numea? Reprezenta culmea carierei lui; asta conta. Şi erau cu toţii în pom, inclusiv Leo. De fapt, Leo în primul rând.

— Okay, zise Leo, dând din cap. Poţi să-i călăreşti pe toţi ceilalţi consultanţi pre-Modă; mie mi-e indiferent. Acum spune-mi cum, când şi unde…

— Îl poţi întâlni pe Palmer Eldritch peste trei zile. O navă de-a lui, fără însemne, îl va lua poimâine de pe Ganymede şi-l va duce la proprietatea sa de pe Lună; acolo se va reface în continuare, dar nu pe un teritoriu aparţinând Naţiunilor Unite. Frank Santina nu va mai avea niciun fel de autoritate în chestiunea asta, aşa că îl poţi ignora. Pe douăzeci şi trei, la domeniul lui, Eldritch va primi reporteri de la diverse gazete şi le va oferi versiunea proprie asupra celor întâmplate pe parcursul călătoriei sale; va fi într-o dispoziţie bună – cel puţin aşa vor spune ei. Aparent sănătos, bucuros să se afle acasă, refăcându-se în mod satisfăcător… Va prezenta o lungă istorisire a…

— Spune-mi numai cum să pătrund până la el. Tot va fi un sistem de securitate, format din oameni de-ai lui.

Barney spuse:

— Află că P. P. Layouts scoate un ziar comercial, de patru ori

pe an. *Miniaturizarea*. Este o afacere la o scară atât de mică, încât probabil că nici nu ştiai de existenţa ei.

— Sugerezi să mă duc pe post de reporter al organului nostru?

Leo îl privi atent.

— Pot să obţin, astfel, intrarea pe domeniul lui?

Păru dezgustat.

— La naiba! Nu trebuia să te plătesc pentru o asemenea informaţie de două parale; s-ar fi anunţat peste o zi sau două – dacă reporterii se vor afla acolo înseamnă că ştirea trebuie să fie făcută publică.

Barney ridică din umeri. Nu se osteni să răspundă.

— Mi se pare că m-ai tras în piept, zise Leo. Prea m-am pripit. Mă rog, adăugă el filosofic, poate-mi spui ce-o să le servească el reporterilor drept explicaţie. Ce a găsit în sistemul Prox? Aminteşte de lichenii pe care i-a adus?

— Da. Pretinde că sunt o specie benignă, aprobată de Biroul Narcotice al Naţiunilor Unite, ce va înlocui – ezită – anumite derivate periculoase, care provoacă dependenţa, folosite la ora actuală. Şi…

— Şi, termină Leo cu răceală, va anunţa înfiinţarea unei noi companii, ce se va ocupa de vânzarea cu amănuntul a produsului său, care nu este un drog.

— Da, spuse Barney. Denumit Ale-G, cu reclama: *Fii pretenţios. Alege Ale-G*.

— Ăăh, pen’num’le lu’mnezeu!

— Totul a fost pus la punct cu mult timp în urmă, prin intermediul unui sistem radiolaser, cu ajutorul fiicei lui şi cu aprobarea lui Santina şi a lui Lark de la Naţiunile Unite, de fapt cu acordul lui Gilbert-Hepburn, personal. Ei văd în asta o modalitate de a pune capăt comerţului cu Dul-C.

Se făcu linişte.

— Okay, zise Leo după o vreme, cu glas răguşit. Mi se pare ruşinos că nu a prevăzut aşa ceva cu vreo doi ani înainte, dar, la naiba, tu nu eşti decât un angajat şi nimeni nu ţi-a cerut-o.

Barney ridică din umeri.

Negru la faţă, Leo închise.

Asta a fost, îşi spuse Barney. Am încălcat prima regulă a carieristului: să nu spui niciodată superiorului ceea ce el nu vrea să audă. Mă întreb care vor fi consecinţele.

Videofonul se reaprinse deodată; trăsăturile întunecate ale lui Leo Bulero prinseră iarăşi contur.

— Ascultă, Barney, mi-a venit o idee. O să te înfurie, aşa că pregăteşte-te.

— Sunt pregătit.

— Am uitat, deşi nu ar fi trebuit, că mai înainte am vorbit cu domnişoara Fugate şi ea ştie despre… anumite evenimente din viitor, care mă privesc pe mine şi pe Eldritch. Evenimente care, oricum, dacă va fi ea deranjată – iar a-i fi tu şef o va deranja – dacă-i sare ei ţandăra, s-ar putea să ne provoace neplăceri. De fapt, m-am gândit că, în principiu, toţi consultanţii mei pre-Modă ar fi ajuns la informaţia asta, aşa că ideea de a-i superviza tu pe toţi…

— „Evenimentele”, îl întrerupse Barney, au de-a face cu trimiterea ta în judecată pentru crimă de gradul întâi asupra lui Palmer Eldritch; corect?

Leo mormăi, gâfâi şi se uită posomorât la el. În cele din urmă, încuviinţă din cap, în silă.

— N-am de gând să te las să dai înapoi de la târgul pe care tocmai l-ai încheiat cu mine, zise Barney. Mi-ai făcut nişte promisiuni şi nu mă aştept ca tu să…

— Dar, îngăimă Leo, nebuna aia… E zănatică, o să dea fuga la poliţaii Naţiunilor Unite; Barney, mă are la mână!

— Şi eu, preciză el liniştit.

— Da, dar pe tine te ştiu de ani de zile.

Leo păru concentrat, cântărind situaţia cu ceea ce îi plăcea lui să numească puterile cunoştinţelor-stadiului-următor-de-evoluţie-a-lui-*Homo-sapiens*.

— Tu îmi eşti amic. Tu n-ai face ca ea. Şi, oricum, tot pot să-ţi ofer procentul din venitul total pe care l-ai cerut. Okay?

Îl privi pe Barney nerăbdător, dar cu formidabilă hotărâre; se decisese.

— Putem termina cu asta?

— Am terminat deja.

— Dar, la naiba, cum ziceam, am uitat despre…

— Dacă nu cazi la învoială, zise Barney, îmi dau demisia. Şi mă duc în altă parte, cu calităţile mele.

Muncise prea mulţi ani pentru a întoarce spatele tocmai acum.

— Tu? întrebă Leo, nevenindu-i să creadă. Adică tu nu

vorbeşti despre mersul la poliţia Naţiunilor Unite; tu vorbeşti despre… trecerea de partea cealaltă, la Palmer Eldritch!

Barney nu spuse nimic.

— Ticălos blestemat! zise Leo. Aşadar aici ne-au adus încercările de a rămâne pe linia de plutire în vremuri ca astea. Ascultă, nu-s aşa de sigur că Palmer o să te accepte. Probabil că are deja oamenii lui pre-Modă. Iar dacă aşa stau lucrurile, ştie deja despre mine că…

Se întrerupse.

— Da, am să-mi încerc norocul; cred că ai păcatul ăla grecesc – cum îi zice? Trufie? Mândrie, cum avea Satana: te întinzi prea mult. Dă-i bătaie, întinde-te, Barney! De fapt, fă ce pofteşti; pe mine nu mă mai interesează. Şi mult noroc, amice! Să-mi scrii despre cum te descurci, iar data viitoare, când te mai simţi tentat să şantajezi pe careva…

Barney întrerupse legătura. Ecranul deveni opac, cenuşiu. Cenuşiu, se gândi el, precum lumea dinăuntrul şi din jurul meu, precum realitatea. Se sculă şi se plimbă încordat, încoace şi-ncolo, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

Cel mai bun lucru, hotărî el, în momentul ăsta – să mă ierte Dumnezeu – este să mă unesc cu Roni Fugate. Pentru că de ea îi este frică lui Leo, şi pe bună dreptate. Trebuie să fie o întreagă galaxie de lucruri pe care ea le-ar face, dar eu nu. Iar Leo ştie asta.

Aşezându-se la loc, ceru ca Roni să fie căutată şi poftită în biroul lui.

— Bună, zise ea strălucitoare, plină de culoare în rochia sa din mătase, în stil oriental, pe sub care nu purta sutien. Ce s-a întâmplat? Am încercat să dau de tine acum un minut, dar…

— Nu eşti niciodată, spuse el, dar absolut niciodată complet îmbrăcată. Închide uşa.

Ea o închise.

— Oricum, continuă el, ca să recunosc ce-i al tău, ai fost foarte bună la pat noaptea trecută.

— Mulţumesc.

Chipul fetei, tineresc, curat, strălucea.

Barney zise:

— Prevezi *clar* că patronul tău îl va ucide pe Palmer Eldritch? Sau există dubii?

Înghiţind, ea îşi întoarse capul să-l privească pe Barney dintr-o

parte şi murmură:

— Pur şi simplu dai pe-afară de talent.

Se aşeză şi-şi puse picior peste picior; erau goale, observă el.

— Sigur că există nişte dubii. În primul rând, cred că este o prostie din partea domnului Bulero, pentru că, desigur, asta înseamnă sfârşitul carierei lui. Ziarele nu ştiu – nu vor şti – motivele care l-au îndemnat la un asemenea gest, aşa că eu nu-mi pot da seama; trebuie să fie ceva enorm şi înfricoşător, nu crezi?

— Sfârşitul carierei lui, zise Barney, dar şi a ta şi a mea.

— Nu, răspunse Roni, nu cred, dragă. Ia să ne gândim puţin. Domnul Palmer Eldritch îl va înlocui în domeniul miniaturilor; nu ăsta este un posibil motiv al domnului Bulero? Şi nu ne spune asta ceva despre realitatea economică ce va veni? Chiar şi cu domnul Eldritch mort, se va dovedi că organizaţia lui…

— Deci vom trece la Eldritch? Pur şi simplu?

Încruntându-se, Roni spuse nervos:

— Nu, n-am zis chiar asta. Dar trebuie să avem grijă, fiindcă putem pierde cu domnul Bulero; nu vrem niciunul să ne trezim traşi în jos odată cu el… Am înainte ani de zile şi, într-o măsură ceva mai mică, la fel şi tu.

— Mulţumesc, spuse el acru.

— Ceea ce avem noi acum de făcut este să ne organizăm planul cu grijă. Dacă nici precogii nu pot face planuri de viitor…

— I-am furnizat lui Leo informaţia care va duce la o întâlnire între el şi Eldritch. Ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să formeze un sindicat, ei doi?

O privi cu atenţie.

— Eu… Nu văd nimic de genul ăsta în viitor. Niciun articol de ziar despre o asemenea mişcare.

— Dumnezeu, zise el dispreţuitor, nu are să fie dat la ziar.

— Oh!

Pusă la colţ, ea încuviinţă din cap.

— Aici cred că ai dreptate.

— Şi dacă se va întâmpla una ca asta, noi vom fi în aer, îndată ce-l vom părăsi pe Leo, îndreptându-ne spre Eldritch. Ne-am vedea siliţi să ne întoarcem şi el ar fi cel care ar pune condiţiile; mai bine ne-am retrage cu totul din domeniul pre-Modei.

Pentru el, situaţia era clară şi, după expresia lui Roni Fugate, putea vedea că şi pentru ea era la fel de limpede.

— Dacă îl abordăm pe Palmer Eldritch…

— „Dacă”. Trebuie.

Barney zise:

— Nu, nu trebuie. O mai putem duce aşa cum suntem.

Ca angajaţi ai lui Leo Bulero, fie că el se ridică, fie că se scufundă sau chiar dispare cu totul, se gândi el.

— Îţi spun eu ce altceva putem face: luăm legătura cu toţi ceilalţi consultanţi pre-Modă care lucrează la P. P. Layouts şi formăm un sindicat al nostru.

Era un gând cu care cocheta de ani de zile.

— O breaslă, cum s-ar zice, cu un monopol al ei. După care le putem dicta condiţiile noastre şi lui Leo şi lui Eldritch.

— Numai că, spuse Roni, Eldritch are propriii lui consultanţi pre-Modă, de bună seamă.

Îi zâmbi.

— Nu ai nicio idee clară în legătură cu ce e de făcut, nu-i aşa, Barney? Se vede. Ce ruşine! Şi ai lucrat atâţia ani!

Clătină din cap cu tristeţe.

— Înţeleg, zise Barney, de ce ezita Leo să te supere.

— Pentru că spun adevărul? îşi ridică ea o sprânceană. Da, se poate; toţi se tem de adevăr. Tu, de pildă, nu vrei să recunoşti faptul că l-ai refuzat pe amărâtul ăla de vânzător de ceramică doar pentru a se întoarce la femeia care…

— Taci! se răsti el sălbatic.

— Ştii unde se află individul, chiar acum? A încheiat contractul cu Palmer Eldritch. Le-ai făcut – lui şi fostei tale neveste – un serviciu. Dacă-i spuneai „da“, îl legai de o companie în declin, i-ai fi depărtat pe amândoi de şansa de a…

Se întrerupse.

— Te fac să te simţi prost.

Gesticulând, el spuse:

— N-are nicio legătură cu lucrul pentru care te-am chemat.

— Aşa e, dădu ea din cap. M-ai chemat aici ca să punem la cale o modalitate de a-l trăda împreună pe Leo Bulero.

Derutat, el spuse:

— Ascultă…

— Dar aşa e. N-ai cum să te descurci de unul singur; ai nevoie de mine. N-am zis „nu“. Stai liniştit. Oricum, nu cred că e locul şi timpul pentru a discuta despre asta; hai să aşteptăm până ajungem acasă. Okay?

Îi aruncă un zâmbet strălucitor, plin de căldură.

— Okay, răspunse el.

Avea dreptate.

— Nu se spunea, zise Roni, că biroul tău ar fi căptuşit cu microfoane? Probabil că domnul Bulero va primi o bandă cu tot ce am vorbit noi acum.

Zâmbetul îi rămase pe chip, ba chiar i se lărgi; îl orbi. Fata nu se temea de nimeni şi de nimic, pe Pământ sau în întregul sistem solar, îşi dădu el seama.

Ar fi vrut să se simtă şi el la fel. Pentru că era o problemă care îl frământa, una pe care nu o discutase nici cu Leo, nici cu ea, deşi era sigur că îl frământa şi pe Leo… Şi trebuia, dacă era atât de raţională pe cât părea, să nu-i dea pace nici ei.

Avea de aflat dacă ceea ce se întorsese din Prox, persoana sau obiectul care se zdrobise de Pluto, era într-adevăr Palmer Eldritch.

Capitolul 5

Aranjat financiar de contractul cu cei de la Ale-G, Richard Hnatt sună la una dintre clinicile pentru terapie „E“ ale doctorului Willy Denkmal din Germanii; o alese pe cea mai mare, din München şi începu să facă programările, atât pentru el, cât şi pentru Emily.

Am ajuns printre ăi mari, îşi spuse el în vreme ce aştepta, împreună cu nevastă-sa, în sala de primire ultraelegantă, decorată cu piele de gnof, a clinicii; doctorul Denkmal, după cum îi era obiceiul, propusese să-i intervieveze el însuşi, pentru început, cu toate că, desigur, terapia în sine urma să fie efectuată de membrii personalului său.

— Îmi dă o stare de nervozitate, şopti Emily; ţinea în poală o revistă, dar nu era în stare să citească. E atât de… nefiresc.

— La naiba, zise Hnatt cu fermitate. Din contră, este o accelerare a procesului evolutiv *natural*, care are loc oricum, fără încetare, doar că de obicei este atât de lent, încât nici nu-l putem sesiza. Ia gândeşte-te la strămoşii noştri din peşteri; erau acoperiţi cu păr pe trup, nu aveau bărbie deloc, iar zona frontală a creierului era extrem de limitată. Şi aveau molari uriaşi, uniţi între ei, pentru a putea mesteca seminţe crude.

— Okay, zise Emily, dând din cap.

— Cu cât ne îndepărtăm mai mult de ei, cu atât e mai bine. Oricum, ei au evoluat pentru a ieşi în întâmpinarea Erei Glaciare; noi trebuie să evoluăm pentru a ieşi în întâmpinarea Erei Încinse, exact opusul. Aşa că nouă ne trebuie şi pielea aia chitinoasă, ca o coajă, şi metabolismul modificat care ne face să dormim ziua şi ventilarea îmbunătăţită şi…

Din birou îşi făcu apariţia doctorul Denkmal, un bărbat scund, tipul de german rotofei, din clasa de mijloc, cu păr alb şi mustaţă gen Albert Schweitzer. Cu el ieşi încă un bărbat şi Richard Hnatt văzu pentru întâia oară, de aproape, efectele terapiei „E“. Nu semănau cu ce ştia el din pozele apărute prin homeoziare, în paginile mondene. Câtuşi de puţin.

Ţeasta individului îi aminti lui Hnatt de o poză pe care o văzuse odată într-un manual; sub poză era scris hidrocefalie.

Aceeaşi umflătură deasupra liniei sprâncenelor; aducea clar cu o cupolă, părând ciudat de fragilă şi el înţelese dintr-odată de ce acestor persoane înstărite, care evoluaseră, li se spunea popular căpăţânoşi. Parcă stă să explodeze, se gândi el impresionat. Şi… Ce crustă groasă! Părul lăsase loc mai întunecatei şi netedei plăci a carcasei chitinoase. Căpăţânos? Mai degrabă nucă de cocos.

— Domnule Hnatt, se adresă doctorul Denkmal lui Richard Hnatt, făcând o pauză, şi doamnă Hnatt, revin într-un minut şi mă ocup de dumneavoastră.

Se întoarse spre bărbatul de lângă el.

— A fost numai un noroc, domnule Bulero, că am reuşit să vă strecurăm astăzi, cu un preaviz atât de scurt. Oricum, nu aţi pierdut nimic din ce aţi acumulat; de fapt, aţi câştigat.

Domnul Bulero îl privea însă pe Richard Hnatt.

— Ţi-am mai auzit numele. A, da. Felix Blau pomenea de dumneata.

Ochii lui, de o inteligenţă supremă, se întunecară şi el adăugă:

— Ai semnat recent un contract cu o firmă din Boston, numită…

Faţa alungită, deformată, ca privită într-o oglindă defectuoasă, se strâmbă.

— Ale-G Manufacturers?

— C-ce vă priv-veşte? se bâlbâi Hnatt. Consultantul dumneavoastră pre-Modă ne-a refuzat.

Leo Bulero se uită ţintă la el, apoi, cu o ridicare de umăr, se întoarse iarăşi către doctorul Denkmal:

— Te văd peste două săptămâni.

— Două! Dar… gesticulă Denkmal în semn de protest.

— N-am cum săptămâna viitoare; plec iar de pe Terra.

Bulero se uită încă o dată la Richard şi Emily Hnatt, pătrunzător, apoi se depărtă agale.

Privindu-l cum se duce, doctorul Denkmal zise:

— Foarte evoluat, omul acesta. Şi fizic şi spiritual.

Se întoarse către familia Hnatt:

— Bun venit la clinica Eichenwald!

Strălucea.

— Mulţumim, zise Emily. Ăăă… Doare?

— Terapia noastră?

Doctorul Denkmal chicoti amuzat.

— Nici măcar un pic, deşi poate şoca – în sens figurat – la început. Când experimentaţi creşterea zonei corticale. Vă vor trece prin minte multe concepte noi şi incitante, mai ales de natură religioasă. Ah, dacă măcar Luther şi Erasmus ar fi trăit astăzi! Controversele lor pot fi soluţionate atât de simplu acum cu ajutorul terapiei „E". Amândoi ar vedea adevărul, *zum Beispiel* în privinţa transsubstanţialităţii – înţelegeţi, *Blut und*...

Se întrerupse ca să tuşească.

— În englezeşte, sânge şi anafură; ştiţi, în mesă. Se aseamănă mult cu administrarea de Dul-C; aţi observat afinitatea asta? Dar haideţi, începem.

Îl bătu pe Richard Hnatt pe spate şi îi conduse pe amândoi în biroul lui, măsurând-o pe Emily cu ceea ce lui Richard i se păru a fi mai degrabă o privire nespirituală, lacomă.

Dădură cu ochii de o încăpere uriaşă, cu instrumentar ştiinţific şi două mese stil doctor Frankenstein, complete, cu legături pentru mâini şi pentru picioare. La vederea lor, Emily gemu şi se dădu înapoi.

— N-aveţi de ce vă teme, Frau Hnatt. Ca şocurile electrice, provoacă anumite reacţii ale musculaturii; reflexe, înţelegeţi? chicoti Denkmal. Acum trebuie, ăăă, ştiţi: să vă daţi hainele jos. Fiecare dintre dumneavoastră, separat, desigur; apoi nu se fumează şi *auskommen* – înţelegeţi? Vă va ajuta o soră. Să aveţi gata pregătite fişele medicale din America de Nord; vă cunoaştem starea de sănătate. Amândoi destul de sănătoşi, puternici; oameni zdraveni, *nordamerikanische*.

Îl conduse pe Richard Hnatt într-o încăpere laterală, despărţită printr-o draperie; îl lăsă acolo şi se întoarse la Emily. Intrând în încăpere, Richard îl auzi pe doctorul Denkmal vorbindu-i lui Emily pe un ton lunecos, dar poruncitor; toată povestea era pură afacere şi Hnatt se simţi şi invidios şi suspicios şi, în cele din urmă, abătut. Nu era exact cum şi-o închipuise, nu chiar atât de grozavă, după părerea lui.

Leo Bulero ieşise totuşi din încăperea asta, ceea ce dovedea că era într-adevăr grozavă; Bulero nu s-ar fi mulţumit niciodată cu mai puţin.

Încurajat, începu să se dezbrace.

De undeva, nevăzută, Emily scoase un ţipăt ascuţit.

Se îmbrăcă la loc şi ieşi din camera laterală, fierbând de

îngrijorare. Îl găsi însă pe Denkmal aşezat la un birou, citind fişa lui Emily; ea ieşise din cabinet, îşi dădu el seama, cu o soră medicală, deci totul era în regulă.

Ciudat, se gândi el, e clar că sunt cu nervii la pământ. Se întoarse în încăperea laterală şi reîncepu să se dezbrace; descoperi că îi tremurau mâinile.

În scurt timp, se afla întins, legat pe una dintre cele două mese, iar Emily pe cea alăturată, într-o stare similară. Şi ea părea înspăimântată; era foarte palidă şi tăcută.

— Glandele dumneavoastră, explică doctorul Denkmal, frecându-şi mâinile voios şi aruncându-i lui Emily priviri nestăpânite, vor fi stimulate de glanda specială a lui Kresy, care controlează rata evoluţiei, *nicht Wahr*? Da, ştiţi asta; şi un copil de şcoală o ştie, învaţă la ora actuală ce am descoperit noi aici. Astăzi, ceea ce veţi observa nu este creşterea plăcii chitinoase sau îngroşarea meningelui, sau pierderea unghiilor de la mâini şi de la picioare – asta n-o mai ştiaţi, pun pariu – ci numai o uşoară, dar foarte, foarte importantă schimbare în lobul frontal… Se va deştepta; e un joc de cuvinte, înţelegeţi? Se deşteaptă, iar voi deveniţi, ăăă, deştepţi.

Chicoti iarăşi. Richard Hnatt se simţea nefericit; aştepta, ca un animal legat pentru tăiere, să vadă ce i se pregătise. Ce mod de a stabili contacte de afaceri! îşi spuse el, încercat de regrete şi închise ochii.

Un asistent apăru ca din senin, blond, cu o figură de nordic, lipsită de inteligenţă.

— Punem *Musik* săltăreaţă, zise doctorul Denkmal, apăsând pe un buton.

Sunete în polifonie se înălţară, filtrate, din fiecare colţ al încăperii: o versiune simfonică insipidă a unei opere italiene arhicunoscute, Puccini sau Verdi; Hnatt nu ştia.

— Acum *hore*, Herr Hnatt.

Denkmal se înclină alături de el, dintr-odată serios.

— Vreau să înţelegeţi; din când în când, această terapie – cum se zice? – dă reculuri.

— Dă rateuri, zise Hnatt strident.

Se aşteptase la aşa ceva.

— Dar de cele mai multe ori avem succes. Iată, Herr Hnatt, în ce constau rateurile, mă tem; în loc să evolueze, glanda lui Kresy este foarte stimulată să… regreseze. E corect în

englezeşte?
— Da, mormăi Hnatt. Cât de mult să regreseze?
— Doar o nimica toată. Însă ar putea fi neplăcut. O prindem noi repede şi sistăm terapia. Şi, de obicei, asta stopează regresul. Dar… nu întotdeauna. Uneori, odată ce glanda lui Kresy a fost stimulată să…
Făcu un gest cu mâna.
— O ţine tot aşa. Trebuia să vă spun, pentru cazul în care vă faceţi probleme. Bine?
— Îmi încerc norocul, zise Richard Hnatt. Am încredere. Toţi ceilalţi fac la fel, nu? Okay, daţi-i înainte.
Se răsuci puţin, o văzu pe Emily, încă şi mai palidă acum, dând din cap aproape imperceptibil; ochii îi erau sticloşi.
Ceea ce se va întâmpla, se gândi el, fatalist, va fi că unul dintre noi va evolua – probabil Emily – iar celălalt, eu, va involua până la Sinanthropus. Înapoi la molari sudaţi, creier minuscul, picioare strâmbe şi apucături canibalice. O să am atunci al naibii de mult timp să închei socoteala cu vânzările.
Doctorul Denkmal porni un comutator, în timp ce fluiera pe muzica de operă, încântat de el însuşi.
Terapia „E“ a soţilor Hnatt începuse.

***

Lui i se păru că pierde ceva din greutate, nimic mai mult, cel puţin la început. Apoi începu să-l doară capul, de parcă ar fi fost izbit uşor cu un ciocan. Odată cu durerea i se revelă, aproape imediat, o nouă şi acută înţelegere: îşi asumau un risc îngrozitor, el şi Emily, şi nu era corect faţă de ea s-o oblige la una ca asta, numai pentru a asigura în continuare vânzările. În mod clar, ea nu şi-o dorea; să presupunem că involua exact atât cât să-şi piardă talentul: ar fi ruinaţi amândoi; cariera lui presupunea, în primul rând, ca Emily să rămână una dintre cele mai apreciate ceramiste ale Terrei.
— Stop, zise el cu voce tare.
Dar sunetul parcă refuza să se articuleze; nu-l auzi, deşi coardele lui vocale păreau în regulă – îşi simţea vorbele în gât.
Şi atunci îşi dădu seama. Evolua; funcţiona. Înţelegerea se datora schimbării din metabolismul creierului său. Presupunând că şi Emily era bine, totul mergea excelent.
Percepu, de asemenea, că doctorul Denkmal era un şarlatan mărunt şi ieftin, un pseudomedic, că toată afacerea avea drept

victimă vanitatea muritorilor ce jinduiau să devină mai mult decât li se cuvenea să fie şi asta într-un mod pur pământesc, trecător. La naiba cu vânzările lui, cu relaţiile lui; ce mai contau, în comparaţie cu posibilitatea de a face să evolueze creierul uman către niveluri de concepţie cu desăvârşire noi? De pildă…

Dedesubt se întindea lumea-mormânt, imuabila lume a demonilor, supusă legii cauzei şi efectului. La mijloc se afla nivelul umanităţii, dar în fiecare moment omul putea să plonjeze – să coboare, ca într-o scufundare – în nivelul subteran, al iadului. Sau: se putea înălţa spre lumile eterice de deasupra, care constituiau ce-l de-al treilea nivel. Întotdeauna, în nivelul din mijloc, al umanităţii, omul risca scufundarea. Şi cu toate astea, posibilitatea ridicării îi stătea înainte; orice aspect sau succesiune de evenimente din realitate se putea schimba, în orice moment. Iad şi rai, nu după moarte, ci acum! Depresiile, toate bolile mentale reprezentau scufundarea. Dar la cealaltă? … Cum se ajungea?

Prin empatie. Prin agăţarea de un altul, nu din afară, ci din interior. Spre exemplu, se uitase el vreodată cu adevărat la vasele făcute de Emily ca la mai mult decât o marfă pentru care exista o piaţă? Nu. Ceea ce ar fi trebuit eu să văd în ele, îşi dădu el seama, este intenţia artistică, spiritul pe care îl relevă ea în mod intrinsec.

Şi contractul cu Ale-G Manufacturers, realiză el; l-am semnat fără să o consult – cât de lipsit de etică poate ajunge cineva? Am legat-o de o firmă pe care, probabil, ea n-ar fi vrut-o implicată în miniaturizarea produselor ei… Nu ştim nimic despre valoarea machetelor lor. Poate sunt nişte imitaţii ieftine. Sub standard. Dar e prea târziu, acum; drumul spre nivelul iadului este pavat cu văzând şi făcând. Iar ei pot fi implicaţi în producerea ilegală a drogului pentru translaţie; s-ar explica, astfel, numele de Ale-G… Ar corespunde cu Dul-C. Dar… faptul că au ales numele ăsta arată clar că nu au avut în minte nimic ilegal.

Într-o străfulgerare de intuiţie, îşi dădu seama: cineva găsise un drog pentru translaţie care satisfăcea agenţia pentru narcotice a Naţiunilor Unite. Agenţia aprobase deja Ale-G, avea să-i permită accesul pe piaţa liberă. Aşadar, pentru întâia oară, un drog pentru translaţie se va găsi şi pe Pământ, complet supravegheat de poliţie, nu doar în îndepărtatele colonii, unde

lipsea controlul poliţienesc.
Iar asta însemna că machetele Ale-G – spre deosebire de cele Perky Pat – vor fi comercializabile pe Terra, împreună cu drogul. Şi cum vremea se înrăutăţea an de an, iar planeta devenea tot mai mult un mediu străin, machetele se vor vinde mai repede. Piaţa pe care o controla Leo Bulero era jalnică în comparaţie cu cea care stătea – nu acum, însă curând – în faţa celor de la Ale-G Manufacturers.
Aşa că, până la urmă, semnase un contract bun. Şi… Nu trebuia să se mire că Ale-G îi plătise atât de mult. Era o firmă mare, cu planuri mari; era, evident, susţinută de un capital nelimitat.
Şi de unde se obţinea acest capital nelimitat? De nicăieri de pe Terra; intuia el şi asta. Probabil că de la Palmer Eldritch, care se reîntorsese în sistemul solar după ce-şi făcuse alianţe economice cu cei din Prox; ei se aflau în spatele lui Ale-G. Aşadar, pentru şansa de a-l ruina pe Leo Bulero, Naţiunile Unite permiteau unei rase din afara sistemului solar să înceapă aici operaţiuni.
Era un schimb prost, poate chiar fatal.
Următorul lucru pe care-l ştiu a fost că doctorul Denkmal îi dădea palme, pentru a-l trezi.
— Cum merge? îl întrebă Denkmal, uitându-se atent la el. Preocupări lărgite, atotcuprinzătoare?
— D-da, îngăimă el şi reuşi să se ridice; era dezlegat.
— Atunci nu avem a ne teme de nimic, zise Denkmal, radiind, cu mustaţa lui albă tresărindu-i precum antenele unei insecte. Acum o vom consulta pe Frau Hnatt.
O asistentă o dezlega deja; Emily se ridică, ameţită, şi căscă. Doctorul Denkmal părea nervos.
— Cum vă simţiţi, Frau? o întrebă el.
— Bine, murmură Emily. Mi-au venit tot felul de idei de vase. Una după alta.
Îi aruncă o privire timidă, mai întâi lui, apoi lui Richard.
— Are vreo semnificaţie?
— Hârtie, zise doctorul Denkmal, dând la iveală un bloc de desen. Creion, îi întinse el lui Emily. Aşterneţi-vă ideile pe hârtie, Frau.
Cu linii tremurate, Emily îşi schiţă ideile. Părea să aibă dificultăţi în mânuirea creionului, observă Hnatt. Dar probabil că

avea să-i treacă.

— Excelent, zise doctorul Denkmal când ea termină.

Îi arătă desenele lui Richard Hnatt.

— Activitate cefalică superior organizată. Inventivitate înaltă, corect?

Schiţele erau în mod cert bune, strălucite, chiar. Şi cu toate astea, lui Hnatt i se părea ceva în neregulă. Ceva în legătură cu desenele. Dar abia după ce părăsiseră clinica şi stăteau împreună sub draperia antitermică din afara clădirii, aşteptând să le aterizeze taxiul-expres cu reacţie, îşi dădu seama despre ce era vorba.

Ideile erau bune... Numai că Emily le realizase deja. Cu ani în urmă, când îşi desenase primele vase cu adevărat profesioniste; îi arătase schiţele, apoi vasele, chiar înainte de a se căsători. Oare ea nu-şi amintea? Era clar că nu.

Se întrebă de ce nu-şi aducea ea aminte şi ce însemna asta; se simţea adânc tulburat.

Oricum, se simţise tulburat întruna, de la prima şedinţă de terapie „E“, mai întâi din pricina stării umanităţii şi a sistemului solar, în general, iar acum în legătură cu soţia lui. Poate că nu-i decât un semn a ceea ce Denkmal numeşte „activitate cefalică superior organizată”, se gândi el. Stimularea metabolismului creierului.

Sau... Poate că nu.

Ajuns pe Luna, cu legitimaţia de presă a ziarului editat de P. P. Layouts agăţată la rever, Leo Bulero se trezi prins într-un cârd de reporteri de la diferite homeoziare, ce se îndreptau cu tractorul de suprafaţă, peste întinderea selenară ca de cenuşă, către reşedinţa lui Palmer Eldritch.

— Actele dumneavoastră, domnule, ţipă la el un om de pază înarmat, dar care nu purta petliţele Naţiunilor Unite, când Leo Bulero se pregătea să iasă în zona de parcare a domeniului.

Fu oprit în uşa tractorului, în vreme ce în spatele lui reporterii legitimaţi se îmbulzeau şi vociferau nemulţumiţi, dând să coboare.

— Domnul Bulero, spuse garda fără grabă şi-i dădu înapoi legitimaţia. Domnul Eldritch vă aşteaptă. Veniţi pe aici.

Omul fu imediat înlocuit de un altul, care începu să verifice actele de identitate ale reporterilor, unul câte unul.

Nervos, Leo Bulero îl urmă pe primul paznic printr-un tunel cu

aer presurizat şi plăcut încălzit, ce conducea la reşedinţa propriu-zisă.

În faţa lui, blocând tunelul, apăru un alt bărbat în uniformă, din personalul de pază al lui Palmer Eldritch. Acesta înălţă braţul şi îndreptă spre Leo Bulero ceva mic şi strălucitor.

— Hei, protestă slab Leo, încremenind pe loc.

Se răsuci, îşi trase capul între umeri, apoi făcu, împleticindu-se, câţiva paşi în direcţia din care venise.

Raza – de un tip pe care el nu-l cunoştea – îl atinse şi Leo se prăbuşi înainte.

Apoi, deveni iar conştient şi – lucru absurd – se trezi legat fedeleş de un scaun, într-o încăpere în care nu se mai afla nimeni. Capul îi vuia; se uită împrejur, cu privirile împăienjenite, însă nu văzu decât o măsuţă, amplasată în centrul camerei, pe care se afla o maşinărie electronică.

— Daţi-mi drumul de-aici, strigă el.

Imediat, maşinăria răspunse:

— Bună dimineaţa, domnule Bulero. Sunt Palmer Eldritch. Ai vrut să mă vezi, după câte înţeleg.

— Este o barbarie! protestă Bulero. Să mă adormiţi şi să mă legaţi în halul ăsta!

— Ia o ţigară de foi.

Maşinăria electronică dădu la iveală o extensie mecanică ce ţinea strâns o ţigară lungă de foi, verde, al cărei capăt se aprinse emanând un norişor de fum; pseudopodul i-o întinse lui Bulero.

— Am adus din Prox zece cutii din astea, dar numai una a supravieţuit prăbuşirii. Nu-i tutun, e ceva superior tutunului. Care-i problema, Leo? Ce voiai?

Leo Bulero zise:

— Tu te afli în chestia aia de colo, Eldritch? Sau eşti în altă parte şi vorbeşti prin ea?

— Stai liniştit, zise vocea din maşinăria ce se odihnea pe masă.

Braţul mecanic mai ţinu o vreme întinsă ţigara aprinsă, apoi o retrase, o stinse şi aruncă resturile, ascunzându-le în interiorul dispozitivului metalic.

— Te-ar interesa să vezi nişte diapozitive color făcute în timpul vizitei mele în sistemul Prox?

— Glumeşti.

— Nu, zise Palmer Eldritch. O să-ţi faci o idee despre ce am avut eu de înfruntat acolo. Sunt diapozitive tridimensionale temporale, foarte bune.

— Nu, mulţumesc.

Eldritch zise:

— Am găsit săgeata aia încastrată în limba ta; a fost extrasă. Dar s-ar putea să mai ai şi alte asemenea chestii, sau aşa bănuim noi.

— Mult credit îmi mai acorzi, spuse Leo. Mai mult decât merit.

— Am învăţat o mulţime de lucruri în patru ani, în Prox. Şase ani pe drum, patru de stat acolo. Proxanii vor invada Pământul.

— Mă pui pe jar, zise Leo.

Eldritch continuă:

— Îţi înţeleg reacţia. Naţiunile Unite, în particular Hepburn-Gilbert, au reacţionat în acelaşi fel. Dar, este adevărat, nu în sensul obişnuit, ci într-un fel mai adânc, mai brutal, pe care eu nu-l prea înţeleg, cu toate că am stat printre ei atâta vreme. Poate fi în legătură cu încălzirea Pământului, după câte ştiu eu. Sau poate fi ceva şi mai rău.

— Să vorbim despre lichenul pe care l-ai adus tu.

— L-am obţinut ilegal; proxanii nu ştiu că am luat din el. Îl folosesc şi ei, în cadrul orgiilor ritualice. La fel cum indienii noştri folosesc mescalina şi peyota. De asta ai vrut să mă vezi?

— Sigur. Te bagi peste afacerile mele. Ştiu că ai înfiinţat deja o corporaţie; nu-i aşa? Tâmpenii, chestiile cu proxanii care ne invadează sistemul; tu îmi dai bătaie de cap, tu şi ce faci tu. Nu găseşti un alt domeniu în care să te bagi, decât miniaturizarea?

Camera îi explodă în faţă. Asupra lui coborî o lumină albă, care îl învălui; închise ochii. Isuse, gândi el. Oricum, nu cred o vorbă din povestea cu proxanii; nu vrea decât să ne abată atenţia de la ce pune el la cale. Adică e o strategie.

Deschise ochii şi se trezi aşezat pe un mal acoperit cu iarbă. Alături de el, o fetiţă se juca liniştită cu un yo-yo.

— Jucăria asta, zise Leo, este foarte răspândită în sistemul Prox.

Mâinile şi picioarele, descoperi el, îi erau dezlegate; se ridică, amorţit, şi-şi mişcă membrele.

— Cum te cheamă? întrebă el.

Fetiţa răspunse:

— Monica.

— Proxanii, zise Leo, cel puţin tipurile umanoide, poartă peruci şi au dinţi falşi.

Băgă mâna în părul blond-strălucitor al copilului şi trase.

— Uhh! exclamă fetiţa. Eşti un om rău.

El îi dădu drumul, iar ea se retrase, jucându-se în continuare cu yo-yo-ul ei şi aruncându-i priviri ucigătoare.

— Iartă-mă, murmură el.

Părul fetiţei era real; probabil că nu se afla în sistemul Prox. În orice caz, oriunde s-ar fi aflat, Palmer Eldritch încerca să-i spună ceva.

— Aveţi de gând să invadaţi Pământul? întrebă el copilul. Vreau să spun că nu arăţi ca şi cum aţi vrea.

Era posibil să fi înţeles Eldritch greşit? se întrebă el. Să-i fi înţeles greşit pe proxani? În definitiv, după câte ştia el, Palmer nu evoluase, nu avea puterea de înţelegere a lucrurilor care se obţinea prin terapia „E".

— Yo-yo-ul meu, spuse copilul, este vrăjit. Pot face cu el tot ce vreau. Ce să fac? Spune tu; pari un om blând.

— Du-mă la conducătorul vostru, zise Leo. E un joc vechi; tu nu l-ai pricepe. A dispărut de un secol.

Privi în jur şi nu văzu nicio urmă de locuire, numai câmpia acoperită cu iarbă. Prea răcoare pentru Pământ, realiză el. Deasupra, cerul albastru. Bun aer, se gândi. Dens.

— Îţi pare rău pentru mine, întrebă el, fiindcă Palmer Eldritch îşi bagă nasul în treburile mele, iar dacă o face, am să fiu, probabil, ruinat? Va trebui să închei un târg cu el.

Acum, se pare, nici nu se mai pune problema să-l ucid, îşi spuse el abătut.

— Dar, zise, nu-mi dau seama ce târg ar accepta el. Pare a deţine toate atuurile. Uite, de pildă, cum m-a plasat aici! Şi nici măcar nu ştiu unde anume e locul ăsta.

Nu că ar conta, îşi dădu el seama. Pentru că, oriunde ar fi, este un loc asupra căruia Eldritch are controlul.

— Cărţi, spuse copilul. Am un teanc de cărţi în geantă. Nu văzu nicio geantă.

— Unde?

Îngenunchind, fata atinse iarba ici-colo. Imediat, o porţiune alunecă uşor în lături; fata băgă mâna în cavitatea creată şi scoase o servietă.

— O ţin ascunsă, îl lămuri ea. O feresc de sponsori.

— Cum adică „sponsori”?

— Păi, pentru a te afla aici, ai nevoie de un sponsor. Toţi îi avem; cred că ei plătesc pentru tot, plătesc până ce ne facem bine, după care putem să ne ducem acasă, dacă avem casă.

Se aşeză jos, alături de servietă şi o deschise – sau, cel puţin, încercă. Încuietoarea nu cedă.

— Fir-ar a naibii! scăpă ea. Nu-i cea care-mi trebuie. Asta-i doctorul Smile.

— Un psihiatru? întrebă Leo precipitat. De la unul dintre blocurile de locuinţe? Funcţionează? Dă-i drumul.

Îndatoritoare, fata puse în funcţiune psihiatrul.

— Bună, Monica, zise servieta cu glas spart. Vă salut şi pe dumneavoastră, domnule Bulero.

Îi pronunţă numele greşit, cu accentul pe ultima silabă.

— Ce faceţi aici, domnule? Sunteţi mult prea în vârstă pentru a vă afla într-un asemenea loc. Sau aţi regresat din pricina neadecvării aşa-numitei terapii „E“? … Rgggg clic!

Se pierdu într-un hârâit.

— Terapii din München? finaliză doctorul Smile.

— Mă simt bine, îl asigură Leo. Fii atent, Smile; pe cine ştii tu că ştiu eu că m-ar putea scoate de aici? Spune pe careva, oricine. Nu mai pot rămâne mult timp, pricepi?

— Ştiu un domn Bayerson, zise doctorul Smile. De fapt, sunt cu el chiar acum, via extensia portabilă, desigur, chiar la el în birou.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele de Bayerson, spuse Leo. Ce este cu locul ăsta? E clar că-i un fel de tabără pentru copii bolnavi, sau pentru copii fără bani, sau ceva asemănător. Am crezut că poate o fi în sistemul Prox, dar, de vreme ce eşti tu aici, e limpede că nu-i aşa. Bayerson.

Atunci se lumină.

— La naiba, vrei să spui Mayerson. Barney. De la P. P. Layouts.

— Da, aşa-i, recunoscu doctorul Smile.

— Contactează-l, zise Leo. Spune-i să ia legătura cu Felix Blau imediat, de la Agenţia de Poliţie Tri-Planet sau cum şi-or fi zicând ei. Să-l pună pe Blau să cerceteze, să afle cu exactitate unde mă aflu, iar după aia să trimită o navă aici. Priceput?

— E-n regulă, zise doctorul Smile. Am să mă adresez domnului Mayerson chiar acum. Se întreţine cu domnişoara

Fugate, asistenta lui, care îi este şi metresă şi care astăzi poartă… Hm! Vorbesc despre dumneavoastră exact în acest moment. Dar, desigur, nu vă pot relata ce spun; secretul profesiei de medic, vă daţi seama. Ea poartă…

— Okay, ce importanţă are? îl întrerupse Leo nervos.

— Mă scuzaţi un moment, spuse servieta. Cât timp am să ies din transmisie.

Suna ţâfnos. Apoi se făcu linişte.

— Am veşti proaste pentru tine, spuse copilul.

— Ce anume?

— Am glumit. Ăsta nu-i cu adevărat doctorul Smile; se preface, ca să ne ţină de urât. Funcţionează, dar nu este conectat la nimic din afară; se spune că e intrinsec.

Ştia ce înseamnă: era o staţie independentă. Dar atunci, de unde deţinea informaţiile despre Barney şi domnişoara Fugate, până şi cu detalii referitoare la viaţa lor personală? Până şi ce anume purta ea? Copilul nu spunea adevărul, evident.

— Cine eşti? întrebă el. Monica şi mai cum? Vreau să-ţi aflu numele întreg.

Ceva îi era cunoscut la ea.

— M-am întors, anunţă servieta dintr-odată. Ei, domnule Bulero…

Iarăşi pronunţia greşită.

— Am discutat cu domnul Mayerson despre impasul dumneavoastră şi el îl va contacta pe Felix Blau, după cum aţi cerut. Domnul Mayerson crede că-şi aminteşte să fi citit cândva, într-un homeoziar, despre o tabără a Naţiunilor Unite foarte asemănătoare cu cea în care vă aflaţi, situată undeva, în regiunea Saturn, pentru copii retardaţi. Poate…

— La naiba, sări Leo, fata nu-i înapoiată.

Dacă nu cumva era chiar precoce. Nu avea nicio noimă! Dar ce avea noimă era lămurirea faptului că Palmer Eldritch voia ceva de la el; nu se punea problema doar de a-l convinge: era o chestiune de intimidare.

La orizont apăru o arătare, imensă şi cenuşie, care creştea pe măsură ce se apropia de ei, cu o viteză înspăimântătoare.

— E un şobolan, spuse Monica liniştită.

Leo zise:

— Atât de mare?!

În niciun loc din sistemul solar, pe nicio planetă sau pe lună,

nu exista o asemenea creatură enormă, fioroasă.

— Ce-o să ne facă? întrebă el, mirându-se că nu era speriată.

— A, zise Monica, îmi închipui că o să ne ucidă.

— Şi asta nu te înspăimântă?

Îşi auzi propriul glas ridicat într-un ţipăt.

— Adică vrei să mori aşa, chiar acum? Mâncată de un şobolan mare cât…

O înhăţă pe fată cu o mână, luă în cealaltă servieta cu doctorul Smile şi încercă, greoi, să fugă din calea şobolanului.

Şobolanul îi ajunse, trecu pe lângă ei şi se tot duse; silueta i se micşoră treptat, până când, în cele din urmă, dispăru.

Fata chicoti.

— Te-a speriat. Ştiam că n-o să ne vadă. N-au cum; sunt orbi pentru noi, aici.

— Zău?

Ştiu, atunci, unde se afla. Felix Blau nu avea să-l găsească. Şi nimeni altcineva, chiar dacă l-ar căuta o veşnicie.

Eldritch îi administrase intravenos un drog pentru translaţie, Ale-G, fără îndoială. Locul acesta era o lume inexistentă, analog „Pământului” ireal pe care coloniştii se trezeau transportaţi atunci când mestecau propriul lui produs, Dul-C.

Iar şobolanul, spre deosebire de toate celelalte lucruri, era real. Spre deosebire şi de ei înşişi; nici el şi nici fetiţa asta – nici ei nu erau reali. Cel puţin, nu aici. Undeva, corpurile lor golite, amuţite, zăceau ca nişte saci, părăsite, în acest răstimp, de conţinutul lor cerebral. Fără îndoială că trupurile lor se găseau la reşedinţa lunară a lui Palmer Eldritch.

— Eşti Zoe, spuse el. Nu-i aşa? Asta-i felul în care vrei tu să fii: o fetiţă de vreo opt anişori. Corect? Cu păr lung, blond.

Şi chiar, realiză el, cu un alt nume.

Ţeapăn, copilul răspunse:

— Nu există nimeni cu numele de Zoe.

— Nimeni, în afară de tine. Tatăl tău este Palmer Eldritch, corect?

Cu mare silă, copilul dădu din cap.

— Ăsta-i un loc special pentru tine? întrebă el. În care vii deseori?

— Ăsta-i locul meu, răspunse fetiţa. Nu vine nimeni aici fără permisiunea mea.

— Atunci, pe mine de ce m-ai lăsat să vin?

Ştia că nu-l place. Nu-l plăcuse de la bun început.

— Pentru că, spuse copilul, noi credem că tu ai putea să-i opreşti pe proxani de la ceea ce şi-au propus să facă.

— Iarăşi chestia asta! exclamă el, pur şi simplu necrezând-o. Tatăl tău…

— Tata, răspunse copilul, încearcă să ne salveze. Nu el a vrut să aducă aici Ale-G; ei l-au silit. Ale-G este mijlocul prin care le vom fi livraţi. Înţelegi?

— Cum?

— Ei controlează zonele unde ajungi când iei Ale-G. Cum este şi cea în care te afli.

— Nu pari a fi sub vreun control străin; gândeşte-te numai la ce mi-ai spus acum.

— Dar am să fiu, zise fata dând din cap, serioasă. Curând. Exact cum e tata în prezent. I s-a administrat Ale-G, în Prox; a fost drogat ani de zile. Pentru el este prea târziu şi el o ştie.

— Dovedeşte-mi toate astea, spuse Leo. De fapt, dovedeşte-mi orice, măcar o parte; dă-mi ceva concret, de care să mă agăţ.

Servieta, pe care încă o mai ţinea în mână, zise:

— Ce spune Monica este adevărat, domnule Bulero.

— De unde ştii? întrebă el iritat.

— Fiindcă, răspunse servieta, şi eu mă aflu sub influenţa proxanilor; de-asta mă…

— N-ai făcut nimic, în concluzie, zise Leo.

Aşeză servieta jos.

— Lua-l-ar naiba de Ale-G! le spuse el amândurora, fetei şi servietei. Face ca totul să fie confuz; nu mai înţeleg ce se petrece. Tu nu eşti Zoe, nici măcar nu ştii cine e ea. Şi tu, tu nu eşti doctorul Smile şi nu l-ai chemat pe Barney, iar el nu vorbea cu domnişoara Fugate; totul este doar o halucinaţie provocată de drog. Sunt propriile mele temeri în legătură cu Palmer Eldritch, care-mi sunt servite înapoi – prostiile astea despre faptul că el se află sub influenţa celor din Prox, la fel ca voi. Cine a mai auzit ca o servietă să fie dominată de minţi aflate într-un sistem stelar străin?

Extrem de indignat, se depărtă de ei.

Ştiu ce se întâmplă, realiză el. Este felul în care vrea Palmer să câştige dominaţia asupra minţii mele: o formă de ceea ce se numea odată „spălarea creierului”. M-a făcut să fug speriat.

Măsurându-şi atent paşii, continuă să meargă, fără să se uite înapoi.

A fost o greşeală aproape fatală. Ceva – observă Leo cu coada ochiului – i se aruncă la picioare; păşi alături şi acel ceva îl depăşi, făcând cale întoarsă ca şi cum s-ar fi răzgândit, după care îl alese iar ca pradă.

— Şobolanii nu te pot zări, îi strigă fata, dar glucii pot! Mai bine-ai lua-o la fugă!

Fără să-l vadă bine – văzuse destul – o rupse la fugă.

Iar ce văzuse nu putea fi pus pe seama drogului Ale-G. Pentru că nu era o iluzie, nu era o maşinărie de-a lui Palmer Eldritch, făcută pentru a-l teroriza. Glucul, indiferent ce ar fi fost, nu-şi avea originea nici pe Terra, nici într-o minte terestră.

În urma lui, părăsindu-şi servieta, fata fugea şi ea.

— Dar pe mine cui mă lăsaţi? strigă neliniştit doctorul Smile.

Nimeni nu se întoarse după el.

Pe ecranul videofonului, imaginea lui Felix Blau spuse:

— Am prelucrat materialul pe care mi l-aţi dat, domnule Mayerson. Totul conduce la convingerea că patronul dumneavoastră, domnul Bulero – care mie îmi este client – se află în prezent pe un mic satelit artificial care orbitează Pământul, denumit oficial Sigma 14-B. Am consultat înregistrările referitoare la proprietatea asupra lui şi figurează ca aparţinând unui producător de combustibil pentru rachete din St. George, Utah.

Cercetă foile pe care le avea în faţa lui.

— Robard Lethane Sales. Lethane este denumirea comercială a produsului lor…

— Okay, zise Barney Mayerson. Am să iau legătura cu ei. Pentru numele lui Dumnezeu, cum ajunsese Leo Bulero acolo?!

— Mai este un lucru care poate prezenta interes. Robard Lethane Sales s-a constituit, acum patru ani, în aceeaşi zi cu Ale-G Manufacturers din Boston. Mie mi se pare mai mult decât o simplă coincidenţă.

— Cum l-aş putea lua pe Leo de pe satelit?

— Obţinând o ordonanţă judecătorească prin care să se ceară…

— Durează prea mult, zise Barney.

Avea un profund, un bolnăvicios simţ al responsabilităţii personale pentru cele întâmplate. Era evident că Palmer Eldritch

fixase conferinţa de presă ca pretext pentru a-l atrage pe Leo la reşedinţa lui lunară, iar el, precogul Barney Mayerson, omul care putea pătrunde viitorul, fusese luat de val, ajutase din plin la venirea lui Leo acolo.

Felix Blau zise:

— Vă pot pune la dispoziţie în jur de o sută de oameni, de la diferitele birouri ale organizaţiei mele. Ar trebui să mai mobilizaţi încă vreo cincizeci, măcar, de la P. P. Layouts. Aţi putea încerca să cercetaţi satelitul.

— Şi să-l găsim mort.

— Adevărat, păru a se strâmba Felix Blau. Păi, aţi putea merge la Hepburn-Gilbert, să cereţi ajutor din partea Naţiunilor Unite. Sau să încercaţi să luaţi contact – dar asta v-ar veni şi mai greu – cu Palmer, ori cu ceea ce-i ţine locul, ca să negociaţi direct cu el. Să vedeţi dacă nu-l puteţi răscumpăra pe Leo.

Barney întrerupse circuitul. Formă imediat numărul unei linii externe, spunând:

— Obţineţi-mi legătura cu domnul Palmer Eldritch, de pe Luna. Este ceva urgent; aş vrea să vă grăbiţi, domnişoară.

În timp ce aştepta să-i fie făcută legătura, o auzi pe Roni Fugate spunându-i, din celălalt capăt al biroului:

— S-ar părea că n-o să avem timp pentru a încheia târgul cu Eldritch.

— Aşa s-ar părea.

Ce bine fuseseră aranjate toate; Eldritch îşi lăsase adversarul să facă singur treaba. Iar noi – Roni şi cu mine – la fel, realiză Barney; probabil că în acelaşi mod o să pună mâna şi pe noi. De fapt, s-ar putea chiar ca Eldritch să ne aştepte sosirea pe satelit; asta ar explica de ce i l-a pus la dispoziţie lui Leo pe doctorul Smile.

— Mă întreb, zise Roni, jucându-se cu reverul bluzei, dacă noi chiar vrem să lucrăm pentru un om atât de deştept. În caz că este om. Am tot mai mult impresia că, de fapt, nu Palmer este cel care a revenit, ci unul dintre ei; cred că va trebui să ne obişnuim cu ideea. Următorul lucru la care ne putem gândi este invadarea pieţei cu Ale-G. Cu acceptul Naţiunilor Unite.

Avea un ton amar.

— Iar Leo, care măcar este unul dintre noi şi nu vrea decât să facă şi el ceva pielicele, va fi mort sau scos din joc…

Privea drept înainte, cuprinsă de furie.

— Patriotism, zise Barney.

— Autoconservare. Nu vreau să mă trezesc, într-o bună dimineaţă, mestecând la drog şi făcând ce se face atunci când îl mesteci în loc de Dul-C. Ducându-mă… Nu pe tărâmul lui Perky Pat, asta-i sigur.

Centralista anunţă:

— Am pe fir o domnişoară, Zoe Eldritch, domnule. Vreţi să vorbiţi cu ea?

— Okay, răspunse Barney resemnat.

O femeie îmbrăcată elegant, cu privire ascuţită, cu păr bogat, strâns la spate într-un coc, se uita, în miniatură, la el:

— Da?

— Sunt Mayerson, de la P. P. Layouts. Ce trebuie să facem pentru a ni-l da înapoi pe Leo Bulero?

Aşteptă. Niciun răspuns.

— Ştiţi prea bine despre ce vorbesc, nu-i aşa? adăugă el.

Îndată, ea răspunse:

— Domnul Bulero a sosit aici, la reşedinţă şi i s-a făcut rău. Se odihneşte în infirmeria noastră. Când se mai înzdrăveneşte…

— Pot trimite un medic oficial al companiei să-l examineze?

— Desigur.

Zoe Eldritch nici măcar nu clipi.

— De ce nu ne-aţi anunţat?

— Chiar acum s-a întâmplat. Tatăl meu tocmai se pregătea să sune. Pare a fi doar o reacţie la modificarea gravitaţiei; de fapt, este un lucru obişnuit la persoanele mai în vârstă care vin la noi. Nu am încercat să producem aici o gravitaţie asemănătoare cu cea a Pământului, aşa cum a făcut domnul Bulero pe satelitul lui, Winnie-ther-Pooh Acres. Vedeţi, aşadar, că este ceva fără însemnătate.

Zâmbi uşor.

— Îl veţi primi înapoi curând, în cursul zilei de astăzi, nu mai târziu. Aţi bănuit altceva?

— Bănuiesc că Leo deja nu se mai află pe Luna. Că este pe un satelit al Pământului, numit Sigma 14-B, care aparţine unei firme, St. George, aflate în proprietatea dumneavoastră. Nu aşa stau lucrurile? Iar ceea ce vom găsi în infirmeria de care pomeneaţi nu va fi Leo Bulero.

Roni îl privea atent.

— Poftiţi să vă convingeţi singuri, zise Zoe cu fermitate. *Este*

Leo Bulero, cel puţin după câte ştiu eu. Este ceea ce a sosit aici împreună cu reporterii de la homeoziare.

— Am să vin la reşedinţă, spuse Barney.

Şi ştiu că făcea o greşeală. Capacităţile lui de precog i-o spuneau. În celălalt capăt al biroului, Roni Fugate sări în picioare şi rămase nemişcată; şi capacităţile ei o înştiinţaseră, închizând videofonul, el se întoarse spre ea şi spuse:

— Angajat al P. P. Layouts se sinucide. Corect? Cam aşa va suna. În ziarele de mâine dimineaţă.

— Exact, va suna… începu Roni.

— Nu-mi pasă cum va suna exact.

Dar va fi prin expunere la soare, ştiu el. Cadavrul unui bărbat găsit pe rampa pentru pietoni, la amiază; mort din cauza radiaţiilor solare excesive. Undeva, prin centrul New Yorkului. Unde îl vor fi aruncat cei din organizaţia lui Eldritch. L-ar arunca.

Şi-ar fi putut da seama de asta şi fără facultăţile lui de precog. De vreme ce nu intenţiona să acţioneze conform previziunii.

Cel mai rău îl tulbura poza de pe pagina întâi a ziarului, un prim-plan al trupului său, zbârcit de soare.

În uşa biroului, se opri şi rămase nemişcat.

— Nu te poţi duce, zise Roni.

— Nu.

Nu după ce vizualizase poza. Leo, realiză el, va trebui să-şi poarte singur de grijă. Se întoarse la biroul lui şi se aşeză la loc.

— Singura problemă, spuse Roni, este că, dacă reuşeşte să se întoarcă, va fi tare greu să i se explice situaţia. Anume că nu ai făcut nimic.

— Ştiu.

Dar nu era singura problemă; de fapt, asta abia dacă era o problemă.

Pentru că Leo, probabil, nu avea să se mai întoarcă.

Capitolul 6

Glucul îl înhăţase de gleznă şi încerca să-l sugă; îi pătrunsese carnea cu tubuleţele lui subţiri, ca nişte cili. Leo Bulero scoase un ţipăt – şi atunci, pe neaşteptate, apăru Palmer Eldritch.

— Ai greşit, zise Eldritch. *Nu* l-am găsit pe Dumnezeu în sistemul Prox. Dar am găsit ceva şi mai bun.

Cu un băţ, izbi glucul; fără niciun entuziasm, el îşi retrase cilii şi şi-i contractă până când, în cele din urmă, se desprinse de pe piciorul lui Leo; căzu la pământ şi se depărtă, în vreme ce Eldritch îl tot împingea de la spate cu băţul.

— Dumnezeu, zise Eldritch, promite viaţa veşnică. Eu pot face mai mult, *eu o pot da*.

— S-o dai? Cum?

Sleit de încordare, Leo se lăsă să cadă pe pământul acoperit cu iarbă şi stătu în capul oaselor, să-şi recapete suflul.

— Prin intermediul lichenului pe care-l comercializăm sub numele de Ale-G, zise Eldritch. Seamănă foarte puţin cu produsul tău, Leo. Dul-C este depăşit.

Ce face el? Oferă câteva momente de evadare, nimic altceva decât închipuire. Cine are nevoie de el? Cui îi trebuie, când poate avea de la mine lucrul veritabil?

Adăugă:

— Acolo ne aflăm acum.

— Aşa presupun. Şi dacă îţi imaginezi că oamenii vor plăti pielicele pentru o asemenea experienţă, zise Leo, arătând spre glucul care tot mai dădea târcoale prin apropiere, cu ochii pe el şi pe Eldritch. Ţi-ai ieşit nu numai din corp; ţi-ai ieşit şi din minţi.

— A fost o situaţie specială. Pentru a-ţi dovedi că este ceva autentic. În privinţa asta, nimic nu întrece durerea fizică şi groaza; glucul ţi-a arătat cât se poate de clar că *nu* este o închipuire. Putea, efectiv, să te omoare. Şi dacă mureai aici, mort rămâneai. Nu-i ca la Dul-C, aşa-i?

Eldritch savura pur şi simplu situaţia.

— Când am descoperit lichenul în sistemul Prox, nu mi-a venit să cred. Am trăit deja o sută de ani, Leo, folosindu-l acolo, sub îndrumarea lor medicală; l-am luat pe cale orală, intravenos, ca

supozitor… L-am ars şi i-am inhalat fumul, l-am dizolvat în apă şi l-am fiert, i-am respirat vaporii; l-am experimentat în toate felurile posibile şi nu mi-a făcut niciun rău. Efectul asupra proxanilor este neînsemnat, nimic asemănător cu ceea ce ne provoacă nouă; pentru ei este un stimulent mai slab chiar decât tutunul lor de cea mai bună calitate. Vrei să mai afli şi altele?

— Nu în mod deosebit.

Eldritch se aşeză alături, îşi puse braţul artificial pe genunchii îndoiţi şi continuă să-şi mişte lent băţul, dintr-o parte într-alta, urmărind cu privirea glucul care tot nu se îndepărtase.

— Când ne vom întoarce în fostele noastre trupuri – observi folosirea cuvântului „fost”, termen pe care nu-l aplicai când întrebuinţai Dul-C, şi pe bună dreptate – *vei constata că timpul ne-a aşteptat, rămânând pe loc*. Am putea sta aici cincizeci de ani şi ar fi acelaşi lucru; ne-am întoarce la reşedinţa de pe Luna şi am găsi totul neschimbat, iar oricine ne-ar privi n-ar constata pierderea cunoştinţei, ca atunci când iei Dul-C, nici transă, nici toropeală. A, poate o clipire din ochi. O fracţiune de secundă; cu asta sunt de acord.

— Ce anume determină durata şederii aici? întrebă Leo.

— Atitudinea noastră. Nu cantitatea luată. Ne putem întoarce oricând dorim. Deci cantitatea de drog nu trebuie să fie…

— Nu-i adevărat. Pentru că am vrut să ies de-aici acum câtva vreme.

— Da, zise Eldritch, dar nu tu ai creat această… construcţie. Eu am făcut-o şi este a mea. Eu am creat glucii, priveliştea…

Arătă cu băţul.

— Fiecare lucruşor pe care-l vezi, inclusiv corpul tău.

— Corpul meu?

Leo se examină. Era corpul lui normal, obişnuit, pe care şi-l cunoştea în amănunt; al lui era, nu al lui Eldritch.

— Am vrut să apari aici exact cum eşti în universul tău, zise Eldritch. E ceea ce l-a ispitit şi pe Hepburn-Gilbert, care, de bună seamă, este budist. Te poţi reîncarna în orice formă doreşti sau care este dorită pentru tine, ca în situaţia de faţă.

— Aşadar de-asta au muşcat Naţiunile Unite, zise Leo.

Acum se explicau multe.

— Cu Ale-G, oricine poate trece de la viaţă la viaţă, poate să fie insectă, profesor de fizică, uliu, protozoar, molie, călător în Parisul anului 1904…

— Chiar şi un gluc, zise Leo. Care dintre noi este glucul de colo?

— Ţi-am spus: l-am făcut dintr-o porţiune din mine însumi. Ai putea plăsmui ceva. Dă-i drumul… Proiectează o părticică din propria-ţi esenţă; va lua o formă materială, de sine stătătoare. Ceea ce-i furnizezi tu este logosul. Ţii minte?

— Ţin minte.

Se concentră şi imediat se formă, nu departe de ei, un fel de cuşcă stângace alcătuită, din sârme şi bare, ca nişte zăbrele.

— Ce naiba e asta? întrebă Eldritch.

— O capcană pentru gluci.

Eldritch îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Foarte bine. Dar te rog, nu construi o capcană pentru Palmer Eldritch; mai am şi alte lucruri de spus.

Împreună cu Leo, se uitară la glucul care se apropie bănuitor de cuşcă, adulmecând. Se strecură înăuntru şi capcana se închise cu o izbitură în urma lui. Glucul era prins, iar acum capcana îl ducea cu ea; un sfârâit scurt, un norişor de fum şi glucul dispăru.

În aerul dinaintea lui Leo, o mică porţiune prinse să tremure; din ea ieşi la iveală o carte neagră, pe care el o preluă, o răsfoi, apoi, satisfăcut, şi-o puse în poală.

— Aia ce-i? întrebă Eldritch.

— O biblie, versiunea King James. M-am gândit că m-ar putea proteja.

— Nu aici, zise Eldritch. Asta-i domeniul meu. Făcu un gest spre biblie şi ea dispăru.

— Dar poţi avea şi tu unul, pe care să ţi-l umpli cu biblii. După cum poate oricine. Imediat ce terminăm cu operaţiunile de penetrare pe piaţă. Vom avea şi noi machete, desigur, dar ele vor face abia mai târziu obiectul activităţilor noastre pe Terra. Şi, oricum, asta-i o formalitate, un ritual pentru a înlesni tranziţia. Dul-C şi Ale-G vor fi comercializate pe aceleaşi baze, în competiţie deschisă; nu vom pretinde pentru Ale-G nimic altceva decât ce vei pretinde tu pentru produsul tău. Nu vrem să-i îndepărtăm pe oameni; religia a devenit un subiect delicat. Abia după câteva încercări îşi vor da ei seama de cele două aspecte diferite: lipsa scurgerii timpului şi, apoi, aspectul celălalt, poate cel mai important. Anume că nu este doar o închipuire, ci că pătrund într-un univers veritabil, cu desăvârşire

nou.

— Multe persoane simt asta cu Dul-C, sublinie Leo. Consideră o chestiune de credinţă faptul că se află efectiv pe Pământ.

— Fanatici! exclamă Eldritch cu dezgust. Evident că este o iluzie, deoarece nu există nicio Perky Pat şi niciun Walt Essex şi, oricum, structura mediului lor închipuit este limitat la elementele efectiv instalate în macheta fiecăruia; nu pot folosi o maşină automată de spălat vase la bucătărie dacă nu a fost instalată dinainte o miniatură a uneia. Iar o persoană care nu participă se poate uita şi vede că, de fapt, cele două păpuşi nu se duc nicăieri; nimeni nu este în ele. Se poate demonstra…

— Dar o să ai bătaie de cap ca să-i convingi pe oameni, zise Leo. Vor rămâne fideli Dul-C-lui. Cu Perky Pat nu există nicio insatisfacţie reală; de ce să renunţe?

— Am să-ţi spun eu, zise Eldritch. Fiindcă oricât de minunate fiinţe ar fi Perky Pat şi Walt pentru o vreme, până la urmă oamenii tot sunt nevoiţi să se întoarcă la barăcile lor. Ştii ce simţi atunci, Leo? Încearcă o dată; trezeşte-te într-o baracă, pe Ganymede, după ce-ai fost liber timp de douăzeci-treizeci de minute. Este o experienţă pe care n-ai s-o uiţi niciodată.

— Hm!

— Şi mai e ceva… Ştii şi tu ce anume. Când scurta perioadă de evadare ia sfârşit, iar colonistul revine… Nu este în stare să reia o viaţă normală, de zi cu zi. Este demoralizat. Dar dacă în loc de Dul-C a mestecat…

Se întrerupse. Leo nu asculta; era ocupat cu construirea unui alt obiect în aerul din faţa lui.

Apăru un rând scurt de trepte ce duceau spre un cerc luminos. Capătul celălalt al scării nu se vedea.

— Unde duce asta? întrebă Eldritch, cu o expresie iritată.

— New York City, răspunse Leo. Mă va duce înapoi la P. P. Layouts.

Se ridică şi se îndreptă spre scară.

— Am sentimentul, Eldritch, *că e ceva în neregulă* cu produsul tău. Şi nu vom descoperi ce anume decât atunci când va fi prea târziu.

Începu să urce scările, când îşi aduse aminte de fată, de Monica; îşi puse întrebarea dacă ea se simţea bine aici, în lumea lui Palmer Eldritch.

— Dar copilul?

Se opri din urcat. Dedesubtul lui, însă părând foarte departe, îl zări pe Eldritch, încă aşezat în iarbă, cu băţul în mână.

— N-au înhăţat-o glucii, nu?

Eldritch răspunse:

— Eu am fost fetiţa. Asta încerc să-ţi explic; de-asta spun că este o adevărată reîncarnare, un triumf asupra morţii.

Clipind, Leo zise:

— Atunci, motivul pentru care ştia…

Se întrerupse şi se uită iarăşi.

Eldritch dispăruse de pe iarbă. În locul lui se afla copilul Monica, împreună cu servieta ei locuită de doctorul Smile. Era evident, acum.

El spunea – ea, ei spuneau – adevărul.

Încet, Leo o luă-înapoi, coborî scările şi păşi din nou pe pajişte.

***

Copilul Monica spuse:

— Mă bucur că nu pleci, domnule Bulero. Este plăcut să ai pe cineva deştept şi evoluat ca dumneata cu care să vorbeşti.

Bătu uşor cu palma peste servieta aşezată alături de ea, pe iarbă.

— M-am întors şi l-am luat şi pe el; era înspăimântat de gluci. Văd că ai reuşit să te descurci cu ei.

Arătă cu bărbia înspre capcana lui pentru gluci, care, acum goală, aştepta o nouă victimă.

— Foarte ingenios din partea dumitale; nu mă gândisem; eu pur şi simplu am şters-o. Reacţia de panică a diencefalului.

Leo i se adresă nesigur:

— Eşti Palmer, nu-i aşa? Vreau să spun, pe dedesubt, adică de fapt şi de drept…

— Pune doctrina medievală a substanţei faţă în faţă cu accidentele, spuse copilul cu bunăvoinţă.

Accidentele mele sunt cele ale acestui copil, dar substanţa mea, precum vinul şi anafura în procesul transsubstanţierii…

— Okay, zise Leo. Eşti Eldritch; te cred. Dar tot nu-mi place locul ăsta. Glucii…

— Nu-i pune pe seama lui Ale-G, spuse copilul. Eu sunt de vină în privinţa lor; reprezintă un produs al minţii mele, nu al lichenului. Oare fiecare univers nou construit trebuie să fie plăcut? Mie-mi plac glucii, într-al meu; ispitesc ceva din mine.

— Să presupunem că aş vrea să-mi construiesc propriul meu univers, spuse Leo. Poate că există ceva rău şi în mine, un anumit aspect al personalităţii mele, despre care nici eu nu ştiu. Asta m-ar face să produc un lucru încă şi mai urât decât ceea ce ai zămislit tu.

Cel puţin cu machetele Perky Pat erai limitat la lucrurile pe care le prevăzuseși, după cum arătase însuşi Eldritch. Şi… era o oarecare siguranţă în asta.

— Tot ce a fost poate fi anulat, spuse copilul cu indiferenţă. Dacă vezi că nu ţi-a plăcut. Iar dacă ţi-a plăcut… ridică ea din umeri, atunci, păstrează-l. De ce nu? Cine are de suferit? Eşti singur în…

Se întrerupse brusc, ducându-şi mâna la gură.

— Singur, spuse Leo. Adică fiecare persoană pătrunde într-o altă lume subiectivă? Atunci, nu-i ca şi cu machetele, pentru că toţi cei din grup care iau Dul-C intră în machetă, bărbaţii în Walt, iar femeile în Perky Pat. Dar asta înseamnă că tu nu te afli aici.

Sau, se gândi el, eu nu sunt aici. Numai că atunci…

Copilul îl privea intens, încercând să-i prevadă reacţiile.

— Nu a luat Ale-G niciunul dintre noi, spuse Leo liniştit. Tot ce se vede e un pseudomediu hipnotic, indus absolut artificial. Nu ne aflăm nicăieri altundeva decât acolo unde am fost de la început; suntem tot la reşedinţa ta de pe Luna. Ale-G nu creează niciun nou univers, iar tu o ştii. Nu-i nicio reîncarnare veritabilă cu el. Totul nu este decât o mare alcătuire de zăpadă.

Fetiţa rămase tăcută. Dar nu-şi luase privirea de la el; ochii ei ardeau, reci şi strălucitori, fără sa clipească. Leo spuse:

— Haide, Palmer; ce face *de fapt* Ale-G?

— Ţi-am spus.

Vocea copilului era răguşită.

— Nu-i real nici măcar cât Perky Pat, nici măcar cât efectul drogului nostru. Şi până şi *el* rămâne sub semnul întrebării în ceea ce priveşte validitatea experienţei, autenticitatea ei, faţă de caracterul său pur hipnotic ori halucinogen. Aşa că, evident, n-are sens să mai discutăm; e vorba, clar, de varianta din urmă.

— Nu, spuse copilul. Şi ai face bine dacă m-ai crede, că altfel n-ai să mai ieşi viu din lumea asta.

— Nu poţi muri într-o halucinaţie, zise Leo. După cum nici nu te poţi naşte din nou. Mă întorc la P. P. Layouts.

O luă iarăşi spre scări.

— Hai, urcă! îi strigă din urmă copilul. Mie nu-mi pasă. Încearcă şi-ai să vezi unde te scoate!

Leo urcă scările şi trecu prin cercul luminos.

Orbitor, ucigător de fierbinte, soarele se abătu asupra lui; Leo fugi din mijlocul străzii, pentru a se ascunde la adăpostul unui portic.

Un taxi cu reacţie se lăsă fulgerător printre clădirile-turn, spionându-l.

— O cursă, domnule? Mai bine-aţi intra undeva; este aproape amiază.

Gâfâind, aproape incapabil de a mai respira, Leo răspunse:

— Da, mulţumesc. Du-mă la P. P. Layouts.

Se strecură nesigur în taxi şi se prăbuşi imediat pe banchetă, răsuflând greu în răcoarea asigurată de scutul antitermic al maşinii.

Taxiul decolă. Peste puţin timp, cobora în aria împrejmuită a clădirii centrale a companiei.

De cum pătrunse în anticamera biroului său, îi spuse domnişoarei Gleason:

— Prinde-l pe Mayerson. Află de ce nu a făcut nimic pentru a mă salva.

— Să vă salveze? întrebă consternată domnişoara Gleason. Care este problema, domnule Bulero?

Intră după el în birou.

— Unde aţi fost şi în ce fel…

— Cheamă-l, numai, pe Mayerson.

Se aşeză la binecunoscuta lui masă de lucru, bucuros să se afle iarăşi aici. La naiba cu Palmer Eldritch! îşi spuse el şi trase sertarul biroului, să-şi scoată pipa englezească preferată, din lemn de trandafir sălbatic şi cutia de jumătate de livră cu tutun marca Sail, un amestec aromat, olandez, sub formă de turtă.

Încerca să-şi aprindă pipa când uşa se deschise şi Barney Mayerson îşi făcu apariţia, cu un aer timorat şi istovit.

— Ei? îl luă Leo la rost, trăgând energic din pipă.

Barney zise:

— Eu…

Se întoarse spre domnişoara Fugate, care intrase în urma lui; gesticulând, se răsuci din nou spre Leo şi spuse:

— Oricum, bine că te-ai întors.

— Sigur că m-am întors. Mi-am construit singur o scară

încoace. N-ai de gând să-mi spui de ce n-ai făcut nimic? Cred că nu. Dar, vorba ta, nici nu era nevoie. Mi-am format de-acum o idee despre ce fel de substanţă este Ale-G. E net inferioară lui Dul-C. Nu am nicio reţinere s-o afirm. Se poate spune cu certitudine că nu provoacă decât o experienţă tip halucinaţie. Şi-acum să trecem la afaceri. Eldritch a vândut Ale-G Naţiunilor Unite, pretinzând că induce reîncarnarea veritabilă, ceea ce vine în acord cu convingerile religioase a mai bine de jumătate dintre membrii Adunării Generale, plus a sconcsului ăluia indian de Hepburn-Gilbert. Este o înşelăciune, pentru că Ale-G nu face asta. Dar cea mai neplăcută parte a poveştii cu Ale-G este aspectul solipsistic. Cu Dul-C întreprinzi o experienţă interpersonală, toţi cei din baraca ta fiind…

Se opri iritat.

— Ce este, domnişoară Fugate? La ce te holbezi?

Roni Fugate murmură:

— Îmi pare rău, domnule Bulero, dar se află o creatură sub biroul dumneavoastră.

Leo Bulero se aplecă să se uite.

Ceva se strecurase între partea de jos a biroului şi podea; ochii lui îl priveau verde, fără să clipească.

— Ieşi de-acolo! se răsti Leo.

Iar lui Barney îi spuse:

— Adu un băţ sau o mătură, ceva cu care să-l dăm afară.

Barney ieşi din încăpere.

— La naiba, domnişoară Fugate! spuse Leo, trăgând rapid din pipă. Mi-e groază să mă gândesc ce-i chestia de-acolo. Şi ce înseamnă asta.

Deoarece ar putea însemna că Eldritch – prin fetiţa Monica – a avut dreptate când a spus: *Mie nu-mi pasă. Încearcă şi-ai să vezi unde te scoate.*

Chestia de sub birou o luă la sănătoasa, îndreptându-se spre uşă. Se strecură pe dedesubt şi se duse.

Arăta chiar mai rău decât glucii. Se uitase bine la ea.

Leo spuse:

— Eh, asta e. Îmi pare rău, domnişoară Fugate, dar mai bine te-ai întoarce în biroul dumitale; nu are rost să discutăm despre acţiunile ce trebuie întreprinse pentru a întâmpina iminenta apariţie pe piaţă a produsului Ale-G. Pentru că nu discut cu nimeni; stau aici şi dau din gură de unul singur.

Se simţi deprimat. Se afla sub puterea lui Eldritch, iar valabilitatea sau ceea ce părea a fi valabilitatea experienţei cu Ale-G fusese demonstrată; el însuşi o confundase cu realitatea. Numai periculoasa insectă creată de Palmer – în mod deliberat – îi înlăturase confuzia.

Altfel, îşi dădu el seama, aş fi putut-o duce aşa la nesfârşit.

Să petrec un secol, cum zicea şi Eldritch, în acest univers artificial.

Doamne, se gândi Leo. Sunt la pământ!

— Domnişoară Fugate, spuse el, te rog, nu mai sta acolo de pomană; întoarce-te la tine în birou.

Se ridică, merse la frigider şi-şi turnă apă minerală într-un pahar de hârtie. Să bei apă ireală pentru un corp ireal, îşi spuse el. În faţa unui angajat ireal.

— Domnişoară Fugate, zise Leo, eşti într-adevăr amanta domnului Mayerson?

— Da, domnule Bulero, răspunse domnişoara Fugate. După cum v-am spus.

— Şi nu ai vrea să fii a mea, clătină el din cap. Pentru că sunt prea bătrân şi prea evoluat. Ştii – sau mai degrabă nu ştii – că am cel puţin o putere aparte în acest univers. Aş putea să-mi transform corpul, să mă fac tânăr.

Sau, se gândi el, să te fac pe tine bătrână. Cum ţi-ar plăcea una ca asta? se întrebă el. Bău apa şi aruncă paharul la toboganul pentru gunoi; fără s-o privească pe domnişoara Fugate, îşi spuse: Eşti de vârsta mea, domnişoară. De fapt, mai bătrână. Ia să vedem, ai vreo nouăzeci şi doi de ani, acum. În această lume, în orice caz; ai îmbătrânit, aici… Timpul s-a scurs înainte pentru dumneata, fiindcă m-ai refuzat şi mie nu-mi place să fiu refuzat. De fapt, îşi spuse el, ai peste o sută de ani, eşti veştejită, uscată, lipsită de dinţi şi oarbă. O epavă.

Din spatele lui se auzi un sunet uscat, hârâit, o inspiraţie. Şi o voce tremurătoare, stridentă, ca ţipătul unei păsări speriate:

— Oh, domnule Bulero…

M-am răzgândit, îşi zise Leo. Eşti la fel cum ai fost; retrag ce-am gândit, okay? Se întoarse şi o văzu pe Roni Fugate sau, în fine, ceva stând acolo unde se aflase ea. Un ghem din pânză de păianjen, şuviţe cenuşii, ca de funigei, înfăşurate una în jurul alteia pentru a forma o coloană fragilă, care se clătina… Văzu capul, înfundat în dreptul obrajilor, cu ochi ca nişte pete moarte,

de clisă moale, albă, inertă, din care se scurgeau încet lacrimi lipicioase, ochi care încercau să atragă, dar nu puteau, pentru că nu reuşeau să zărească unde se afla el.

— Eşti iarăşi cum ai fost, zise Leo răguşit şi închise ochii. Spune-mi când e gata.

Sunet de paşi. De bărbat. Barney, intrând înapoi în birou.

— Isuse! exclamă el şi se opri pe loc.

Cu ochii închişi, Leo zise:

— Încă nu este la fel cum a fost?

— Ea? Unde-i Roni? Ce-i asta?

Leo deschise ochii.

Nu Roni Fugate stătea acolo, nici măcar o manifestare îmbătrânită a ei; era o băltoacă, dar nu de apă. Băltoaca era însufleţită şi în ea pluteau fragmente ascuţite, zdrobite, de oase sparte, cenuşii.

Materia groasă, mâloasă, se revărsa încet în afara propriului contur, apoi se cutremura şi se retrăgea în ea însăşi; în centru, fragmentele de materie dură, cenuşie, se strânseră laolaltă şi se alipiră, luând aproximativ forma unei mingi, cu şuviţe încâlcite de păr aspru adunându-i-se în partea de deasupra. I se formară nişte orbite vagi, goale; se transforma într-un craniu, dar al unei forme de viaţă ce abia urma să fie: dorinţa lui inconştientă ca ea să cunoască evoluţia sub înfăţişarea sa oribilă chemase la viaţă această monstruozitate.

Falca începu să clămpăne, deschizându-se şi închizându-se, ca smucită de nişte fire ascunse, adânc încastrate; mişcându-se încoace şi-ncolo prin fluidul băltoacei, croncăni:

— Vezi, numai, domnule Bulero, că nu a trăit atât de mult. Ai scăpat asta din vedere.

Vocea, depărtată, dar fără nicio îndoială aparţinând – nu lui Roni Fugate – ci Monicăi, venea ca de la celălalt capăt al unui tub acustic.

— Ai făcut-o tu de peste o sută de ani, dar ea nu are să trăiască decât şaptezeci. Este moartă de treizeci de ani, numai că ai înviat-o tu; aşa ai vrut tu. Ba, mai rău…

Falca ştirbă se căscă, iar orbitele goale se holbară:

— A evoluat nu în timpul vieţii, ci acolo, sub pământ.

Craniul îşi termină rostirea piţigăiată, apoi, treptat, se dezintegră; părţile din care era alcătuit se împrăştiară din nou şi aparenţa de organizare dispăru.

După o vreme, Barney zise:
— Scoate-ne de aici, Leo.
Leo strigă:
— Hei, Palmer!
Vocea îi era necontrolată, încărcată de spaimă, ca a unui copil.
— Hei, ştii ceva? Renunţ. De-adevăratelea.
Covorul de sub picioarele lui putrezi, se transformă într-o masă clisoasă care apoi încolţi, din ea crescând, vii, nişte firişoare verzi; văzu că se prefăceau în iarbă. Apoi pereţii şi tavanul se năruiră, transformându-se într-o pulbere fină; norul de praf se lăsă spre podea fără zgomot, ca o ploaie de cenuşă. Şi cerul albastru, rece, apăru, neatins, deasupra.
Aşezată în iarbă, cu băţul în poală şi cu servieta conţinându-l pe doctorul Smile alături, Monica spuse:
— Voiai să rămână domnul Mayerson? Eu nu m-am gândit aşa. L-am lăsat să se ducă împreună cu tot ce-ai făcut tu. Okay?
Zâmbi în sus, spre Leo.
— Okay, încuviinţă el gâtuit.
Privind în jurul lui, nu mai văzu acum decât întinderea verde; până şi praful care alcătuise P. P. Layouts, clădirile şi nucleul lor de oameni dispăruse, cu excepţia unui strat întunecat ce-i rămăsese pe mâini şi pe haine; îl scutură gânditor.
Monica spuse:
— Din ţărână ai venit, o, omule; în ţărână te vei…
— Okay! zise el cu glas tare. Am priceput; nu-i nevoie să mă baţi la cap. Aşadar a fost ireal; ei şi? Vreau să spun că ai câştigat, la naiba, Eldritch; tu poţi face aici orice pofteşti, iar eu nu sunt nimic. Nu-s decât o fantomă.
Simţi cum îl cuprinde ura faţă de Palmer Eldritch şi se gândi: Dacă scap vreodată de-aici, dacă pot să scap de tine, ticălosule…
— Haide, haide, zise fata, cu ochii jucându-i în cap. Doar n-ai să foloseşti un asemenea limbaj; şi chiar că n-ai s-o faci, pentru că n-am să-ţi dau eu voie. Nu mai spun ce-o să fac dacă mai continui, doar mă ştii, domnule Bulero. Bine?
Leo spuse:
— Bine.
Se îndepărtă câţiva paşi, îşi scoase batista şi-şi tamponă transpiraţia de pe buza superioară şi de pe gât, din adâncitura

de sub mărul lui Adam, unde era atât de dificil, dimineaţa, să se bărbierească. Dumnezeule, se gândi el, ajută-mă. Vrei? Şi dacă vrei, dacă poţi pătrunde în lumea asta, am să fac orice, tot ce doreşti; nu mi-e teamă, acum, mi-e greaţă. Asta are să-mi ucidă trupul, chiar dacă este numai un trup ectoplasmatic, ca de fantomă.

Cocârjat, simţi greaţa; vomită în iarbă. Mult timp – păru mult timp – greaţa nu-i trecu, apoi se simţi mai bine; a putut să se întoarcă şi se îndreptă încet spre copilul care stătea aşezat, cu servieta alături.

— Condiţii, zise fetiţa de-a dreptul. Vom stabili o relaţie precisă, de afaceri, între compania mea şi a ta. Avem nevoie de superba ta reţea de sateliţi de publicitate şi de sistemul tău de transport cu nave interplanetare ultimul model şi de Dumnezeu-ştie-cât-de-întinsele tale plantaţii de pe Venus; vrem totul, Bulero. Vom cultiva lichenul acolo unde cultivi tu acum Dul-C, îl vom încărca în aceleaşi nave, vom ajunge la colonişti cu aceiaşi bine antrenaţi şi experimentaţi plasatori pe care-i foloseşti tu, îi vom face publicitate prin intermediul unor profesionişti precum Allen şi Charlotte Faine. Dul-C şi Ale-G nu vor concura pentru că nu vor fi decât unul şi acelaşi produs, Ale-G; ai să-ţi anunţi imediat retragerea. Mă-nţelegi, Leo?

— Sigur, zise Leo. Aud.

— Ai s-o faci?

— Okay, zise el.

Şi se năpusti asupra fetiţei.

Mâinile i se încleştară în jurul beregatei ei; Leo strânse. Ea îl privea în faţă, rigidă, cu gura încreţită, fără să scoată un sunet, fără ca măcar să se lupte, să-l zgârie sau să-l îmbrâncească. El continuă să strângă, timp atât de lung, încât i se păru că mâinile îi crescuseră din ea, i se fixaseră acolo pentru totdeauna, ca nişte rădăcini noduroase ale unei plante bătrâne şi bolnave, dar încă vii.

Când îi dădu drumul, era moartă. Trupul copilului se aplecă înainte, apoi se răsuci şi căzu pe o parte, pentru a se întinde cu faţa în sus, în iarbă. Fără sânge. Fără vreun semn de luptă, cu excepţia unor pete de un roşu-negricios care îi acopereau beregata.

Se ridică în picioare, gândindu-se: Ei bine, am făcut-o. Dacă el – ea sau ce-o fi – moare aici, ce se alege din toate astea?

Dar lumea simulată rezista. Se aşteptase să se mistuie odată cu viaţa copilului – sau a lui Eldritch.

Nedumerit, rămase în picioare, fără să se clintească un centimetru, adulmecând aerul, ascultând vântul din depărtare. *Nimic* nu se schimbase, în afara faptului că fata murise. De ce? Ce anume îi dăduse impulsul să acţioneze? Fusese, de necrezut, greşit.

Aplecându-se, îl porni pe doctorul Smile cu un bobârnac.

— Lămureşte-mă, spuse el.

Îndatoritor, doctorul Smile declară cu glas dogit:

— Aici e mort, domnule Bulero. Dar la reşedinţa sa de pe Luna…

— Okay, zise Leo nepoliticos. Spune-mi, mai bine, cum să ies din locul ăsta. Cum să mă întorc pe Luna, să…

Dădu din mână.

— Înţelegi ce vreau să zic. Realitatea.

— În acest moment, îl lămuri doctorul Smile, Palmer Eldritch, deşi destul de supărat şi nervos, îţi administrează intravenos o substanţă care contracarează efectul produsului Ale-G injectabil administrat anterior; vei reveni acolo în scurt timp.

Adăugă:

— Adică nu în scurt timp, instantaneu chiar, conform scurgerii timpului în lumea aceea. În privinţa celei de aici…

Chicoti.

— S-ar putea să pară mai lung.

— *Cât* de lung?

— A, ani, zise doctorul Smile. Dar se poate şi mai puţin. Zile? Luni? Simţul timpului este subiectiv, aşadar să vedem cum îl percepi tu; nu eşti de acord?

Aşezându-se istovit alături de copil, Leo oftă, îşi lăsă bărbia în piept şi se puse pe aşteptat.

— Am să-ţi ţin companie, spuse doctorul Smile, dacă pot. Dar teamă mi-e că fără prezenţa animatoare a domnului Eldritch…

Vocea, realiză Leo, îi slăbi şi îşi încetini ritmul.

— Nimic nu poate susţine lumea asta, rosti el stins, în afara domnului Eldritch. Aşa că mă tem…

Glasul îi pieri cu totul.

Se făcu linişte totală. Până şi vântul din depărtare încetase.

Cât de mult? îi trecu prin minte lui Leo. Apoi se întrebă dacă mai era ceva de făcut.

Zvâcnind din mâini, gesticulând ca un dirijor, încercă să creeze în aerul din faţa lui un taxi cu reacţie.

Apăru un contur slab. Lipsit de substanţă, rămase fără culoare, aproape transparent; Leo se ridică, se apropie de el şi încercă iarăşi, din toate puterile. Pentru un moment, păru a prinde culoare şi fiinţă, apoi, brusc, încremeni; ca o carapace chitinoasă greoaie, abandonată, se strânse, se făcu tot mai mică şi se sfărâmă. Sfărâmăturile ei, în cel mai bun caz bidimensionale, explodară şi fâlfâiră prin aer, sfâşiindu-se în bucăţi zdrenţuite. Leo se întoarse cu spatele şi se depărtă dezgustat. Ce harababură! îşi spuse el cu tristeţe.

Continuă să meargă, fără ţintă, până ce dădu, deodată, peste ceva în iarbă, ceva mort; îl văzu zăcând acolo şi se apropie cu prudenţă. Uite, se gândi; indiciul final a ceea ce am făcut.

Dădu cu vârful pantofului în glucul mort; piciorul îi trecu prin el cu totul şi Leo şi-l retrase cu repulsie.

Luând-o mai departe, cu mâinile în buzunare, închise ochii şi se rugă iarăşi, de astă dată fără să ceară ceva anume; era numai o dorinţă vagă, ce se contura abia atunci, dar care apoi deveni clară. Am să-l aduc în lumea reală, îşi spuse el. Nu doar aici, aşa cum am făcut-o, ci astfel încât să vorbească ziarele despre el. Nu pentru mine; nu pentru a salva P. P. Layouts şi comerţul cu Dul-C. Ci pentru… toată lumea din cuprinsul sistemului. Deoarece Palmer Eldritch este un invadator şi aşa o vom sfârşi cu toţii, ca aici, pe o întindere de lucruri moarte, care au devenit simple fragmente întâmplătoare; asta este „reîncarnarea” pe care i-a promis-o lui Hepburn-Gilbert.

Pentru o vreme, rătăci încoace şi-ncolo, apoi, încet-încet, regăsi drumul spre servieta care fusese doctorul Smile.

Ceva aplecat asupra servietei. O siluetă umană sau cvasiumană.

Zărindu-l, se îndreptă de spate; capul pleşuv îi strălucea în vreme ce se holba la el, luat prin surprindere. Apoi sări în lături şi o rupse la fugă.

Un proxan.

I se păru, privindu-l cum se ducea, că totul căpăta acum o perspectivă. Palmer Eldritch îşi populase peisajul cu asemenea lucruri; era încă puternic implicat în relaţiile cu ei, chiar şi în prezent, după ce revenise acasă, în sistemul lui. Faptul, care abia acum se vădise, avea o semnificaţie în mintea omului, la

cel mai profund nivel; şi era posibil ca Palmer însuşi să nu ştie că-şi populase astfel halucinanta creaţie – proxanii puteau fi şi pentru el o surpriză.

Dacă, desigur, nu se aflau chiar în sistemul Prox.

Poate că era o idee bună să se ia după proxan.

O apucă pe urmele lui şi merse din greu, parcă ore întregi; de jur împrejur, până la orizont, nu văzu nimic în afara ierbii peste care călca. Şi deodată, în sfârşit, înaintea lui se contura o formă; se îndreptă într-acolo şi se trezi faţă în faţă cu o navă ce stătea în aşteptare. Oprindu-se, o privi cu uimire. Pentru că nu era o navă terestră, după cum nu era nicio navă proxană.

Pur şi simplu, nu era din niciunul dintre cele două sisteme.

Şi nici cele două creaturi care se învârteau prin apropiere nu erau proxani sau pământeni; nu mai văzuse niciodată asemenea forme de viaţă. Înalte, zvelte, cu membre roşietice şi capete groteşti, în formă de ou, care şi de la distanţă păreau nefiresc de delicate. O rasă extrem de evoluată, hotărî el, dar înrudită cumva cu pământenii; asemănarea era mai mare cu pământenii decât cu proxanii.

Se apropie de ei cu mâinile ridicate, în semn de salut.

Una dintre creaturi se întoarse spre el, îl văzu, se holbă la el şi-şi înghionti tovarăşul; îl priviră amândoi cu atenţie, apoi cel dintâi spuse:

— Dumnezeule, Alee; e una dintre formele vechi. Ştii tu, aproape-omul.

— Mda, încuviinţă cealaltă creatură.

— Staţi o clipă, zise Bulero. Vorbiţi limba Terrei, engleza secolului douăzeci şi unu – prin urmare, aţi mai văzut pământeni.

— Pământeni? se miră cel numit Alec. Noi suntem pământeni. Tu ce naiba eşti? Un drogat care a murit cu secole în urmă, iată ce eşti. Mă rog, poate nu de secole, dar, oricum, de mult timp.

— Probabil că mai există o enclavă a lor pe luna asta, zise primul.

Apoi i se adresă lui Leo:

— Câţi aproape-oameni mai sunt, în afara ta? Hai, amice; n-o să ne purtăm urât cu tine. Vreo femeie? Te poţi reproduce?

Se întoarse către tovarăşul lui:

— Parcă ar fi trecut secole întregi. Vreau să spun, trebuie să ţii cont că noi am evoluat de ordinul a sute de mii de ani dintr-

un foc. Dacă nu era Denkmal, aproape-oamenii tot ar mai fi…

— Denkmal?! exclamă Leo.

Aşadar ăsta era rezultatul final al terapiei „E“; trecuse destul de puţin timp, poate numai decenii. Ca şi ei, simţea o prăpastie de un milion de ani, dar totul nu era decât o iluzie; el însuşi, când îşi va termina terapia, le va putea semăna lor. Numai că pielea chitinoasă dispăruse şi ea fusese unul dintre primele aspecte ale tipurilor evoluate.

— Eu îi frecventez clinica, le spuse el celor doi. O dată pe săptămână. La München. Evoluez; la mine dă rezultate.

Se apropie de ei şi-i studie cu luare-aminte.

— Unde-i pielea chitinoasă? întrebă el. Care să vă apere de soare?

— Aa, perioada de falsă supraîncălzire, zise cel numit Alec, dând din mână a dispreţ. Erau proxanii ăia, care lucrau mână-n mână cu Renegatul. Ştii tu. Sau te pomeneşti că nu?

— Palmer Eldritch, spuse Leo.

— Îhî, zise Alec, încuviinţând din cap. Dar l-am pus la punct. Chiar pe luna asta, de altfel. Acum e un altar – nu pentru noi, pentru proxani; se furişează aici să se închine. Ai văzut vreunul? Toţi pe care-i găsim ar trebui să fie arestaţi; e un teritoriu al sistemului solar, aparţine Naţiunilor Unite.

— Al cărei planete este satelitul pe care ne aflăm? întrebă Leo.

Cei doi pământeni evoluaţi rânjiră.

— Al Terrei, spuse Alec. E artificial. Numit Sigma 14-B, construit cu ani în urmă. Nu exista pe vremea ta? Ar fi trebuit; este chiar vechi.

— Aşa cred, răspunse Leo. Atunci, mă puteţi duce şi pe mine pe Pământ?

— Sigur.

Amândoi încuviinţară din cap.

— De fapt, decolăm într-o jumătate de oră; o să vă luăm cu noi – pe tine şi restul tribului tău. Dă-ne numai coordonatele lui.

— Sunt singurul, zise Leo arţăgos, şi, oricum, cu greu am forma un trib; nu suntem din timpuri preistorice.

Se întrebă cum de nimerise aici, în acest viitor. Sau era tot o iluzie fabricată de maestrul halucinaţiei, Palmer Eldritch? De ce ar considera-o mai reală decât copilul Monica, sau glucii, sau acel P. P. Layouts sintetic pe care-l vizitase – şi-l văzuse

prăbuşindu-se? Era viitorul, aşa cum şi-l imagina Palmer Eldritch; erau rătăciri ale minţii sale strălucite, creatoare, în timp ce aştepta, la reşedinţa lui de pe Luna, să se împrăştie efectele injecţiei intravenoase cu Ale-G. Nimic mai mult.

De fapt, chiar cum stătea el aici, prin nava ce aştepta cu motoarele stinse se desluşea vag linia orizontului; corpul navei era uşor transparent, nu îndeajuns de concret. La fel şi cei doi pământeni evoluaţi: tremurau într-o uşoară dar atotcuprinzătoare distorsiune, care-i amintea de vremea când suferise de astigmatism, înainte de a fi primit, prin transplant chirurgical, ochi complet sănătoşi. Cele două siluete nu erau ferm integrate în spaţiul pe care-l ocupau.

Îi întinse mâna celui dintâi pământean.

— Aş vrea să vă mulţumesc, zise el.

Alec îi întinse şi el mâna, zâmbindu-i.

Palma lui Leo trecu printr-a lui Alec şi ieşi pe partea cealaltă.

— Hei, exclamă Alec, încruntându-se şi retrăgându-şi braţul cu o mişcare ca de piston. Ce se petrece?

Se adresă tovarăşului său:

— Tipul nu-i real; ar fi trebuit să ne gândim. E un – cum le ziceau? De la mestecatul drogului ăluia diabolic pe care l-a cules Palmer Eldritch din sistemul Prox. Un *alegător*, asta e. E o fantasmă.

Se holbă la Leo.

— Zău? îngăimă Leo, apoi realiză că Alec avea dreptate: corpul lui propriu-zis se afla pe Luna, nu era cu adevărat aici.

Dar ce anume îi crease pe cei doi pământeni evoluaţi? Probabil că ei nu erau alcătuiri ale minţii încărcate a lui Eldritch; poate că numai ei se aflau de-adevăratelea aici.

Între timp, cel ce se numea Alec nu-şi dezlipise o clipă privirea de la el.

— Ştii, îi spuse Alec tovarăşului său, *alegătorul* ăsta mi se pare cunoscut de undeva. Am văzut o poză de-a lui în ziar; sunt sigur.

Îl întrebă pe Leo:

— Cum te cheamă, *alegătorule*?

Privirea îi deveni mai dură, mai insistentă.

— Sunt Leo Bulero, zise el.

Amândoi pământenii evoluaţi săriră ca arşi.

— Hei, exclamă Alec, nu-i de mirare că mi se părea cunoscut!

El e tipul care l-a ucis pe Palmer Eldritch!

Îi spuse lui Leo:

— Eşti un erou, amice. Pun pariu că tu habar n-ai, de vreme ce nu eşti decât un *alegător*, corect? Şi te-ai întors să bântui prin locurile astea pentru că, din punct de vedere istoric, aici e…

— Nu s-a întors, îl întrerupse tovarăşul lui. El *este* din trecut.

— Tot se mai poate întoarce, zise Alec. Pentru el, e o a doua venire, după propriul lui timp; a revenit – okay, pot spune aşa?

Îi zise lui Leo:

— Te-ai întors în locul ăsta din cauza asocierii lui cu moartea lui Palmer Eldritch.

Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre navă.

— Mă duc să anunţ ziarele, strigă el. Poate reuşesc să-ţi fac o poză – fantoma de pe Sigma 14-B.

Dădea din mâini cu însufleţire.

— Acum, turiştii chiar că vor vrea să vină aici. Dar ai grijă: s-ar putea să se arate prin preajmă şi fantoma lui Eldritch, *alegătorul* lui. Să ţi-o plătească.

Nu păru prea încântat de acest gând.

Leo zise:

— Eldritch s-a arătat deja.

Alec se opri, apoi se întoarse încet către Bulero.

— S-a arătat?

Privi nervos în jur.

— Unde este? Prin apropiere?

— E mort, zise Leo. L-am ucis eu. L-am sugrumat.

Nu simţi niciun fel de emoţie, numai o sfârşeală.

Cum se putea grozăvi cineva cu omorârea unei persoane, mai cu seamă a unui copil?

— Trebuie s-o facă iar şi iar, etern, zise Alec impresionat, cu ochii larg deschişi; clătină din capul lui mare, în formă de ou.

Leo spuse:

— Nu-i nicio repetare. Acum a fost pentru prima oară.

Apoi se gândi: Şi nu de-adevăratelea. Aia abia urmează.

— Vrei să spui, zise Alec rar, că…

— Încă n-am făcut-o, scrâşni Leo. Dar unul dintre consilierii mei pre-Modă mi-a spus că nu va mai trece mult. Probabil.

Nu era inevitabil şi lucrul nu-i putea ieşi din minte.

Iar Palmer o ştia şi el; avea să mai dureze, fapt ce explica eforturile lui Eldritch de acum şi de aici: încerca să evite – sau

aşa spera el – propria-i moarte.

— Haide, îi zise Alec lui Leo, să arunci o privire la inscripţie.

El şi tovarăşul lui îi arătară drumul; Leo îi urmă, în silă.

— Proxanii, spuse Alec peste umăr, caută întotdeauna – ştii tu – s-o desecalizeze.

— Desacralizeze, îl corectă tovarăşul lui.

— Mda, încuviinţă Alec, dând din cap. Oricum, aici e.

Se opri.

Înaintea lor se înălţa o imitaţie – impresionantă, însă – de coloană de granit; pe ea fusese prinsă în buloane, la înălţimea ochilor, o placă din alamă. Leo, împotriva voinţei lui, citi inscripţia de pe placă:

„ÎN MEMORIAM. 2016 A.D. ÎN APROPIEREA ACESTUI LOC, DUŞMANUL SISTEMULUI SOL, PALMER ELDRITCH, A FOST UCIS ÎN LUPTĂ DREAPTĂ DE CAMPIONUL CELOR NOUĂ PLANETE ALE NOASTRE, LEO BULERO, DE PE TERRA”.

— Oplaa! izbucni Leo, impresionat fără voia lui.

O citi iar. Şi iar.

— Mă întreb, spuse el ca pentru sine, dacă Palmer a văzut-o.

— Dacă este *alegător*, zise Alec, probabil că da. În varianta sa iniţială, Ale-G avea ca efect ceea ce fabricantul – Palmer Eldritch însuşi – denumea „supratonuri de timp“. Exact ce eşti tu acum; ocupi un anumit loc, la ani după moarte. Cred că ai murit deja, în orice caz.

Îşi întrebă tovarăşul:

— Leo Bulero e mort deja, nu?

— A, sigur că da, răspunse tovarăşul lui. De câteva decenii.

— De fapt, cred că am citit… începu Alec.

Apoi se întrerupse, uitându-se în spatele lui Leo; îşi înghionti tovarăşul.

Leo se întoarse să vadă despre ce era vorba.

Un câine alb, slăbănog şi diform, se apropia de ei.

— Al tău? întrebă Alec.

— Nu, răspunse Leo.

— Pare a fi un câine *alegător*, zise Alec. Observi, se vede puţin prin el.

Se uitară toţi trei la patrupedul care se apropie şi trecu pe lângă ei, îndreptându-se către monument.

Luând de jos o piatră, Alec o azvârli spre câine; piatra trecu prin el şi ateriza în iarba din spatele animalului. Era un câine

alegător.

Cum se uitau ei trei, câinele se opri la monument, păru a privi o clipă spre placă, apoi…

— Defecalizare! strigă Alec, înroşindu-se la faţă de furie. Alergă spre câine, dând din mâini şi încercând să-l izbească iute cu piciorul, apoi duse mâna la pistolul cu laser de la brâu, fără să-i nimerească însă patul din cauza agitaţiei care-l cuprinsese.

— Desacralizare, îl corectă tovarăşul lui.

Leo zise:

— E Palmer Eldritch.

Eldritch îşi arăta dispreţul pentru inscripţie, lipsa de teamă faţă de viitor. Nu avea să existe niciodată un asemenea monument. Câinele o luă din loc agale, în timp ce pământenii evoluaţi îl înjurau neputincioşi, privindu-l cum se depărtează.

— Eşti sigur că nu-i câinele tău? întrebă Alec suspicios. După cum văd, eşti singurul *alegător* de prin preajmă.

Se uită atent la Leo.

Leo dădu să răspundă, să le explice tot ce se întâmplase; era important ca ei să înţeleagă. Apoi, fără veste, cei doi pământeni evoluaţi dispărură; pajiştea, monumentul, câinele ce se depărta, întreaga panoramă se evaporă, ca şi cum instalaţia prin care fusese proiectată, stabilizată şi menţinută ar fi fost trecută în poziţia închis. Nu mai văzu decât o întindere albă şi goală, un con de lumină concentrată, strălucitoare, de parcă, brusc, nu ar mai fi rămas niciun diapozitiv tridimensional în proiector. Lumina, se gândi el, ce pune în evidenţă jocul fenomenelor pe care noi le numim „realitate”.

Apoi se trezi aşezat în camera de la reşedinţa lui Palmer Eldritch, de pe Luna, în faţa mesei cu dispozitivul electronic.

Dispozitivul sau maşinăria, sau ce era zise:

— Da, am văzut monumentul. Cam patruzeci şi cinci la sută dintre viitorurile posibile îl conţin. Ceva mai puţin de jumătate, ca şanse, aşa că nu sunt din cale-afară de îngrijorat. Ia o ţigară.

Încă o dată, maşina îi întinse lui Leo o ţigară aprinsă.

— Nu, zise Leo.

— Am să te las să pleci, spuse dispozitivul, pentru o perioadă scurtă, vreo douăzeci şi patru de ore. Te poţi întoarce în micul tău birou, din minuscula ta companie de pe Terra; cât ai să te afli acolo, vreau să cântăreşti bine situaţia. Acum ai văzut cum acţionează Ale-G; înţelegi că antediluvianul tău produs, Dul-C,

nu se poate compara nici pe departe cu el. Şi în plus…

— Vax, zise Leo. Dul-C îi este superior.

— Bine, mai gândeşte-te, spuse plin de încredere dispozitivul electronic.

— Prea bine, răspunse Leo.

Se ridică în picioare. Chiar fusese pe satelitul artificial al Pământului, Sigma 14-B? Era treaba lui Felix Blau să afle; experţii îi puteau marca traseul. Nu avea niciun rost să-şi bată capul cu asta, acum.

Problema lui presantă era că nu scăpase încă de sub controlul lui Palmer Eldritch.

Putea scăpa numai atunci când – şi dacă – se hotăra Eldritch să-i dea drumul. Era o problemă adevărată, de realitate goală-goluţă, oricât de greu îi venea s-o privească în faţă.

— Aş vrea să subliniez, spuse dispozitivul, că ţi-am arătat îndurare, Leo. Aş fi putut pune un… mă rog, să spunem… un punct frazei care constituie destul de scurta ta viaţă. Şi oricând. De aceea mă aştept ca tu – insist – să găseşti de cuviinţă să procedezi la fel.

— După cum am spus, am să mă mai gândesc, zise Leo.

Se simţea nervos, ca după mai multe ceşti de cafea şi voia să plece cât mai repede; deschise uşa încăperii şi păşi afară, pe coridor.

Când dădu să închidă uşa în urma lui, dispozitivul electronic spuse:

— Dacă nu te hotărăşti să mi te alături, Leo, *n-am să stau pe gânduri*. Am să te ucid. Trebuie, pentru a mă salva pe mine însumi. Înţelegi?

— Înţeleg, răspunse Leo şi trase uşa după el.

Şi eu trebuie, se gândi el. Trebuie să te ucid… Sau, ca s-o spunem amândoi într-un fel mai puţin direct, aşa cum se spune despre animale: să te trimit la culcare.

Şi trebuie s-o fac nu numai pentru a mă salva pe mine însumi, ci pe toţi din sistem, ăsta mi-e toiagul pe care mă sprijin. Spre exemplu, cei doi soldaţi, pământenii evoluaţi care m-au condus la monument. Pentru ei, ca să aibă şi ei ceva de păzit.

O luă încet de-a lungul coridorului. La celălalt capăt stătea grupul de ziarişti; încă nu plecaseră, încă nici nu-şi obţinuseră interviul, nu trecuse decât foarte puţin timp. Prin urmare, în privinţa asta, Palmer avea dreptate.

Alăturându-se reporterilor, Leo se destinse şi se simţi mult mai bine. Poate că avea să scape, acum; poate că Palmer Eldritch chiar voia să-l lase să plece. Urma să trăiască pentru a mai mirosi, a mai vedea, a mai bea încă o dată pe lumea asta.

Dar, de fapt, ştia prea bine. Eldritch nu avea să-l lase niciodată să plece; unul dintre ei trebuia să fie nimicit, mai întâi.

Spera să nu fie tocmai el acela. Dar avea presimţirea îngrozitoare, în ciuda monumentului, că putea foarte bine să fie.

Capitolul 7

Uşa biroului lui Barney Mayerson sări în lături, iar în pragul ei apăru Leo Bulero, mort de oboseală şi murdar de pe drum.

— N-ai încercat să mă ajuţi.

După un timp, Barney răspunse:

— Este exact.

Nu avea niciun rost să mai încerce a-i explica de ce, nu pentru că Leo n-ar fi înţeles sau nu l-ar fi crezut, ci pentru că motivul în sine nu i-o permitea. Pur şi simplu nu era adecvat.

Leo spuse:

— Eşti concediat, Mayerson.

— Okay.

Şi se gândi: Oricum, sunt în viaţă. Iar dacă mă duceam după Leo, acum n-aş mai fi fost. Începu, cu degete ţepene, să-şi adune lucrurile personale de pe birou, aruncându-le într-o cutie goală, pentru mostre.

— Unde-i domnişoara Fugate? întrebă Leo. Ea îţi va lua locul.

Se apropie de Barney, privindu-l pătrunzător:

— *De ce* n-ai venit să mă salvezi? Spune-mi blestematul ăla de motiv, Barney.

— Am privit înainte. M-ar fi costat prea mult. Viaţa.

— Dar nu trebuia să vii tu, personal. Asta-i o companie mare, puteai să organizezi un comando, de aici, iar tu rămâneai în umbră. Corect?

Era adevărat. Iar lui nici măcar nu-i trecuse prin minte.

— Deci, zise Leo, probabil că ţi-ai dorit să mi se întâmple ceva fatal. Nicio altă interpretare nu este posibilă. Poate că a fost inconştient. Da?

— Aşa cred, recunoscu Barney.

Deoarece, cu siguranţă, nu fusese conştient de asta. Oricum, Leo avea dreptate; altfel, de ce nu şi-ar fi asumat răspunderea, aranjând ca un detaşament de oameni înarmaţi, cum sugerase Felix Blau, să pornească de la P. P. Layouts cu destinaţia Luna? Era atât de evident acum! Atât de uşor de văzut!

— Am avut o experienţă îngrozitoare, spuse Leo, pe domeniul lui Palmer Eldritch. Este un vrăjitor blestemat, Barney. A făcut

tot felul de lucruri cu mine, lucruri pe care nici tu, nici eu nu le-am visat vreodată. S-a transformat, de pildă, într-o fetiţă, mi-a arătat viitorul – numai că asta, poate, a fost neintenţionat – a construit un întreg univers, cuprinzând, de-a valma şi un animal oribil, numit gluc şi un New York City iluzoriu, împreună cu tine şi cu Roni… Ce nebunie!

Clătină din cap, cu ochii împăienjeniţi.

— Încotro ai s-o apuci?

— E un singur loc unde mă pot duce.

— Care? îl ţintui Leo cu privirea, îngrijorat.

— O singură persoană mi-ar mai putea folosi talentul pre-Modă.

— Atunci, îmi eşti duşman!

— Îţi sunt deja.

Şi era de acord să accepte ca fiind corectă judecata lui Leo, interpretarea pe care o dăduse faptului că el, Barney, nu-i sărise în ajutor.

— Atunci, am să te aranjez şi pe tine, zise Leo. Împreună cu vrăjitorul ăla ţicnit, aşa-numitul Palmer Eldritch.

— De ce aşa-numitul? îşi ridică Barney rapid privirile, întrerupându-se din împachetat.

— Pentru că sunt mai mult decât convins că nu-i o fiinţă umană. Nu am dat niciodată ochii cu el, cu excepţia perioadei în care m-am aflat sub efectul drogului; în tot restul timpului, mi s-a adresat prin intermediul unei extensii electronice.

— Interesant, spuse Barney.

— Da, nu-i aşa? Iar tu eşti atât de corupt, încât te-ai duce întins la prăvălia lui, să ceri o slujbă. Chiar şi dacă ar fi un proxan cu perucă sau ceva şi mai rău, vreo chestie blestemată care i-a pătruns pe navă în timpul peregrinărilor sale prin spaţiu şi care l-a mâncat pe Eldritch, luându-i apoi locul. Dacă ai fi văzut ghicii…

— Atunci, pentru ’mnezeu, zise Barney, *nu mă pune în situaţia de a o face*. Ţine-mă aici.

— Nu pot. Nu după ce ai dat-o-n bară cu loialitatea.

Leo privi în jur, înghiţind rapid.

— Aş fi vrut să nu mă comport atât de dur, atât de rece, de raţional, faţă de tine, dar…

Îşi încleştă pumnii, neputincios.

— A fost oribil; de fapt, a făcut-o: m-a înfrânt. După care am

dat peste doi pământeni evoluaţi şi asta m-a ajutat. Până a apărut Eldritch sub forma unui câine care a urinat pe monument.

Se strâmbă, rigid.

— Trebuie să recunosc şi-a demonstrat plastic atitudinea; era cu neputinţă să nu-i recepţionezi dispreţul.

Adăugă, mai mult pentru sine:

— Siguranţa lui că va câştiga, că nu are de ce să se teamă, nici după vederea plăcii…

— Urează-mi noroc, zise Barney.

Îi întinse mâna; şi le strânseră scurt, formal, apoi Barney ieşi din birou, trecu pe lângă măsuţa secretarei şi păşi în coridorul central. Se simţea golit pe dinăuntru şi umplut cu nişte deşeuri insipide, ca din paie. Nimic mai mult.

Cum stătea şi aştepta liftul, Roni Fugate îşi făcu apariţia, gâfâind, cu un aer îngrijorat întipărit pe faţa ei frumoasă.

— Barney… Te-a concediat?

El aprobă din cap.

— O, dragul de tine! exclamă ea. Şi acum?

— Acum, zise el, dincolo, de cealaltă parte. La mai bine sau la mai rău.

— Dar cum vom putea continua să trăim împreună, eu lucrând aici, pentru Leo, iar tu? …

— N-am nici cea mai vagă idee.

Liftul sosise, autoprogramat; Barney păşi înăuntru.

— Ne-om mai vedea, zise el şi apăsă pe buton; uşile se închiseră, ascunzându-i-o privirii pe Roni.

Ne-om mai vedea în ceea ce neocreştinii numesc Iad, se gândi Barney în sinea lui. Probabil că nu mai devreme. Dacă nu cumva ăsta este, şi se prea poate să fie, deja Iadul.

Ieşi din clădirea firmei P. P. Layouts la nivelul străzii şi rămase sub scutul antitermic, uitându-se după un taxi.

Când taxiul sosise, iar el se îndrepta către locul unde oprise, o voce îi strigă răstit din uşa clădirii:

— Barney, aşteaptă!

— Ţi-ai pierdut minţile, îi spuse el. Du-te înapoi. Nu-ţi abandona strălucita carieră pentru ceea ce a mai rămas din mine.

Roni zise:

— Eram pe punctul de a începe să lucrăm împreună, ţii minte?

Aveam de gând, după cum ziceam, să-l trădăm pe Leo; de ce nu ne-am continua colaborarea?

— S-a schimbat totul. Din cauza ticăloasei mele lipse de chef – sau a incapacităţii, sau cum oi vrea s-o numeşti – de a mă duce pe Luna, să-l ajut pe Leo.

Acum Barney avea o cu totul altă impresie despre sine; nu se mai vedea în aceeaşi lumină ultraînţelegătoare.

— Dumnezeule, doar nu vrei să rămâi cu mine?! îi spuse el fetei. O să ajungi cândva la ananghie şi o să ai nevoie de ajutorul meu, iar eu o să-ţi fac şi ţie exact ce i-am făcut lui Leo; o să te las să te scufunzi, fără să mişc un deget.

— Dar propria ta viaţă era în…

— Întotdeauna este, zise el. Când faci ceva. Aşa-i piesa în care jucăm.

Asta nu-l scuza; cel puţin, nu în propriii lui ochi. Intră în taxi. Îşi dădu automat adresa apartamentului de la bloc şi se lăsă pe spătarul scaunului, în vreme ce vehiculul se înălţa spre cerul scăldat în focul amiezii.

Jos, în depărtare, Roni Fugate stătea cu mâna streaşină la ochi, privindu-l cum se duce. Sperând, fără îndoială, că avea să se răzgândească şi să se întoarcă.

Totuşi, nu se răzgândi.

Îţi trebuie ceva curaj, medită el, să te priveşti în faţă şi să-ţi spui cu sinceritate: sunt un ticălos. Am făcut rău şi am să fac iarăşi. Nu a fost o întâmplare; a venit din mine cel adevărat, cel autentic.

Taxiul începu brusc să coboare; îşi băgă mâna în buzunar, după portmoneu, dar dintr-odată realiză că nu acela era blocul lui; cuprins de panică, încercă să-şi dea seama unde se afla. Apoi se lămuri. Era blocul 492. Dăduse taxiului adresa lui Emily.

Zdrang! Înapoi în trecut. Unde lucrurile aveau un sens. Se gândi: Când mă luptam pentru o carieră, ştiam ce voiam de la viitor, ştiam până şi în inima mea ce aveam de gând să părăsesc, împotriva cui aveam să mă întorc, ce aveam să sacrific şi pentru ce. Pe când acum…

Acum îşi sacrificase cariera pentru – aşa cum i se păruse şi în trecut – a-şi salva viaţa. Deci, potrivit logicii lui de atunci, pe Emily o sacrificase pentru a-şi salva viaţa; era cât se poate de simplu. Mai clar de-atât nici că se putea. Nu era un ţel idealist, în genul vechiului simţ puritan, calvinist, al datoriei înalte faţă

de o vocaţie; nu era decât instinctul care anima orice vierme. Cristoase! se gândi el. Asta am făcut: m-am pus pe mine înainte, atunci cu Emily, iar acum cu Leo. Ce fel de om sunt? Şi, după cum am fost destul de cinstit ca să i-o spun, ar fi urmat la rând Roni. Inevitabil.

Poate că o să mă ajute Emily, îşi spuse Barney. Poate că de aceea mă aflu aici. Ea era întotdeauna pe fază la astfel de chestii; nu se lăsa înşelată de justificările în spatele cărora încercam să ascund realitatea. Şi bineînţeles că asta m-a făcut să vreau şi mai mult să scap de ea. De fapt, era un motiv suficient de întemeiat pentru unul ca mine. Dar… Poate că voi suporta mai bine acum.

După câteva momente, se afla la uşa lui Emily, apăsând pe butonul soneriei.

Dacă zice ea să mă alătur personalului lui Palmer Eldritch, o fac, îşi spuse el. Iar dacă nu, nu. Numai că ea şi soţul ei lucrează pentru Eldritch; cum mi-ar putea spune, cu cugetul împăcat, să nu? Aşadar, totul este hotărât dinainte. Şi poate că o ştiam şi eu.

Uşa se deschise. Îmbrăcată într-o bluză albastră, din pânză groasă, mânjită cu lut şi uscat şi umed, Emily îl privea cu ochi mari, plini de uimire.

— Bună, zise el. M-a concediat Leo.

Aşteptă, dar ea nu spuse nimic.

— Pot să intru? întrebă el.

— Da.

Îl conduse înăuntru; în mijlocul sufrageriei, binecunoscuta roată a olarului ocupa, ca de obicei, un spaţiu enorm.

— Modelam. Mă bucur să te văd, Barney. Dacă vrei o ceaşcă de cafea, va trebui să...

— Am venit să-ţi cer sfatul, zise el. Dar acum am hotărât că nu mai este necesar.

Se duse la fereastră, îşi puse jos voluminoasa cutie de mostre şi privi afară.

— Te superi dacă eu îmi văd de treabă? Aveam o idee bună, sau cel puţin aşa părea la momentul respectiv.

Se frecă pe frunte, apoi îşi masă ochii.

— Acum nu mai ştiu… Şi mă simt atât de obosită! Mă întreb dacă nu are vreo legătură cu terapia „E“.

— Tratamentul pentru evoluţie? Faci aşa ceva?

Se răsuci brusc şi o privi atent; se schimbase fizic? I se păru – dar probabil fiindcă nu o mai văzuse de mult timp – că trăsăturile ei îşi mai pierduseră din delicateţe. Vârsta, se gândi. Însă…

— Cum merge? o întrebă el.

— Bine, abia am făcut o şedinţă. Dar ştii, îmi simt mintea atât de înceţoşată! Mi se pare că nu mai gândesc cum trebuie; toate ideile mi se învălmăşesc în cap.

— Cred că mai bine ai renunţa la tratament. Chiar dacă este la mare modă; chiar dacă îl face oricine trece drept cineva.

— Aşa o fi. Dar ei par foarte satisfăcuţi. Richard şi doctorul Denkmal.

Îşi lăsă capul în piept, o reacţie pe care i-o ştia de mult.

— Or şti ei ceva, nu?

— Nimeni nu ştie; nimic nu este sigur. Renunţă. Tu întotdeauna îi laşi pe ceilalţi să ţi-o ia înainte.

Îşi înăspri vocea; era tonul pe care-l folosise adeseori, de-a lungul anilor petrecuţi împreună şi, în general, îi mersese. Nu chiar de fiecare dată.

Iar acum, văzu el, se înregistra una dintre acele nereuşite; în ochii ei apăru o sclipire încăpăţânată, refuzul de a fi pasivă ca de obicei.

— Cred că-mi prieşte, spuse ea cu demnitate. Şi am de gând să continui.

Ridicând din umeri, el începu să se plimbe prin apartament. Nu avea nicio putere asupra ei; şi nici nu-i păsa. Dar aşa era, oare? Chiar nu-i păsa? În minte îi apăru o imagine, a lui Emily involuând… Şi încercând încă să lucreze la oalele ei, încercând să fie creatoare. Era caraghios… Şi înspăimântător.

— Uite ce-i, spuse el grosolan, dacă individul ăla chiar te iubeşte…

— Dar ţi-am spus, zise Emily. E hotărârea mea.

Se întoarse la roata ei; lucra la un vas mare, înalt şi Barney se apropie să-l privească mai bine. Frumos, hotărî el. Şi totuşi… Cunoscut. Nu mai făcuse ea unul asemănător? Nu spuse nimic, oricum; îl studie numai.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Emily. Pentru cine vei lucra?

Părea plină de înţelegere şi asta îl făcu să-şi amintească de felul în care, nu demult, el îi blocase vânzarea vaselor la P. P. Layouts. Ar fi fost cât se poate de normal să-i poarte pică, dar

nu-i stătea în fire. Şi ştia, desigur, că el fusese cel care-l refuzase pe Hnatt.

Spuse:

— S-ar putea ca viitorul să-mi fie pecetluit. Am primit ordin de încorporare.

— Mare pacoste! Tu, pe Marte; nu-mi pot imagina aşa ceva.

— Aş putea mesteca Dul-C, zise Barney. Numai că…

În loc de o machetă Perky Pat, se gândi el, probabil aş avea o machetă Emily. Să-mi petrec timpul, în imaginaţie, aici, cu tine, înapoi în viaţa căreia, deliberat, prosteşte, i-am întors spatele… Singura perioadă cu adevărat bună din existenţa mea, când am fost realmente fericit. Dar bineînţeles că atunci nu am ştiut, pentru că nu aveam niciun termen de comparaţie… Cum am acum.

— Am vreo şansă, întrebă el, de a te convinge să vii cu mine?

Ea îl privi, iar Barney îi întoarse privirea, uluiţi amândoi de ceea ce propusese el.

— Vorbesc serios, zise Barney.

— Când te-ai hotărât?

— Ce contează când m-am hotărât, răspunse el. Nu contează decât că eu aşa simt.

— Mai contează şi ce simt eu, spuse Emily liniştit; apoi se apucă din nou de lucru. Iar eu am o căsnicie extrem de fericită cu Richard. Ne înţelegem de minune.

Figura îi era senină; fără îndoială, credea fiecare cuvânt pe care-l rostise. El era blestemat, sortit golului pe care singur şi-l pregătise. Şi îl merita. O ştiau amândoi, fără s-o mai spună.

— Cred c-am să plec, zise el.

Emily nu se opuse. Abia dacă dădu din cap.

— Sper, pentru numele lui Dumnezeu, se opri el din drumul spre uşă, că nu involuezi. Personal, cred însă că da. O pot vedea, pe chipul tău, de pildă. Uită-te în oglindă.

Cu asta, plecă; uşa se închise în urma lui. Regretă imediat ce spusese, dar, până la urmă, putea fi un lucru bun… E posibil s-o ajute, se gândi el. Pentru că eu am reuşit să observ. Şi nu vreau aşa ceva; nimeni nu vrea. Nici măcar neghiobul ăla de bărbatu-său, pe care ea mi-l preferă… Din motive pe care n-am să le ştiu niciodată, în afară, poate, de faptul că mariajul cu el are aparenţa destinului. Este sortită să trăiască alături de Richard Hnatt, sortită să nu-mi mai fie niciodată mie nevastă; nu poţi

întoarce timpul înapoi.
Ba poţi, când mesteci Dul-C, se gândi el. Sau noul produs. Ale-G. Toţi coloniştii o fac. Nu se găsesc ele pe Pământ, dar sunt la îndemână pe Marte sau pe Venus, sau pe Ganymede, în oricare dintre coloniile de frontieră.
Când orice altceva dă greş, rămân ele.
Şi s-ar părea că toate celelalte au dat deja greş. Pentru că…
În ultimă instanţă, nu se putea duce la Palmer Eldritch. Nu după ceea ce îi făcuse – sau încercase să-i facă – lui Leo. Îşi dădu seama de asta în timp ce stătea sub scutul antitermic, aşteptând un taxi. Dincolo de el, strada tremura uşor în miezul zilei, iar el se gândi: Ce-ar fi să ies acolo, în drum? M-ar găsi careva înainte de a muri? Probabil că nu. Ar fi o modalitate la fel de bună ca oricare alta…
Aşadar într-acolo se îndreaptă ultima mea speranţă de angajare. Leo s-ar distra dacă n-aş reuşi. Ar fi surprins şi probabil că i-ar face plăcere.
Numai de-al naibii, se gândi el, am să-l sun pe Eldritch, să-l întreb, să văd dacă mi-ar da vreo slujbă.
Găsi o cabină de videofon şi sună la reşedinţa lui Eldritch de pe Luna.
— Sunt Barney Mayerson, explică el. Fost prim-consultant pre-Modă la Leo Bulero; de fapt, am fost al doilea în conducerea firmei P. P. Layouts.
Directorul de personal al lui Eldritch se încruntă şi zise:
— Ei bine? Ce doreşti?
— Aş vrea să mă interesez de o slujbă la voi.
— Nu angajăm consultanţi pre-Modă. Îmi pare rău.
— N-ai vrea să-l întrebi pe domnul Eldritch, te rog?
— Domnul Eldritch s-a pronunţat deja în această chestiune.
Barney închise. Ieşi din cabina videofonului.
Nu era chiar surprins.
Dacă ar fi zis: „Vino pe Luna pentru un interviu”, m-aş fi dus? Da, îşi dădu el seama. M-aş fi dus, dar la un moment dat m-aş fi retras. Odată ce aş fi ştiut clar că mi-ar fi oferit slujba.
Întorcându-se în cabina videofonului, sună la comisia pentru mobilizare a Naţiunilor Unite.
— Sunt Barney Mayerson.
Le spuse codul lui oficial de identificare.
— Am primit înştiinţarea alaltăieri. Aş vrea să renunţ la

formalităţi şi să plec direct. Sunt nerăbdător să emigrez.

— Nu se poate sări peste testul fizic, îl informă funcţionarul Naţiunilor Unite. Şi nici peste cel mental. Dar puteţi trece pe aici oricând, chiar şi acum, dacă doriţi, să le faceţi pe amândouă.

— Okay, zise el. Vin.

— Şi pentru că sunteţi voluntar, domnule Mayerson, puteţi alege…

— Orice planetă sau lună îmi convine, spuse el. Închise, ieşi din cabină, găsi un taxi şi-i dădu adresa comisiei pentru mobilizare, din apropierea blocului său.

În timp ce taxiul în care se afla el bâzâia pe deasupra centrului New Yorkului, un altul se înălţă în aer şi trecu fulgerător înaintea lor, lăsându-se când pe o aripă, când pe alta, ca într-o mişcare de dans.

— Încearcă să intre în contact cu noi, îl informă robotul taxiului. Vreţi să răspundeţi?

— Nu, spuse Barney. Ia-o mai repede.

Apoi se răzgândi.

— Îi poţi întreba cine sunt?

— Eventual prin radio.

Taxiul tăcu o clipă, apoi spuse:

— Pretind că au un mesaj pentru dumneavoastră, de la Palmer Eldritch; vrea să vă spună că vă acceptă ca angajat şi să nu…

— Ia să mai auzim asta o dată, zise Barney.

— Domnul Palmer Eldritch, pe care îl reprezintă, vă va angaja, după cum aţi solicitat recent. Deşi au o regulă generală…

— Lasă-mă să vorbesc cu ei, zise Barney.

Îi fu pus la dispoziţie un microfon.

— Cine este? întrebă Barney.

O voce necunoscută, de bărbat, răspunse:

— Sunt Icholtz. De la Ale-G Manufacturers, din Boston. Putem ateriza să discutăm chestiunea angajării dumneavoastră la firma noastră?

— Sunt pe drum spre comisia de încorporare. Mă las pe mâna lor.

— Nu există nimic scris, nu-i aşa? N-aţi semnat.

— Nu.

— Bun. Atunci, nu este prea târziu.

Barney zise:

— Dar pe Marte voi mesteca Dul-C.

— De ce vreţi să faceţi asta, pentru Dumnezeu?

— Aşa voi putea să fiu iar cu Emily.

— Cine-i Emily?

— Fosta mea soţie. Pe care am părăsit-o pentru că rămăsese însărcinată. Îmi dau seama că a fost singura perioadă fericită din viaţa mea. De fapt, acum o iubesc mai mult decât oricând; totul a sporit, în loc să scadă.

— Ascultaţi, zise Icholtz. Vă punem noi la dispoziţie cât Ale-G doriţi şi e superior; puteţi trăi pentru totdeauna într-un perfect şi etern neschimbător prezent, cu fosta dumneavoastră soţie. Deci nu este nicio problemă.

— Dar poate că nu vreau să lucrez pentru Palmer Eldritch.

— Dumneavoastră aţi solicitat!

— Am îndoieli, spuse Barney. Grave. Vă spun: nu mă căutaţi voi, am să vă sun eu. Dacă nu mă înrolez.

Înapoie microfonul taxiului.

— Aici. Mulţumesc.

— Este patriotic să vă înrolaţi, spuse taxiul.

— Vezi-ţi de treburile tale, zise Barney.

— Cred că faceţi ceea ce trebuie, adăugă totuşi taxiul.

— Măcar dacă m-aş fi dus pe Sigma 14-B, să-l salvez pe Leo. Sau era Luna? Indiferent unde; nici măcar nu-mi mai amintesc. Totul pare deformat, ca într-un vis. În orice caz, dacă o făceam, acum aş fi lucrat în continuare la el şi totul ar fi fost în regulă.

— Toţi greşim, spuse taxiul înţelegător.

— Numai că unii dintre noi, răspunse Barney, greşim în mod fatal.

Mai întâi în privinţa celor pe care-i iubim, nevasta şi copiii noştri, apoi în privinţa patronului, îşi spuse el.

Taxiul încuviinţă printr-un „Hm!“.

Apoi, îşi zise el, facem ultima greşeală. În privinţa întregii noastre vieţi, însumându-le pe toate. Fie că ne luăm o slujbă la Eldritch, fie că ne înrolăm. Şi orice am alege, putem fi siguri de asta:A fost o alegere proastă.

O oră mai târziu, făcuse testul fizic; îl luase; apoi îi fu administrat cel mental, prin intermediul unui fel de doctor Smile.

Îl trecu şi pe acesta. Depuse jurământul într-o stare de uluire („Jur să am grijă de Pământ ca o mamă şi ca un conducător…” etc.), apoi, cu o foaie format mare plină de informaţii gen

„salutări!”, fu expediat înapoi acasă, pentru a-şi face bagajul. Avea douăzeci şi patru de ore la dispoziţie înainte de plecarea navei spre… Spre indiferent unde îl trimiteau ei. Despre asta nu suflaseră încă nicio vorbă. Anunţarea destinaţiei, presupuse el, începea probabil cu „Mene, mene, tekef”[1]. Cel puţin aşa ar fi trebuit, ţinând cont de posibilităţile de alegere la care era limitată.

Am făcut-o, îşi spuse el, încercat de stări contradictorii: bucurie, uşurare, groază, apoi melancolia ce-i însoţea copleşitorul sentiment de înfrângere. Oricum, se gândi el, întorcându-se în apartamentul lui, e mai bine aşa decât să ieşi în soarele amiezii, să te transformi, cum se zice, într-un câine turbat sau într-un englez.

Oare?

Oricum, aşa se petrecea mai lent. Dura mai mult să mori astfel, poate şi cincizeci de ani, ceea ce i se părea mai atrăgător. Dar de ce, nu ştia.

În orice caz, reflectă el, pot oricând s-o grăbesc. În lumea coloniilor sunt, fără îndoială, tot atâtea prilejuri pentru aşa ceva, ca şi aici, dacă nu chiar mai multe.

În timp ce-şi împacheta lucrurile, adăpostit pentru ultima oară în îndrăgitul, greu dobânditul lui apartament, sună videofonul.

— Domnul Bayerson…

O fată, o măruntă funcţionară de la vreun birou obscur din cadrul departamentului Naţiunilor Unite pentru colonizări. *Zâmbitoare*.

— Mayerson.

— Da. Am sunat, ştiţi, să vă spun destinaţia şi – norocul dumneavoastră, domnule Mayerson – ea este mănoasa zonă de pe Marte cunoscută drept Fineburg Crescent. Sunt sigură că o să vă simţiţi bine acolo. Ei, la revedere, domnule şi noroc.

Continuă să zâmbească larg, chiar şi după ce el întrerupsese imaginea. Era zâmbetul cuiva care nu se dădea dus.

— Noroc şi ţie, zise el.

---

[1] „Numărat, numărat, cântărit…” (Daniel, 5:25), inscripţionate în limba caldeeană care se spune că ar fi apărut pe peretele sălii de ospeţe a palatului lui Belşaţar, fiul lui Nabucodonosor, prevestind moartea acestuia şi căderea cetăţii Babilonului, ca pedeapsă divină pentru pângărirea obiectelor de cult jefuite din templul de la Ierusalim (n. trad.).

Fineburg Crescent. Auzise de ea; într-un fel, chiar era fertilă. Oricum, coloniştii aveau grădini acolo: nu era, ca în alte zone, o întindere de cristale îngheţate de metan, cu gaz abătându-se asupră-le în furtuni violente, mai tot anul. Cât ar fi fost de necrezut, putea să urce la suprafaţă din vreme în vreme, să mai iasă puţin din baracă.

În colţul sufrageriei stătea valijoara conţinându-l pe doctorul Smile; îl conecta.

— Doctore, o să-ţi vină cam greu să crezi una ca asta, dar nu mai am nevoie de serviciile tale. La revedere şi noroc, cum zicea fata care nu se mai dădea dusă.

Adăugă în chip de explicaţie:

— M-am înrolat voluntar.

— Cdryxxxxx, pâlpâi doctorul Smile, căruia, jos, în pivniţa blocului, i se ştirbi o roată dinţată.

— Dar, pentru genul tău… Asta-i teoretic imposibil. Care a fost motivul, domnule Mayerson?

— Dorinţa de a muri, răspunse el şi-l deconectă pe psihiatru.

Continuă în linişte să-şi împacheteze bagajele.

Dumnezeule, se gândi el. Cu numai puţin timp în urmă, Roni şi cu mine ne făceam planuri mari; eram pe punctul de a-l trăda pe Leo, pentru a trece la Eldritch cu mare tam-tam. Ce s-a ales din toate astea? Îţi spun eu ce s-a întâmplat, îşi zise el; Leo a acţionat primul.

Iar acum, Roni îmi ocupă slujba. Exact cum a vrut ea.

În mod ciudat, cu cât se gândea mai mult, cu atât se înfuria mai rău. Dar nu mai avea ce face, cel puţin nu în lumea asta. Poate când va mesteca Dul-C sau Ale-G, va reuşi să locuiască într-un univers în care…

Cineva bătu la uşă.

— Bună, zise Leo. Pot să intru?

Intră în apartament, ştergându-şi fruntea imensă cu o batistă împăturită.

— Încinsă zi! M-am uitat în ziar şi-am văzut că s-au dus şase zecimi din…

— Dacă ai venit să-mi oferi slujba înapoi, zise Barney, oprindu-se din împachetat, este prea târziu, pentru că m-am înrolat. Mâine plec spre Fineburg Crescent.

Ar fi o ultimă ironie ca Leo să vrea să ne împăcăm; ultima întoarcere a roţilor oarbe ale Creaţiei.

— Nu-ţi ofer slujba înapoi. Am informatori la biroul de mobilizări şi, oricum, m-a anunţat şi doctorul Smile. Îl plăteam – tu n-ai ştiut, desigur – ca să mă ţină la curent cu progresele tale în cedarea la stres.

— Atunci, ce vrei?

Leo răspunse:

— Vreau să accepţi o slujbă la Felix Blau. Totul este aranjat.

— Restul zilelor mele, spuse Barney liniştit, va fi petrecut la Fineburg Crescent. Nu pricepi?

— Ia-o-ncet. Încerc să salvez ce se mai poate dintr-o situaţie disperată şi ai face bine să mă ajuţi şi tu. Ne-am pripit amândoi, eu să te concediez, tu să te dai pe mâna comisiei ăleia de înrolare, gen Dracula. Barney, cred că ştiu o modalitate de a-l băga în cofă pe Palmer Eldritch. Am pus-o la cale cu Blau, iar lui îi place ideea. Vei poza în colonist…

Leo se corectă singur.

— Sau, mai bine, dă-i înainte, trăieşte-ţi viaţa veritabilă de colonist, devino unul din grup. Curând, zilele astea, probabil că săptămâna viitoare, Eldritch va începe să plaseze Ale-G în zona ta. S-ar putea să te abordeze direct; oricum, noi aşa sperăm. Contăm pe asta.

Barney se ridică în picioare.

— Iar eu ar trebui să mă bag şi să cumpăr.

— Exact.

— De ce?

— Depui o plângere – au să ţi-o compună băieţii noştri care se ocupă de chestiunile de legalitate – la Naţiunile Unite. Declari că porcăria aia mizerabilă, spurcată, a provocat asupra ta efecte secundare extrem de toxice; n-are acum importanţă ce anume. Noi te susţinem la proces, cu probe, ne plângem la Naţiunile Unite pentru a interzice Ale-G, ca fiind dăunător, periculos şi îl ţinem astfel, departe de Terra. E chiar ideal să-ţi părăseşti slujba de la P. P. Layouts şi să te înrolezi; nici că s-ar fi putut întâmpla într-un moment mai bun.

Barney clătină din cap.

— Ce vrei să spui? întrebă Leo.

— M-am retras.

— De ce?

Barney ridică din umeri. Chiar că nu ştia nici el.

— După felul în care te-am părăsit…

— Ai intrat în panică. Nu ştiai ce să faci; nu-i treaba ta. Eu l-aş fi pus pe doctorul Smile să ia legătura cu şeful companiei noastre de poliţie, John Seltzer. Nu-i nimic, ai făcut o greşeală. S-a terminat.

— Nu, zise Barney.

Din cauza, se gândi el, celor ce le-am aflat cu ocazia asta despre mine însumi; nu se pot uita. Toate câte mi s-au desluşit nu au decât un singur sens, adică drept spre inima ta. Şi sunt pline de otravă.

— N-o mai întoarce pe toate feţele, pentru 'mnezeu! Vreau să zic: e morbid; ai încă o viaţă întreagă înainte, chiar dacă la Fineburg Crescent; în fond, probabil că oricum ai fi fost încorporat. Corect? Eşti de acord?

Agitat, Leo începu să se plimbe cu paşi mari prin sufragerie.

— Ce încurcătură! E-n regulă, nu ne ajuta; lasă-i pe Eldritch şi pe proxani să facă tot ce-or avea de gând, să pună stăpânire pe sistemul solar sau şi mai rău, pe întregul Univers. Începând cu noi.

Se opri şi-i aruncă lui Barney o privire fioroasă.

— Lasă-mă… să mă mai gândesc.

— Stai să iei tu Ale-G! Ai să-ţi dai seama. O să ne contamineze pe toţi, dinspre interior spre exterior, e o nebunie totală.

Gâfâind din cauza efortului, Leo se opri şi începu să tuşească violent.

— Prea multe ţigări, zise el istovit. Isuse!

Se uită la Barney.

— Tipul mi-a dat o singură zi, ştiai? Ar trebui să capitulez, altfel…

Îşi pocni degetele.

— N-am cum să ajung atât de repede pe Marte, spuse Barney. Ca să nu mai zic despre aranjarea cumpărării unei doze de Ale-G de la un plasator.

— Ştiu.

Vocea lui Leo era fermă.

— Dar nu mă poate distruge cu una, cu două; îi va lua câteva săptămâni, probabil chiar luni. Iar până atunci, aducem noi pe cineva în faţa instanţei, care să arate efectele nocive produse de Ale-G. Recunosc, asta nu înseamnă mare lucru pentru tine, dar…

Barney zise:

— Ia legătura cu mine când voi fi pe Marte. La baraca mea.
— Am s-o fac! Am s-o fac!
Apoi, ca pentru sine, Leo adăugă:
— Are să-ţi dea şi un motiv.
— Poftim?
— Nimic, Barney.
— Explică.
Leo ridică din umeri.
— La naiba, ştiu cum te simţi. Roni ţi-a luat slujba; ai avut dreptate. Şi am pus să te urmărească. Ştiu că te-ai dus drept la fosta nevastă. Tu o mai iubeşti şi acum, iar ea nu vrea să vină cu tine, aşa-i? Te ştiu mai bine decât te cunoşti tu însuţi. Ştiu exact de ce n-ai venit să mă răscumperi atunci când Palmer m-a avut în mână; întreaga ta viaţă te-a condus spre a-mi lua locul, iar acum, dacă s-a terminat cu asta, trebuie s-o iei de la cap cu altceva. Păcat, dar ţi-ai făcut-o cu mâna ta, pentru că te-ai întins prea mult. Vezi tu, n-am de gând să mă dau la o parte, n-am vrut niciodată. Eşti bun, dar nu de conducător, ci doar de băiat pre-Modă; eşti prea mărunt. Uită-te cum ai refuzat vasele lui Richard Hnatt. A fost o trădare gravă, Barney. Îmi pare rău.
— Okay, spuse Barney în cele din urmă. S-ar putea să ai dreptate.
— Ei, deci ai aflat o mulţime de lucruri despre tine însuţi. Şi *o poţi* lua de la capăt, la Fineburg Crescent.
Leo îl bătu pe spate.
— Fii şeful barăcii tale; fă-o productivă, indiferent cu ce s-ar ocupa. Şi ai să fii şi spionul lui Felix Blau; e o ocazie mare.
Barney zise:
— M-aş fi putut duce la Eldritch.
— Mda, însă nu te-ai dus. Ce importanţă are ce *puteai* să faci?
— Crezi că am făcut ce trebuia, când m-am înrolat voluntar?
Leo zise liniştit:
— Amice, cam ce naiba ai fi putut face?
La asta nu exista răspuns. Şi amândoi o ştiau.
— Când simţi nevoia să-ţi plângi singur de milă, zise Leo, adu-ţi aminte de următorul lucru: *pe mine, Palmer Eldritch vrea să mă ucidă*… Eu stau mult mai rău decât tine.
— Aşa cred.
Părea veridic, iar el mai avea încă o intuiţie în acest sens.
Situaţia lui urma să devină exact ca a lui Leo, în momentul în

care avea să depună plângere împotriva lui Palmer Eldritch.

Nu era nerăbdător să se ajungă acolo.

În noaptea aceea, se trezi pe o navă de transport, ce avea înscrisă ca destinaţie planeta Marte. Pe locul din faţa lui stătea o fată drăguţă, înspăimântată, dar exasperant de calmă, cu păr negru, cu trăsături de fotomodel. De îndată ce nava atinse viteza de desprindere, îi spuse cum se numea, era în mod clar nerăbdătoare să scape de încordare discutând cu cineva, despre orice. Anne Hawthorne. Ar fi putut evita încorporarea, declară ea, un pic melancolică, dar nu o făcuse; considera că era o datorie patriotică să accepte convocarea glacială, cu binecunoscutele „salutări!“ de la Naţiunile Unite!

— Cum ai fi evitat-o? întrebă el curios.

— Un suflu sistolic, zise Anne. Şi o aritmie, o tahicardie paroxistică.

— Dar ce-i cu contracţiile premature, ca cele auriculare, nodale şi ventriculare, tahicardia auriculară, palpitaţiile auriculare, fibrilaţiile auriculare, ca să nu mai vorbesc de crampele nocturne? întrebă Barney, care se interesase la rândul lui – fără rezultat – de problemă.

— Puteam să prezint documente şi de la spitale şi de la doctori şi de la companii de asigurare, care să constituie dovezi.

Îl privi apoi de sus până jos, cu foarte mare interes.

— Sună de parcă ai fi încercat să scapi, domnule Payerson.

— Mayerson. Sunt voluntar, domnişoară Hawthorne.

Dar n-aş fi putut scăpa, nu pentru prea multă vreme, îşi spuse el.

— Sunt foarte religioşi, în colonii. Cel puţin aşa aud. Din ce sectă faci parte, domnule Mayerson?

— Aăă, se poticni el.

— Cred c-ar fi bine să te hotărăşti înainte de a ajunge acolo. Te vor întreba şi se aşteaptă să frecventezi slujbele.

Adăugă:

— E important, din cauza folosirii acelui drog, ştii tu. Dul-C. A adus o mulţime de schimbări cultelor oficiale… Cu toate că mulţi colonişti găsesc în drog experienţa religioasă care le este adecvată. Am rude pe Marte; mi-au scris, de-aia ştiu. Eu merg la Fineburg Crescent; tu unde mergi?

Mi s-a-nfundat, se gândi el.

— Tot acolo, zise cu voce tare.

— S-ar putea să fim în aceeaşi baracă, spuse Anne Hawthorne, cu o expresie gânditoare pe chipul său cu trăsături precise. Eu fac parte din ramura reformată a Bisericii Neoamericane, Biserica Neocreştină a Statelor Unite şi a Canadei. Rădăcinile noastre sunt, într-adevăr, foarte vechi: în anul 300 e. N. Strămoşii noştri au avut episcopi care au participat la o conferinţă în Franţa; nu ne-am desprins de celelalte biserici atât de târziu cum se crede. Vezi, aşadar, că avem ascendenţă apostolică.

Îi zâmbi într-un fel solemn, prietenos.

— Sincer, zise Barney. Cred. Orice ar însemna asta.

— În Fineburg Crescent există o misiune a Bisericii Neoamericane şi, prin urmare, un vicar, un preot; sper să pot lua sfânta comuniune măcar o dată pe lună. Şi să mă spovedesc de două ori pe an, cum ar trebui şi cum făceam pe Terra. Biserica noastră are multe sfinte taine… Ai cunoscut vreuna dintre cele două mari sfinte taine, domnule Mayerson?

— Aăă, ezită el.

— Cristos a spus clar să respectăm două sfinte taine, îl lămuri Anne Hawthorne cu răbdare. Botezul – cu apă – şi sfânta împărtăşanie. Cea din urmă, în amintirea Lui… A fost inaugurată la Cina cea de Taină.

— A, te referi la pâine şi la vin.

— Ştii că, mestecând Dul-C, participantul se trezeşte translatat – cum spun ei – într-o altă lume. E laică, oricum, prin aceea că-i o lume temporară şi doar fizică. Pâinea şi vinul…

— Îmi pare rău, domnişoară Hawthorne, zise Barney, dar mă tem că nu pot crede în chestia cu trupul şi sângele. E prea mistic pentru mine.

Prea bazat pe premise nedovedite, îşi spuse el. Dar ea avea dreptate; din cauza consumului de Dul-C, religia sacră devenise comună în coloniile de pe luni şi planete, urmând s-o întâlnească şi el, după cum zicea Anne.

— Ai să încerci Dul-C? întrebă fata.

— Sigur.

Anne zise:

— În el crezi. Deşi ştii că Pământul pe care te poartă nu este cel real.

— Nu vreau să mă gândesc, răspunse el. Este experimentat ca real; asta-i tot ce ştiu.

— Aşa sunt şi visele.

— Dar aici e ceva mai puternic, sublinie el. Mai clar. Şi se face în…

Fusese gata să spună „comuniune”.

— În compania altora, care merg cu adevărat împreună. Deci nu poate fi în întregime o iluzie. Visele sunt personale; ăsta-i motivul pentru care le considerăm iluzii. Pe când Perky Pat…

— Ar fi interesant de ştiut cum privesc lucrurile oamenii care fac machetele Perky Pat, zise Anne, dusă pe gânduri.

— Îţi pot spune eu. Pentru ei nu-i decât o afacere. La fel cum probabil că este producerea vinului de împărtăşanie şi a anafurei, pentru cei care…

— Dacă ai de gând să încerci Dul-C, zise Anne, şi să-ţi pui în el încrederea pentru o nouă viaţă, te pot convinge, oare, să încerci botezul şi confirmarea în Biserica Creştină Neoamericană? Astfel ai putea vedea dacă nu cumva merită să crezi şi în ea. Sau în Prima Biserică Creştină Reformată a Europei, care, desigur, respectă şi ea cele două mari sfinte taine. Odată ce ai participat la sfânta împărtăşanie…

— Nu pot, zise el.

Eu cred în Dul-C, îşi spuse, şi, dacă trebuie, în Ale-G. Tu poţi crede în ceva vechi de douăzeci şi unu de secole; eu rămân la ceva recent. Şi cu asta, basta.

Anne spuse:

— Ca să fiu sinceră, domnule Mayerson, intenţia mea este să încerc să convertesc la practicile tradiţionale creştine cât mai mulţi colonişti cu putinţă, pe care să-i dezbar de Dul-C; este motivul principal pentru care am renunţat să înjghebez un proces ce m-ar fi scutit de încorporare.

Îi zâmbi; un zâmbet adorabil care, împotriva voinţei lui, îl încălzi.

— Este greşit? Am să-ţi zic sincer: eu cred că folosirea Dul-C-lui indică o foame autentică a oamenilor de a găsi o cale de întoarcere la ceea ce noi, în Biserica Neoamericană…

— Eu cred, spuse Barney cu blândeţe, că ar trebui să-i laşi pe oamenii ăştia în pace.

Şi pe mine la fel, se gândi el. Am şi aşa destule necazuri; nu mai veni şi tu cu fanatismul tău religios, ca să înrăutăţeşti lucrurile. Dar ea nu aducea cu imaginea lui despre fanaticii religioşi şi nici nu vorbea ca unul dintre ei. Era nedumerit. De

unde căpătase ea asemenea convingeri puternice, neclintite? Îşi putea imagina aşa ceva existând în colonii, unde nevoia era atât de mare, dar ea şi le formase pe Pământ.

Prin urmare, consumul de Dul-C, experienţa translaţiei în grup, nu le explica pe deplin. Poate, se gândi el, se datorau tranziţiei în etape a Pământului către întinderile pustii, devastate, infernale, pe care toţi le puteau prevedea şi, la naiba, chiar simţi pe propria piele; speranţa într-o altă viaţă, sub diverse aspecte, fusese redeşteptată.

Eu însumi, se gândi el, persoana care am fost, Barney Mayerson, de pe Pământ, care a lucrat la P. P. Layouts şi a trăit în renumitul bloc de locuinţe cu număr neasemuit de mic, 33, a murit. Acel om este terminat, ca un strop de apă şters cu un burete.

Că-mi place sau nu, m-am născut din nou.

— A fi colonist pe Marte, spuse el, nu va fi acelaşi lucru cu a trăi pe Terra. Poate când voi ajunge acolo…

Se întrerupse; avusese intenţia să spună: Poate că o să mă intereseze mai mult biserica ta dogmatică. Dar, brusc, nu mai putuse s-o spună; nici măcar aşa, de circumstanţă; se răzvrătea faţă de o idee care era încă străină felului său de a fi. Şi totuşi…

— Continuă, zise Anne Hawthorne. Termină-ţi fraza.

— Să-mi mai vorbeşti, spuse Barney, după ce voi fi trăit o vreme jos, în măruntaiele unei barăci, într-o lume străină. După ce îmi voi fi început noua viaţă, dacă viaţă o poţi numi, de colonist.

Tonul îi era amar; îl surprinse. Sălbăticia… Era vecină cu suferinţa, îşi dădu el seama cuprins de ruşine.

Anne spuse calmă:

— E-n regulă. Am s-o fac cu bucurie.

După asta, rămaseră amândoi tăcuţi; Barney se apucă să citească un homeoziar, iar alături de el, Anne Hawthorne, fanatica misionară pe Marte, începu să citească o carte. El trase cu coada ochiului la titlu şi văzu că era extraordinarul text despre viaţa colonială, al lui Eric Lederman, *Pelerini fără liman*. Dumnezeu ştie de unde-şi făcuse ea rost de un exemplar; cei de la Naţiunile Unite confiscaseră cartea, astfel că devenise foarte dificil de obţinut. Şi a citi aşa ceva aici, pe o navă a Naţiunilor Unite… Era un deosebit act de curaj; fu impresionat.

Privind-o mai bine, îşi dădu seama că era, într-adevăr,

deosebit de atrăgătoare, doar că avea trupul un pic prea subţire, nu era machiată deloc şi-şi ţinea părul bogat şi negru acoperit, pe cât se putea, cu o bonetă rotundă, albă, ca din voal; părea, gândi el, îmbrăcată ca pentru o călătorie lungă, ce avea să sfârşească la biserică. Oricum, îi plăcea felul ei de a vorbi, vocea modulată, plină de compasiune. Avea să o reîntâlnească pe Marte?

Îşi dădu seama că asta spera. De fapt – era deplasat? – spera chiar să se trezească participând, alături de ea, la actul comun al consumării de Dul-C.

Da, se gândi el, este deplasat pentru că ştiu ce intenţii am, ce ar însemna pentru mine experienţa translaţiei împreună cu ea.

Spera, oricum.

Capitolul 8

Întinzându-i mâna, Norm Schein zise din toată inima:

— Salutare, Mayerson! Eu sunt urătorul oficial al barăcii noastre. Bun venit… ăăă… pe Marte!

— Eu sunt Fran Schein, zise soţia lui dând şi ea mâna cu Barney Mayerson. Avem aici o baracă foarte potolită, stabilă; nu cred că ai s-o găseşti prea îngrozitoare.

Adăugă, ca pentru sine:

— Doar destul de îngrozitoare.

Zâmbi, însă Mayerson nu-i întoarse zâmbetul; părea supărat, obosit şi deprimat, ca mai toţi noii colonişti când se trezeau în faţa unei vieţi despre care ştiau că este dificilă şi fără un rost în sine.

— Nu te aştepta de la noi să-ţi facem capul mare cu virtuţile vieţii de colonist, zise ea. Asta-i treaba Naţiunilor Unite. Noi nu suntem decât nişte victime, ca şi tine. Numai că stăm deja aici de câtva timp.

— N-o face să sune prea rău, spuse Norm în chip de avertisment.

— Dar aşa este, zise Fran. Domnul Mayerson va face cunoştinţă cu ea; n-o să accepte orice poveste frumoasă. Corect, domnule Mayerson?

— M-aş fi mulţumit cu o mică iluzie la capitolul ăsta, zise Barney, aşezându-se pe o bancă din metal, aflată lângă intrarea în baracă.

Din plugul pentru nisip, care-l adusese, i se descărca între timp echipamentul; el privea mohorât.

— Îmi pare rău, zise Fran.

— E okay cu fumatul?

Barney scoase un pachet de ţigări aduse de pe Terra; cei doi Schein îl priviră fix şi el îi întinse atunci fiecăruia dintre ei pachetul, cu vinovăţie.

— Ai sosit într-un moment dificil, îi explică Norm Schein. Tocmai ne aflăm în mijlocul unei controverse.

Se uită de jur împrejur, la ceilalţi.

— De vreme ce de-acum eşti membru al barăcii noastre, nu

văd de ce nu ai fi pus la curent; în definitiv, te priveşte şi pe tine.

Tod Morris zise:

— Poate că el… Ştii tu. Spune.

— Îl putem pune să jure că ţine secretul, zise Sam Regan, iar soţia lui, Mary, încuviinţă cu o înclinare a capului. Discuţia noastră, domnule Geyerson…

— Mayerson, îl corectă Barney.

— … Se referă la drogul Dul-C, care este vechiul agent de translaţie, sigur, de care am depins, în comparaţie cu drogul mai recent, netestat, Ale-G; discutăm dacă să renunţăm o dată pentru totdeauna la Dul-C şi…

— Stai numai să intrăm în baracă, zise Norm Schein şi se strâmbă dispreţuitor.

Aşezându-se pe bancă alături de Barney Mayerson, Tod Morris zise:

— Dul-C este *kaput*; e prea greu de găsit, costă prea multe pielicele, iar eu, unul, sunt sătul de Perky Pat, e prea artificială, prea superficială şi *materialisticistă* în… Pardon; de-aia a ajuns aici lumea noastră…

Se încurcă într-o explicaţie dificilă.

— Mă rog, apartamentele ei, maşinile, băile de soare pe plajă, hainele şic… Ne-au plăcut pentru o vreme, dar nu-i destul într-un anumit fel, *nematerialisticeşte*. Înţelegi ceva, Mayerson?

Norm Schein zise:

— Okay, dar Mayerson, aici de faţă, nu a folosit aşa ceva; el nu-i ostenit. Poate i-ar face plăcere să încerce totul.

— Cum am făcut noi, încuviinţă Fran. Oricum, n-am votat; nu ne-am hotărât pe care să-l cumpărăm şi să-l folosim de acum înainte. Cred c-ar trebui să-l lăsăm pe domnul Mayerson să le încerce pe amândouă. Sau, poate, ai încercat deja Dul-C, domnule Mayerson?

— L-am încercat, răspunse Barney. Dar cu foarte mult timp în urmă. Prea mult ca să-mi aduc aminte clar.

I-l dăduse Leo; şi-i mai oferise în continuare, cantităţi mari, oricât voia el. Dar refuzase; nu-l atrăsese.

Norm Schein spuse:

— E un „bun venit în baraca noastră” destul de nefericit, mă tem: să te trezeşti amestecat aşa în controversa noastră. Dar am rămas fără Dul-C; trebuie ori să ne refacem stocul, ori să

schimbăm: ăsta-i momentul critic. Desigur, plasatoarea de Dul-C, Impy White, ne bate la cap să comandăm tot prin intermediul ei… Până la căderea nopţii va trebui să ne decidem, într-un fel sau altul. Şi ne va afecta pe toţi… Pentru restul vieţilor noastre.

— Deci fii fericit că nu ai sosit mâine, zise Fran. După votare.

Îi zâmbi încurajator, încercând să-l facă să se simtă bine-venit; aveau puţine să-i ofere în afara legăturilor lor mutuale, a relaţiilor dintre ei, care se extindeau acum şi asupra lui.

Ce mai loc! se gândea Barney Mayerson în sinea lui. *Restul vieţii mele*… Părea imposibil, dar ceea ce spuseseră ei era adevărat. Nu exista nicio prevedere referitoare la demobilizare în legea pentru încorporare a Naţiunilor Unite. Iar faptul nu era unul uşor de acceptat; oamenii ăştia reprezentau acum pentru el comunitatea şi totuşi… Rămânea încă loc de mai rău. Două dintre femeile lor păreau destul de atrăgătoare şi putea spune – el aşa avea impresia – că erau, cum s-ar zice, interesate; simţea interacţiunea subtilă a multiplelor complicaţii provocate de relaţiile interpersonale construite între limitele fixe ale unei barăci. Dar…

— Scăparea noastră, îi spuse liniştit Mary Regan, aşezându-se pe bancă, de cealaltă parte faţă de Tod Morris, este unul dintre drogurile de translaţie, domnule Mayerson. Altfel, după cum poţi vedea…

Îi puse mâna pe umăr; atingerea fizică exista deja.

— Ar fi imposibil. Am sfârşi pur şi simplu ucigându-ne unii pe alţii, de durere.

— Da, spuse el. Înţeleg.

Dar Barney nu aflase asta venind pe Marte; o aflase, ca oricare pământean, mai devreme: auzise despre viaţa din colonii, despre lupta împotriva tentaţiei de a o termina cu toate, dinlăuntru, printr-o capitulare rapidă.

Nu era de mirare că toţi se opuneau cu disperare instalării – cum fusese cazul şi cu el, la început. Era lupta pentru supravieţuire.

— Diseară, îi spuse Mary Regan, vom face rost fie de un drog, fie de celălalt; Impy se va opri pe aici în jurul orei 7:00 p.m., ora locală; până atunci, trebuie să avem răspunsul.

— Cred că putem vota acum, zise Norm Schein. Văd că domnul Mayerson, deşi abia a sosit, este pregătit. Am dreptate, Mayerson?

— Da, spuse Barney.

Draga pentru nisip îşi terminase activitatea autonomă; bagajele lui formau o grămăjoară, iar nisipul suflat de vânt deja începea să se adune în jurul lor – dacă nu erau luate pentru a fi duse jos, aveau să fie acoperite de praf şi asta cât de curând. La naiba, se gândi; poate că-i mai bine aşa. Legături cu trecutul…

Ceilalţi îi dădură cu toţii ajutor, trecându-şi bagajele din mână în mână, până la banda transportoare care deservea baraca sub nivelul solului. Chiar dacă el nu arăta niciun interes pentru a-şi păstra bunurile aduse, ceilalţi o făceau; spre deosebire de el, ei aveau o cunoaştere superioară.

— Înveţi să te descurci de la o zi la alta, îi spuse cu simpatie Sam Regan. Nu trebuie să te gândeşti niciodată în perspectivă. Numai până la cină sau până la culcare; intervale şi sarcini şi plăceri foarte limitate. Expediente.

Aruncându-şi ţigara, Barney se întinse după cea mai grea dintre valize.

— Mulţumesc. Era un sfat adânc.

— Scuză-mă un moment, zise Sam Regan cu demnitate politicoasă şi se duse să culeagă de pe jos, pentru propriul lui uz, chiştocul azvârlit de Barney.

***

Instalaţi în încăperea barăcii care îi putea primi pe toţi membrii colectivului, incluzându-l acum şi pe Barney Mayerson, se pregătiră să voteze solemn. Ora 6. 00, timp local, Fineburg Crescent. Masa de seară, luată împreună, ca de obicei, se terminase; farfuriile se aflau, spălate şi clătite, în maşina corespunzătoare. Niciunul dintre ei, i se păru lui Barney, nu mai avea nimic de făcut acum; greutatea timpului mort atârna asupra lor, a tuturor.

Examinând voturile adunate, Norm Schein anunţă:

— Patru pentru Ale-G. Trei pentru Dul-C. Atunci, s-a hotărât. Okay, cine preia sarcina de a-i spune lui Impy vestea cea proastă?

Se uită de jur împrejur, la fiecare dintre ei.

— Va fi cătrănită; să ne aşteptăm la asta.

Barney zise:

— Îi spun eu.

Uimite, cele trei cupluri care, alături de el, reprezentau locuitorii barăcii îl priviră cu interes.

— Dar nici măcar n-o cunoşti, protestă Fran Schein.
— Am să spun că-i vina mea, zise Barney. Că eu am înclinat balanţa către Ale-G.
Aveau să-l lase, ştia; era o sarcină ingrată.
O jumătate de oră mai târziu, pierdea vremea în întunericul din faţa intrării în baracă, fumând şi ascultând zgomotele neobişnuite ale nopţii marţiene.
În depărtare, un obiect lunar săgetă cerul, trecându-i pe dinaintea ochilor, pe fundalul înstelat. După un moment, auzi retroreactoarele. În scurt timp, ştiu; aşteptă, cu braţele încrucişate, mai mult sau mai puţin relaxat, repetând în gând ce avea să spună.
Dintr-odată, o femeie îndesată, îmbrăcată într-o salopetă grea, îşi făcu apariţia, păşind cu greutate.
— Schein? Morris? Ei, atunci, Regan?
Îi aruncă o căutătură strâmbă, ajutându-se de o lanternă cu infraroşii.
— Nu te cunosc.
Se opri, prudentă.
— Am un pistol cu laser.
Arma ieşi la iveală, îndreptată spre el.
— Vorbeşte.
Barney zise:
— Să mergem mai încolo, să nu se-audă din baracă. Extrem de precautā, Impatience White îl însoţi, ameninţându-i în continuare cu pistolul. Îi luă cartela de identitate, pe care o citi la lumina lanternei.
— Ai fost la Bulero, zise ea, măsurându-l din priviri. Deci?
— Deci, răspunse el, trecem pe Ale-G, noi cei de la Perspectiva Vărsat de Vânt.
— *De ce*?
— Ia-o cum e şi nu te mai arăta pe-aici. Poţi verifica la Leo, la P. P. Sau prin Conner Freeman de pe Venus.
— Am s-o fac, zise Impatience White. Ale-G este o porcărie; creează dependenţă, e toxic şi, ceea ce-i mai rău, induce vise fatale de evadare, nu de pe Terra, ci de…
Făcu o mişcare complicată cu pistolul.
— Fantezii baroce, groteşti, de o factură complet nebunească, infantilă. Lămureşte-mă, de ce hotărârea asta?
El nu răspunse nimic; abia dacă ridică din umeri. Era

interesant, oricum, devotamentul ei ideologic; îl amuză. De fapt, reflectă el, fanatismul ei era total diferit de atitudinea pe care o vădise fata misionară îmbarcată pe nava Terra-Marte. Evident, subiectul principal nu avea nicio importanţă; abia acum îşi dădea seama.

— Ne vedem mâine seară, pe la ora asta, hotărî Impatience White. Dacă spui adevărul e bine. Dar dacă nu…

— Dacă nu, ce? întrebă el rar, provocator. Ne poţi obliga să-ţi consumăm produsul? În definitiv, este ilegal; am putea cere protecţia Naţiunilor Unite.

— Eşti nou.

Dispreţul ei era profund.

— Naţiunile Unite, în zona asta, sunt perfect conştiente de traficul cu Dul-C; le plătesc un stipendiu regulat, pentru a evita interferenţa. De vreme ce Ale-G merge…

Făcu un gest cu arma.

— Dacă Naţiunile Unite o să-i protejeze, iar ei au ceea ce se va cere…

— Atunci, treci la ei, spuse Barney.

Ea nu zise nimic; în loc de răspuns, îi întoarse spatele şi se depărta. Aproape imediat, făptura scundă îi dispăru în noaptea marţiană; el rămase pe loc, apoi îşi găsi drumul înapoi spre baracă, orientându-se după silueta neclară, întunecată, a unei maşini agricole aducând cu un tractor, abandonată în apropierea adăpostului.

— Ei? îl întrebă, spre surprinderea lui, Norm Schein, întâmpinându-l la intrare. Am venit sus ca să văd cu câte găuri de laser ţi-a perforat craniul.

— A luat-o filozofic.

— Impy White? râse Norm ascuţit. Învârte o afacere de un milion de pielicele… „Filozofic” pe mă-sa! Ce s-a-ntâmplat, de fapt?

Barney zise:

— Se întoarce după ce primeşte instrucţiuni de mai sus.

Începu să coboare în baracă.

— Mda, asta ar fi de înţeles; ea-i doar un pion; Leo Bulero, de pe Terra…

— Ştiu.

Nu vedea niciun motiv să-şi ascundă ocupaţia anterioară; în orice caz, era de notorietate; baracagiii tot ar fi aflat, până la

urmă.

— Am fost consultantul pre-Modă al lui Leo, pentru New York.

— Şi ai votat trecerea la Ale-G? îşi arătă Norm neîncrederea. Ai avut o bubuială cu Bulero, aşa-i?

— O să-ţi povestesc eu cândva.

Ajunse la capătul de jos al rampei şi păşi în încăperea comună, unde aşteptau ceilalţi.

Cu uşurare, Fran Schein spuse:

— Bine măcar că nu te-a ciuruit cu pistoletul pe care şi-l tot vântură pe-aici. Cred că ai pus-o în mare încurcătură.

— Am scăpat de ea? întrebă Tod Morris.

— Am să ştiu asta mâine seară, răspunse Barney.

Mary Regan îi zise:

— Noi credem că eşti foarte curajos. Vei face un mare bine acestei barăci, domnule Mayerson, adică Barney. E, ca să zicem aşa, o gură de aer pentru moralul nostru.

— Măi, măi, se minună Helen Morris. Nu cumva suntem puţin cam neeleganţi în încercarea noastră şovăitoare de a-l impresiona pe noul cetăţean?

Îmbujorându-se, Mary Regan zise:

— Nu încercam să-l impresionez.

— Atunci, să-l flatăm, spuse moale Fran Schein.

— Şi tu? zise Mary furioasă. Tu ai fost prima care s-a gudurat pe lângă el când a intrat, sau, oricum, ai avut de gând; o făceai, dacă nu eram cu toţii aici. Mai ales dacă nu era de faţă soţul tău.

Pentru a schimba subiectul, Norm Schein spuse:

— Păcat că nu ne putem translata în seara asta, să mai ieşim o ultimă dată în buna şi vechea machetă Perky Pat. I-ar fi plăcut lui Barney. Ar fi avut ocazia să vadă, măcar, la ce a votat să se renunţe.

Îşi făcu ochii roată peste cei din jur, cu înţeles, ţintuindu-l apoi cu privirea pe fiecare în parte.

— Acum, haideţi… Cu siguranţă că *unul* dintre voi a pus deoparte ceva Dul-C, înghesuit într-o crăpătură din perete sau sub rezervorul septic, aşa, ca pentru un an ploios. Hai, fiţi generoşi cu noul cetăţean; arătaţi-i că nu suntem…

— Okay, explodă Helen Morris, roşie la faţă de îmbufnare. Mai am eu puţin, cam pentru trei sferturi de oră. Dar asta-i tot ce-mi mai rămăsese şi presupun că Ale-G încă nu este gata de

distribuire în zona noastră.
— Adu-l, zise Norm.
În vreme ce ea se depărta, el adăugă:
— Şi nu-ţi face griji; *Ale-G este aici*. Astăzi, când recuperam un container cu sare rămas de la ultimul transport paraşutat de Naţiunile Unite, am nimerit nas în nas cu unul dintre plasatorii lor. Mi-a dat cartea lui de vizită.
O arătă.
— Tot ce avem de făcut este să aprindem o rachetă obişnuită, de nitrat de stronţiu, la 7:30 p. m. Şi ei coboară de pe satelitul lor.
— Satelit?! exclamară cu toţii, uimiţi.
— Atunci, zise Fran emoţionată, probabil că e aprobat de Naţiunile Unite. Sau au machetă şi disk jockey pe satelit, care să facă reclamă la noile miniaturi?
— Încă nu ştiu, recunoscu Norm. Adică, în clipa asta e o mare confuzie. Stai să se mai aşeze lucrurile.
— Aici, pe Marte, zise cavernos Sam Regan, n-o să se aşeze niciodată.
Se dispuseră în cerc. În faţa lor, macheta Perky Pat, completă şi complicată; îi simţeau cu toţii atracţia şi Norm Schein se gândi că era un moment emoţionant, pentru că nu aveau să mai facă asta niciodată… Desigur, dacă nu o făceau – folosind macheta – cu Ale-G. Oare cum o lucra? se întrebă el. Interesant…
Încerca sentimentul, necontrolabil, că nu avea să mai fie la fel.
Şi… s-ar putea ca diferenţa să nu le placă.
— Îţi dai seama, îi spuse Sam Regan noului membru al grupului, Barney Mayerson, că ne vom petrece perioada de translaţie ascultând şi uitându-ne la noul animator al Marilor Cărţi ale lui Pat, ştii, dispozitivul pe care tocmai l-au scos pe Terra? … Tu eşti cu siguranţă mai la curent cu el decât suntem noi, Barney, aşa că poate ar trebui să ni-l explici şi nouă.
Barney zise, îndatoritor:
— Băgaţi una dintre Marile Cărţi, de pildă *Moby Dick*, în rezervoid. Apoi fixaţi comenzile pe poziţia lung sau scurt. Apoi pentru versiunea *nostimă* sau *ca-în-carte* sau *tristă*. După care fixaţi indicatorul de stil, în funcţie de Marele Artist Clasic în maniera căruia vreţi să fie desenată cartea animată. Dali, Bacon. Picasso… Animatorul de preţ mediu al Marilor Cărţi

poate, prin fabricaţie, să redea sub formă de desene animate stilurile unei duzini de artişti faimoşi din cadrul sistemului; precizaţi pe care anume îi vreţi, atunci când cumpăraţi obiectul. Şi mai sunt şi opţiuni pe care le puteţi adăuga ulterior şi care oferă încă şi mai mult.

— Extraordinar! exclamă Norm Schein, plin de entuziasm. Deci se obţine o atmosferă completă pentru o seară: să zicem versiunea *tristă*, în stil Jack Wright pentru, de pildă, *Târgul deşertăciunilor*. Uau!

Oftând, Fran zise visătoare:

— Cum o fi răsunând în sufletul tău, Barney, când ai părăsit atât de recent Terra! Pari a purta încă vibraţiile cu tine.

— Ha, simţim noi tot, zise Norm, când ne translatăm.

Nerăbdător, se întinse după bucata, deja porţionată, de Dul-C.

— Să-i dăm drumul.

Luându-şi feliuţa, începu s-o mestece viguros.

— Marea Carte pe care am de gând s-o transform într-o versiune *nostimă*, de lung metraj, în stilul lui De Chirico va fi…

Chibzui.

— Aăă, *Meditaţiile lui Marcus Aurelius*.

— Foarte spiritual, zise tăios Helen Morris. Eu eram pe punctul de a sugera *Confesiunile lui Augustin*, în stilul lui Lichtenstein, *nostim*, de bună seamă.

— Serios! Închipuie-ţi: perspectiva suprarealistă, clădiri pustii, în ruină, cu coloane dorice zăcând de-o parte şi de alta, capete găunoase de…

— Toţi ceilalţi, mai bine aţi începe să mestecaţi, avertiză Fran, luându-şi feliuţa, ca să ne sincronizăm.

Barney o primi pe a lui. Sfârşitul vechiului, reflectă el, mestecând; particip la scena care, pentru această baracă anume, reprezintă noaptea finală, iar în loc ce vine? Dacă Leo are dreptate, va fi mult mai rău; de fapt, fără comparaţie. Desigur, Leo e prea puţin dezinteresat. Dar este evoluat. Şi înţelept.

Miniaturile obiectelor pe care în trecut le-am judecat favorabil, îşi dădu el seama. Voi fi, într-o clipă, cufundat într-o lume alcătuită din ele, redusă la dimensiunea lor. Şi, spre deosebire de ceilalţi baracagii, îmi pot compara experienţa prilejuită de macheta asta cu ceea ce tocmai am lăsat în urmă.

Iar destul de curând, realiză el împăcat, mi se va cere să fac

la fel şi cu Ale-G.

— Ai să descoperi că este o senzaţie ciudată, îi spuse Norm Schein, să te trezeşti locuind un trup împreună cu alţi trei inşi; va trebui să fim cu toţii de acord în privinţa a ceea ce vrem să facă trupul sau, în orice caz, va trebui să se formeze o majoritate dominantă, altfel vom fi complet blocaţi.

— Se mai întâmplă, zise Tod Morris. În jumătate din cazuri, de fapt.

Unul câte unul, începură şi ceilalţi să-şi mestece feliuţele de Dul-C; Barney Mayerson rămase ultimul şi cel mai lipsit de entuziasm. Ia ducă-se naibii! se gândi el dintr-odată şi traversă încăperea, ducându-se la chiuvetă; acolo, scuipă felia pe jumătate mestecată.

Ceilalţi, aşezaţi în jurul machetei Perky Pat, se prăbuşiseră deja ca în comă şi nu-i mai dădeau nicio atenţie, de-acum. Rămăsese cu totul şi cu totul singur, dintr-odată. Baraca era, pentru o vreme, numai a lui.

Se plimbă de colo-colo, conştient de liniştea ce-l înconjura.

Pur şi simplu n-o pot face, îşi dădu el seama. Nu pot lua, precum ceilalţi, chestia aia afurisită. Cel puţin, nu încă.

Se auzi sunetul unui clopoţel.

Era cineva la intrarea barăcii, cerând permisiunea de a coborî; rămânea la aprecierea lui dacă să deschidă sau nu. O luă aşadar spre rampă, sperând că făcea bine, sperând că nu era vorba de unul dintre raidurile periodice al Naţiunilor Unite; nu prea vedea cum i-ar fi putut împiedica să-i descopere pe ceilalţi baracagii, inerţi în jurul machetei lor şi, *flagrante delicto*, folosind Dul-C.

Cu o lanternă în mână, la intrarea de la nivelul solului se afla o tânără, purtând un voluminos costum termoizolant, cu care, evident, nu era obişnuită; arăta nespus de stânjenită.

— Salut, domnule Mayerson, zise ea. Mă mai ţii minte? Ţi-am luat urma, fiindcă sunt pur şi simplu îngrozitor de singură. Pot intra?

Era Anne Hawthorne; surprins, Barney se holba la ea.

— Sau eşti ocupat? Aş putea veni altă dată.

Se întoarse pe jumătate, dând să plece.

— Văd, zise el, că Marte a cam fost un şoc pentru tine.

— E un păcat din partea mea, spuse Anne, dar deja îl urăsc; de-a binelea… Ştiu că ar trebui să adopt o atitudine răbdătoare, de acceptare şi aşa mai departe, dar…

Lumină cu lanterna peisajul de dincolo de baracă şi, cu o voce tremurătoare, disperată, spuse:

— Tot ce doresc este să găsesc o modalitate de a mă întoarce pe Pământ; nu vreau să convertesc pe nimeni sau să schimb ceva, nu vreau decât să scap de aici.

Adăugă sumbru:

— Dar ştiu că nu pot. Prin urmare, m-am gândit că mai bine ţi-aş face o vizită. Înţelegi?

Luând-o de mână, o conduse în jos pe rampă, spre compartimentul care-i fusese atribuit drept locuinţă.

— Unde-s cobaracagiii tăi?

Se uită alarmată în jur.

— Plecaţi.

— Afară?

Ea deschise uşa către încăperea comună şi-i văzu pe toţi îngrămădiţi în jurul machetei.

— Aha, plecaţi în felul ăsta. Dar dumneata nu.

Închise uşa, încruntându-se, evident încurcată.

— Mă uimeşti. Eu aş fi acceptat bucuroasă nişte Dul-C astă-seară, în halul în care mă simt. Uită-te ce bine suporţi, în comparaţie cu mine. Sunt atât de… neadecvată.

Barney spuse:

— Poate că eu am aici obiective mai serioase decât tine.

— Aveam o grămadă de obiective.

Îşi scoase costumul voluminos şi se aşeză, în vreme ce el pregătea cafea pentru amândoi.

— Cei din baraca mea – se află la o jumătate de milă de aici, spre nord – sunt şi ei plecaţi, în acelaşi fel. Ştiai că eram atât de aproape? M-ai fi căutat?

— Sigur că da.

Găsi ceşti şi farfurioare din plastic, modelate într-un stil anost, le puse pe masa pliantă, apoi scoase la iveală scaunele, pliante şi ele.

— Poate că, spuse el, Dumnezeu nu se întinde tocmai până pe Marte. Poate că atunci când am plecat de pe Terra…

— Prostii! zise Anne tăios, ridicându-se în picioare.

— M-am gândit eu că asta va reuşi să te enerveze.

— Sigur că mă enervează. El se află pretutindeni. Chiar şi aici.

Îşi aruncă privirea spre lucrurile lui, pe jumătate despachetate, spre valizele şi cutiile lui sigilate.

— Nu ţi-ai adus prea multe, nu-i aşa? Ale mele sunt, majoritatea, pe drum, cu un transport autonom.

Apropiindu-se de un teanc de cărţi în ediţii ieftine, se opri să le studieze.

— De *Imitatione Christi*, descifra ea, uimită. Îl citeşti pe Thomas à Kempis? E o carte extraordinară! Minunată!

— Am cumpărat-o, răspunse el, dar n-am citit-o.

— Ai încercat? Sunt convinsă că nu.

O deschise la întâmplare şi citi pentru sine, mişcându-şi buzele.

— „Socoteşte cel mai mărunt dar pe care ţi-l face el ca fiind măreţ; şi ia lucrurile cele mai dispreţuite ca pe nişte daruri alese şi semne de iubire.” Asta ar include şi viaţa aici, pe Marte, nu-i aşa? Viaţa asta dispreţuită, închisă în aceste… barăci. Bine aleasă denumire, nu? De ce, pentru numele lui Dumnezeu? …

Se întoarse spre el, rugător.

— N-ar putea fi o perioadă *finită* aici, după care să mergem acasă?

Barney zise:

— O colonie, prin definiţie, trebuie să fie permanentă. Gândeşte-te la Roanoke Island.

— Da, încuviinţă Anne, dând din cap. M-am gândit: aş vrea ca Marte să fie o mare Roanoke Island şi toată lumea să plece acasă.

— Unde să se coacă lent.

— Am evolua, cum fac cei bogaţi; se poate realiza la nivel de mase.

Lăsă jos dintr-odată cartea.

— Dar nu vreau nici asta; o crustă chitinoasă şi toate celelalte. Există vreun răspuns, domnule Mayerson? Ştii, neocreştinii au învăţat să creadă că sunt drumeţi printr-un ţinut străin. Străini călători. Acum, noi suntem cu adevărat; Pământul a încetat să ne mai fie lumea naturală, iar cea de aici cu siguranţă că nu va fi niciodată. Nu ne-a mai rămas nicio lume!

Îl privi, cu nările fremătând.

— Niciun cămin!

— Ei, zise el stânjenit, există întotdeauna Dul-C şi Ale-G.

— Ai vreun pic?

— Nu.

Ea dădu din cap.

— Înapoi la Thomas à Kempis, atunci.

Dar nu luă cartea din nou; rămase cu capul plecat, într-o meditaţie întunecată.

— Ştiu ce se va întâmpla, domnule Mayerson. Barney. N-am să convertesc pe nimeni la creştinism neoamerican; în schimb, au să mă convertească ei pe mine la Dul-C şi la Ale-G şi la oricare alt viciu se mai practică pe aici, indiferent de forma de evadare pe care o propune. Sexul. Se trăieşte într-o promiscuitate îngrozitoare pe Marte, ştii; fiecare se culcă aici cu fiecare. Am s-o încerc şi pe asta; de fapt, sunt gata s-o fac chiar acum, nu mai pot suporta… Te-ai uitat bine la ce e în jur, înainte de căderea nopţii?

— Da.

Pe el nu-l deranja prea mult să vadă grădinile lăsate în părăsire, echipamentul complet abandonat şi mormanele mari de provizii care putrezeau. Ştia din educa-benzi că aşa erau frontierele întotdeauna, chiar şi pe Pământ; Alaska fusese la fel până în timpurile recente şi aşa era, cu excepţia oraşelor de vacanţă, Antarctica, la ora actuală.

Anne Hawthorne spuse:

— Baracagiii de dincolo, cu macheta lor… Dacă am lua-o pe Perky Pat de pe panou şi-am sfărâma-o în bucăţi? Ce s-ar alege de ei?

— Ar continua-o cu fantezia lor.

Era stabilit, de-acum; recuzita nu le mai trebuia pentru focalizare.

— De ce ai vrea să faci una ca asta?

Avea evident în ea ceva sadic şi Barney fu surprins; fata nu-i păruse aşa la prima lor întâlnire.

— Iconoclasm, spuse Anne. Vreau să le sfărâm idolii, iar Perky Pat şi Walt asta sunt. O vreau pentru că…

Tăcu apoi.

— Îi invidiez. Nu este fervoare religioasă; nu-i decât o răbufnire crudă, josnică. O ştiu. Dacă nu mă pot alătura şi eu…

— Poţi. Ai s-o faci. Şi eu la fel. Doar că nu chiar imediat.

O servi cu o ceaşcă de cafea; ea o luă, gânditoare, mai zveltă acum, fără haina grea de exterior. Era, observă Barney, aproape la fel de înaltă ca el; pe tocuri l-ar fi ajuns, dacă nu l-ar fi şi întrecut. Avea un nas ciudat. Se termina aproape ca o bilă, nu tocmai caraghioasă, mai degrabă… terestră, hotărî el. Ca şi cum

ar fi legat-o de ţărână; îl făcea să se gândească la ţăranii anglo-saxoni şi normanzi lucrându-şi micile loturi pătrate, de pământ.

Nu era de mirare că nu-i plăcea pe Marte; de-a lungul timpului, strămoşii ei iubiseră, fără îndoială, solul adevărat al Terrei, mirosul şi alcătuirea lui veritabilă şi, mai presus de orice, memoria pe care o conţinea, rămăşiţa cu formă schimbată a mulţimilor de animale ce hălăduiseră pe întinderile lui pentru ca, în cele din urmă, să cadă moarte, să dispară, transformându-se nu în ţărână, ci în humus gras. Ei bine, de ce nu şi-ar face ea o grădină pe Marte? Poate chiar reuşea să obţină roade acolo unde, înaintea ei, alţi baracagii dăduseră, în mod clar, greş. Ce straniu fapt, să fie atât de profund deprimată! Era un lucru firesc pentru noii sosiţi? El, personal, nu prea reuşea să-şi dea seama. Poate că undeva, în adâncul lui, îşi închipuia că avea să se întoarcă pe Pământ. Caz în care, el era cel deplasat. Nu Anne.

Anne spuse deodată:

— Am nişte Dul-C, Barney.

Băgă mâna în buzunarul salopetei largi, din material aspru – înzestrarea Naţiunilor Unite – scotoci puţin şi scoase la iveală un pacheţel.

— L-am cumpărat ceva mai devreme, din baraca mea. Culmea cu In, cum i se spune. Baracagiul care mi l-a vândut credea că Ale-G va face să-i scadă valoarea, aşa că mi l-a dat cu un preţ bun. Am încercat să-l mestec, l-am băgat, practic, în gură. Dar până la urmă, ca şi tine, n-am putut. Nu este cea mai mizerabilă realitate mai bună decât cea mai interesantă iluzie? Dar este iluzie, Barney? Nu ştiu nimic despre filosofie; explică-mi tu, pentru că tot ce cunosc eu este credinţa religioasă, iar asta nu mă ajută să înţeleg. Drogurile astea pentru translaţie…

Deschise dintr-odată pachetul; degetele îi tremurau, vădindu-i disperarea.

— Nu mai pot continua, Barney.

— Aşteaptă, zise el, punându-şi jos ceaşca şi apropiindu-se de ea.

Dar era prea târziu; luase deja bucata de Dul-C.

— Pentru mine nimic? o întrebă el, uşor amuzat. Ratezi totul; n-o să ai pe nimeni cu care să fii, în translaţie.

Apucând-o de mână, o scoase din compartimentul lui şi o purtă în grabă, prin coridor, spre camera cea mare, comună, unde zăceau ceilalţi; aşezând-o printre ei, spuse compătimitor:

— Măcar va fi o experienţă trăită împreună cu alţii. Şi înţeleg că este de ajutor.

— Mulţumesc, zise ea, cuprinsă de toropeală.

Ochii i se închiseră, iar corpul îi deveni, treptat, inert.

Acum, îşi dădu el seama, e Perky Pat. Într-o lume fără necazuri.

Aplecându-se, o sărută pe gură.

— Sunt încă trează, murmură ea.

— Dar, oricum, n-ai să-ţi mai aduci aminte, zise el.

— Ba da, şopti stins Anne Hawthorne.

Apoi se desprinse; o simţi cum pleacă. Rămas singur cu şapte învelişuri fizice nelocuite, se întoarse imediat la el în cameră, unde abureau cele două ceşti cu cafea fierbinte.

M-aş putea îndrăgosti de fata asta, îşi spuse el. Nu-i ca Roni Fugate sau chiar Emily, e ceva nou. Mai bun? se întrebă el. Sau e numai disperarea? Adică exact ce am văzut-o pe Anne făcând cu Dul-C, înghiţindu-l pentru că nu mai exista altceva, în afara întunericului? Este ori asta, ori golul. Şi nu pentru o zi sau o săptămână, ci… pentru totdeauna. Aşadar trebuie să mă îndrăgostesc de ea.

Stătu de unul singur, înconjurat de bagajele în parte despachetate, bând cafea şi gândindu-se, până când, în cele din urmă, auzi gemete şi mişcare în camera comună. Colegii lui de baracă îşi reveneau în simţiri. Puse ceaşca jos şi se duse la ei.

— De ce-ai dat înapoi, Mayerson? întrebă Norm Schein, frecându-se pe frunte şi uitându-se urât la el. Doamne, ce durere de cap m-a luat!

Apoi, o observă pe Anne Hawthorne; încă inconştientă, zăcea cu spatele lipit de perete, cu capul căzut în piept.

— Ea cine-i?

Ridicându-se, nesigură pe picioare, Fran spuse:

— Ni s-a alăturat spre sfârşit; e o amică de-a lui Mayerson: a cunoscut-o în timpul zborului încoace. E destul de drăguţă, dar e o sărită religioasă; o să vedeţi.

O măsură cu un ochi critic pe Anne.

— Nu arată prea rău. Eram chiar curioasă s-o văd; mi-o imaginam, mă rog, mai austeră.

Apropiindu-se de Barney, Sam Regan zise:

— Convinge-o să vină să stea cu tine, Mayerson; ne-am bucura să-i votăm primirea aici. Avem o grămadă de camere şi-

ar trebui să ai şi tu o – să spunem – soţie.

O cercetă şi el pe Anne.

— Mda, zise. Drăguţă. Păr negru, lung; îmi place.

— Îţi place, ai? i se adresă Mary Regan cu acreală.

— Mda, îmi place; şi ce-i cu asta? replică Sam Regan, săgetând-o la rândul lui cu privirea pe nevastă-sa.

Barney spuse:

— Ea s-a pronunţat pentru.

Îl priviră toţi, surprinşi.

— E ciudat, zise Helen Morris. Pentru că, deşi am fost împreună până acum o clipă, nu ne-a spus aşa ceva şi, atât cât ne-am putut da noi seama, tu şi ea abia…

Întrerupând-o, Fran Schein îi spuse lui Barney:

— Doar nu vrei să trăieşti cu o nebună de neocreştină! Noi suntem păţiţi; am expulzat un cuplu din ăsta, anul trecut. Pot provoca mari necazuri aici, pe Marte. Nu uita, *ne-am avut minţile în comun cu mintea ei*… E membră convinsă a nu ştiu cărei biserici, cu toate sacramentele şi ritualurile, toate prostiile alea de mult învechite; ea chiar crede în ele.

Barney zise încordat:

— Ştiu.

Pe un ton uşor, Tod Morris spuse:

— Aşa-i, Mayerson; pe bune. Suntem nevoiţi să trăim prea strâns unii cu alţii, pentru a accepta să importăm vreun gen de fanatism ideologic de pe Terra. S-a întâmplat la alte barăci; ştim ce vorbim. Trebuie să crezi şi să le crezi şi celorlalţi, fără nicio convingere absolutistă sau dogmă; o baracă este pur şi simplu prea strâmtă.

Îşi aprinse o ţigară şi aruncă o privire lui Anne Hawthorne.

— Ciudat, o fată atât de drăguţă să se ţină de asemenea chestii! Mă rog, lumea e plină de tot felul.

Arăta nedumerit.

— Părea să-i placă translaţia? o întrebă Barney pe Helen Morris.

— Da, într-o anumită măsură. Desigur, a deranjat-o… Era de aşteptat, prima oară; nu ştia să coopereze la mânuirea corpului. Dar părea destul de dornică să înveţe. Acum, evident, i-a rămas numai ei, aşa că-i vine mai uşor. E un exerciţiu bun.

Aplecându-se, Barney Mayerson luă mica păpuşă Perky Pat, în pantalonii ei scurţi de culoare galbenă, cu un tricou din bumbac,

în dungi şi cu sandale în picioare. Acum era Anne Hawthorne, realiză el. Într-un fel pe care nimeni nu-l înţelegea cu adevărat. Şi cu toate astea, putea distruge păpuşa, o putea sfărâma, iar Anne, în viaţa ei sintetică, artificială, n-ar fi fost afectată cu nimic.

— Aş vrea să mă căsătoresc cu ea, spuse el deodată, cu voce tare.

— Cu cine? întrebă Tod. Cu Perky Pat sau cu fata cea nouă?

— Se referă la Perky Pat, zise Norm Schein şi chicoti.

— Nu-i adevărat, spuse Helen cu severitate. Iar eu cred că-i foarte bine; putem fi acum patru cupluri, în loc de trei cupluri şi un bărbat, un bărbat singur.

— Există aici, întrebă Barney, vreo modalitate de a te îmbăta?

— Sigur, răspunse Norm Schein. Avem de băut... E gin, dar are optzeci de grade; face treabă bună.

— Daţi-mi şi mie puţin, zise Barney, băgând mâna în buzunar, după portofel.

— E gratis. Navele Naţiunilor Unite îl lansează în butoaie. Norm se duse la un bufet încuiat, scoase o cheie şi-l deschise.

Sam Regan zise:

— Spune, Mayerson, de ce simţi nevoia să te îmbeţi? Suntem noi de vină? Baraca? Poate Marte?

— Nu.

Nu era nimic din toate astea; era în legătură cu Anne şi cu dezintegrarea identităţii ei. Faptul că folosise Dul-C, aşa, dintr-odată, simptomul incapacităţii ei de a crede sau de a face faţă, renunţarea ei. Era un semn care îl privea şi pe el; se vedea pe sine însuşi în ceea ce se întâmplase.

Dacă reuşea s-o ajute pe ea, poate că reuşea să se ajute şi pe sine. Iar dacă nu...

Avu intuiţia faptului că, altminteri, erau terminaţi amândoi. Marte, atât pentru el, cât şi pentru Anne, însemna moartea. Şi probabil că în curând.

Capitolul 9

După experienţa translaţiei, Anne Hawthorne era tăcută şi prost dispusă. Nu era un semn bun; Barney ghici că şi ea avea o premoniţie similară cu a lui. Oricum, ea nu spuse nimic despre asta; se duse numai, imediat, să-şi ia costumul voluminos din compartimentul lui.

— Trebuie să mă întorc la Culmea cu In, explică ea. Vă mulţumesc că mi-aţi dat voie să vă folosesc macheta, le mai spuse ea baracagiilor, ce stăteau care pe unde se nimeriseră, privind-o cum se îmbrăca. Îmi pare rău, Barney.

Îşi lăsă capul în jos.

— Nu a fost frumos că te-am lăsat aşa cum te-am lăsat.

El o însoţi, pe jos, prin noapte, peste întinderea de nisip, spre baraca ei; niciunul nu vorbea, înaintau anevoios, cu ochii în patru, după cum fuseseră sfătuiţi, atenţi să nu apară vreun prădător local, o formă de viaţă marţiană, telepatică, asemănătoare şacalului. Oricum, nu zăriră nimic.

— Cum a fost? o întrebă el, în cele din urmă.

— Te referi la cum m-am simţit ca păpuşică blondă, cu toate ţoalele alea ale ei şi cu prietenul ăla al ei şi cu maşina aia a ei şi cu…

Anne se cutremură.

— Groaznic! Ei, nu-i vorba de asta. Pur şi simplu… Fără obiect. N-am găsit acolo nimic. A fost ca şi cum m-aş fi întors în adolescenţă.

— Mda, încuviinţă el.

Aşa era cu Perky Pat.

— Barney, spuse ea calmă, trebuie să găsesc altceva şi asta repede. Mă poţi ajuta? Pari deştept şi matur şi cu experienţă. Translaţia nu mă ajută… Ale-G n-o să fie nici el de vreun folos, pentru că e ceva în mine care se împotriveşte, care n-o să-l accepte… înţelegi? Da, înţelegi; sunt sigură. La naiba, tu n-ai încercat-o nici măcar o dată, aşa că trebuie să înţelegi.

Îl apucă de braţ, agăţându-se strâns de el, în întuneric.

— Mai ştiu ceva, Barney. Şi ei s-au săturat; tot timpul cât au – am – fost înăuntrul păpuşilor ălora, n-au făcut decât să se

ciondănească. Nu s-au simţit bine nici măcar o clipă.

— Doamne! exclamă el.

Luminând cu lanterna înaintea lor, Anne zise:

— E o ruşine; aş fi vrut să se simtă bine. Îmi pare mai rău pentru ei decât pentru…

Se întrerupse, merse o vreme în tăcere, prin întuneric, apoi, pe neaşteptate, spuse:

— M-am schimbat, Barney. O simt înăuntrul meu. Vreau să ne aşezăm aici, oriunde ne-am afla. Tu şi cu mine, singuri în întuneric. După care, ştii… Nu trebuie să spun, nu?

— Nu, răspunse el. Dar chestia e că ai să regreţi, după aia. Şi eu, din cauza reacţiei tale.

— Poate am să mă rog, zise Anne. Este greu să te rogi; trebuie să ştii cum. Nu te rogi pentru tine însuţi; faci ceea ce noi numim o „rugăciune mijlocitoare”: pentru alţii. Şi nu te rogi unui Dumnezeu din ceruri, de pe-acolo, de pe undeva… Ci Sfântului Duh, dinlăuntru; este altceva, este Mângâietorul. L-ai citit vreodată pe Pavel?

— Pavel şi mai cum?

— Din *Noul Testament*. Scrisorile lui către, de pildă, corintieni sau romani… Ştii, Pavel spune că duşmanul nostru este moartea; e cel din urmă vrăjmaş pe care-l înfrângem; prin urmare, cred că este cel mai mare. Toţi ne vătămăm, potrivit lui Pavel, nu numai trupurile, ci şi sufletele; amândouă trebuie să moară, după care ne putem naşte din nou, cu trupuri noi, nu din carne, ci nepieritoare. Înţelegi? Ştii, adineauri, când devenisem Perky Pat… am avut sentimentul extrem de ciudat că eram, e greşit să spun asta sau s-o cred, dar…

— Dar, completă Barney în locul ei, aşa părea. Te cam aşteptai la aşa ceva, totuşi; ştiai de asemănare, singură ai spus-o, pe navă.

Mulţi oameni, reflectă el, au remarcat-o, la rândul lor.

— Da, recunoscu Anne. Dar ce n-am înţeles eu este…

Se întoarse spre el, prin întuneric; abia dacă o putea desluşi.

— *Translaţia e singurul indiciu pe care-l putem avea în legătură cu această latură a morţii*. Prin urmare, este o ispită. Dacă nu era păpuşa aia înfiorătoare, Perky Pat aia…

— Ale-G, spuse Barney.

— La el mă gândeam. Dacă ar fi cum spune Pavel despre omul pieritor îmbrăcând nestricăciunea, nu m-aş putea opri,

Barney; aş fi obligată să mestec Ale-G. Nu m-aş simţi în stare să aştept până la sfârşitul vieţii… Aş putea trăi şi cincizeci de ani aici, pe Marte, jumătate de secol!

Se cutremură.

— De ce să aştept, când aş putea începe chiar acum?

— Ultima persoană cu care am vorbit, spuse Barney, şi care luase Ale-G zicea că a fost cea mai rea experienţă din viaţa sa.

Asta o făcu să tresară.

— În ce sens?

— A căzut în stăpânirea cuiva sau a ceva considerat de el ca fiind de un rău absolut, cineva de care era îngrozit. A avut totuşi norocul – şi era conştient de asta – să scape.

— Barney, zise ea, de ce te afli tu pe Marte? Să nu-mi spui că din cauza încorporării. O persoană deşteaptă ca tine se putea duce la un psihiatru…

— Mă aflu pe Marte, răspunse el, pentru că am săvârşit o greşeală.

În terminologia ta, reflectă Barney, s-ar numi „păcat”. Ca terminologia mea, hotărî el, până la urmă.

Anne spuse:

— Ai făcut rău cuiva, nu-i aşa? El ridică din umeri.

— Prin urmare, te afli aici pentru tot restul zilelor tale, spuse Anne. Barney, îmi poţi face rost de o doză de Ale-G?

— Cât de curând.

Nu avea să mai dureze mult până să se ciocnească de unul dintre plasatorii lui Palmer Eldritch; era sigur de asta. Punându-şi mâna pe umărul ei, îi spuse:

— Dar nu ţi-l poţi administra chiar cu una, cu două.

Cum mergeau, ea se sprijini de el, iar el o strânse la piept; ea nu se opuse, de fapt, oftă cu uşurare.

— Barney, am să-ţi arăt ceva. Un prospect pe care mi l-a dat cineva din baraca mea; mi-a zis că a fost lansat un balot întreg, alaltăieri. E din partea celor de la Ale-G.

Îşi băgă mâna în buzunarul voluminoasei ei haine şi începu să se scotocească; în licărirea lanternei, el văzu hârtia împăturită.

— Citeşte-o. Ai să-mi înţelegi atitudinea faţă de Ale-G… De ce reprezintă o asemenea problemă spirituală pentru mine…

Ţinând hârtia la lumină, el citi rândul de sus; strălucea în litere uriaşe, negre:

„**DUMNEZEU PROMITE VIAŢA VEŞNICĂ.**

NOI O DĂM”.

— Înţelegi?

— Înţeleg.

Nici nu se mai osteni să citească restul; împături hârtia la loc şi i-o înapoie, simţindu-şi inima grea.

— Ce mai lozincă!

— Una adevărată.

— Nu marea minciună, zise Barney, dar ceva în loc de marele adevăr.

Care dintre rele, se întrebă el, este mai mare? Greu de zis. În mod ideal, Palmer Eldritch ar trebui să pice secerat pentru blasfemia ţipată de prospect, dar era clar că nu avea să se întâmple aşa ceva. Un vizitator ce reprezintă răul, care se lasă asupra noastră, venit din sistemul Prox, îşi spuse el, să ne ofere ceva pentru care noi ne rugăm de mai bine de două mii de ani. Şi de ce este el atât de rău? Greu de zis, dar, oricum, este. Pentru că, probabil, asta va însemna dependenţa de Eldritch, aşa cum a experimentat-o Leo; de acum înainte, Eldritch va fi cu noi permanent, infiltrându-se în vieţile noastre. Iar El, care ne-a protejat odinioară, rămâne impasibil.

De fiecare dată când ne vom translata, se gândi el, îl vom vedea nu pe Dumnezeu, ci pe Palmer Eldritch.

Cu voce tare, spuse:

— Dacă Ale-G îţi lipseşte…

— Nu spune asta.

— Dacă Palmer Eldritch îţi lipseşte, atunci poate…

Se opri. Pentru că înaintea lor se afla baraca denumită Culmea cu In; lumina de la intrare licărea slab în întunericul marţian.

— Eşti acasă.

Nu-i venea s-o lase să se ducă; îi ţinea în continuare mâna pe umăr, gândindu-se la ce le spusese despre ea celor din baraca lui.

— Vino cu mine, zise el. La Perspectiva Vărsat de Vânt. Ne vom căsători oficial, legal.

Ea îl privi, apoi – incredibil – izbucni în râs.

— Asta înseamnă „nu“? întrebă el, înlemnind.

— Ce este, zise Anne, „Perspectiva Vărsat de Vânt”? A, înţeleg; e numele de cod al barăcii tale. Îmi pare rău, Barney; n-am vrut să râd. Dar răspunsul, desigur, este „nu“.

Se depărtă de el şi deschise uşa exterioară a holului de la intrarea barăcii. Îşi puse lanterna jos, apoi se întoarse spre el cu braţele deschise.

— Iubeşte-mă, îi zise.

— Nu aici. E prea aproape de intrare.

Îi era teamă.

— Oriunde vrei tu. Du-mă acolo!

Îi încolăci gâtul cu braţele.

— Acum, zise. Nu mai aştepta.

El nu mai aşteptă.

Luând-o în braţe, o purtă ceva mai departe de intrare.

— Doamne! exclamă ea când el o puse jos, prin întuneric.

Începu imediat să răsufle adânc, poate din cauza frigului ce se revărsă brusc peste ei, pătrunzându-le prin costumele groase, care nu le mai erau de folos şi care, de fapt, constituiau o piedică în calea adevăratei călduri.

Una dintre legile termodinamicii, se gândi el. Schimbul de căldură; moleculele ce trec de la unul la altul, ale ei şi ale mele, amestecându-se în… Entropie? Nu încă, se gândi.

— Oh! Au! scăpă ea prin întuneric.

— Te doare?

— Nu. Iartă-mă. Te rog.

Frigul îi amorţea spatele, urechile; parcă ar fi radiat din cer. Îl ignora cât putea, dar tot se gândi la o pătură, un strat gros, din lână, ciudat, să fie preocupat de un asemenea lucru în astfel de momente! Visă la moliciunea lânii, la mâncărimea plăcută ce-o producea pe piele, la greutatea ei. În locul aerului îngheţat, rarefiat, care-l făcea să gâfâie, de parcă şi-ar fi dat sfârşitul.

— Ce faci? … Mori? îl întrebă ea.

— Nu pot respira. Aerul ăsta…

— Bietul, bietul… Doamne sfinte! Am uitat cum te cheamă.

— Lucrul naibii.

— Barney!

El o strânse deodată.

— Nu! Nu te opri!

Îşi arcui spatele. Dinţii îi clănţăneau.

— Nu aveam de gând, zise el.

— Oooaaahh!

Pe el îl pufni râsul.

— Nu râde de mine, te rog.

— N-am vrut să fiu bădăran.

O lungă linişte. Apoi:

— Of!

Ea zvâcni din picioare, electrocutată, ca sub şocul dintr-un experiment. Posesiunea lui palidă, demnă, dezbrăcată: deveni sistemul nervos, înalt şi foarte subţire, al unei broaşte; dovedită ca trăind, prin mijloace exterioare. Victimă a unui curent, nu al ei, dar nici refuzat, în orice caz. Lucidă şi reală, acceptând. Gata, de atât de mult timp.

— Ţi-e bine?

— Da, zise ea. Da, Barney. Mi-e, desigur, foarte bine. Da!

***

Mai târziu, când, cu picioarele ca de plumb, se întorcea de unul singur către baraca lui, îşi spuse: Poate îi fac jocul lui Palmer Eldritch. Doborând-o, demoralizând-o aici… Ca şi cum n-ar fi fost deja. Ca şi cum n-am fi fost.

Ceva îi blocă drumul.

Oprindu-se, pipăi, în interiorul hainei, arma de buzunar care-i fusese dată; existau, mai cu seamă noaptea, pe lângă îndrăzneţul şacal telepatic, organisme indigene periculoase, care te înţepau şi te mâncau… îşi aprinse, prudent, lanterna, aşteptându-se la vreo ciudăţenie cu multe picioare, alcătuită probabil din bale. În loc de aşa ceva, văzu o navă parcată, tipul mic, rapid şi uşor; ajutajele încă îi mai fumegau, fiind clar că abia aterizase. E posibil să fi navigat la mică înălţime, îşi dădu el seama, de vreme ce nu auzise niciun zgomot de retrojeturi.

Din navă lunecă un bărbat, care îşi aprinse lanterna, îl zări pe Barney Mayerson şi mormăi:

— Sunt Allen Faine. Te-am căutat peste tot; Leo vrea să ţii legătura cu el prin mine. Am să-ţi transmit, codificat, la tine la baracă; uite-ţi cartea de coduri.

Faine îi întinse un volumaş subţire.

— Ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Disc-jockey-ul.

Ciudată, întâlnirea asta aici, în plin deşert marţian, în puterea nopţii, între el şi omul de pe satelitul aparţinând concernului P. P. Layouts; părea ireal.

— Mulţumesc, spuse Barney, acceptând cartea de coduri. Cum fac, scriu ce zici tu şi după aia mă retrag undeva, să decodific?

— Va fi un receptor TV în compartimentul tău din baracă; am aranjat special pentru tine, pe motiv că, fiind nou, tânjeşti…

— Okay, zise Barney, dând din cap.

— Prin urmare, ai deja o prietenă, zise Faine. Iartă-mă că am folosit lanterna în infraroşu, dar…

— Nu ţi-o iert.

— Ai să constaţi că există puţină intimitate pe Marte, în materie de aşa ceva. E ca un orăşel mic şi toţi baracagiii sunt morţi după noutăţi, mai ales după orice fel de scandal. Eu trebuia să ştiu; e slujba mea să mă ţin la curent şi să difuzez totul, de bună seamă că-s o grămadă de chestii cărora nu le pot da drumul. Cine-i fata?

— Nu ştiu, spuse Barney cu un dispreţ vădit contrafăcut. Era întuneric; n-am văzut.

Porni să dea roată navei parcate.

— Stai puţin. Ar trebui să ştii: un plasator de Ale-G operează deja în zonă şi, după calculele noastre, va ajunge la baraca voastră mâine dimineaţă. Aşa că fii pregătit. Asigură-te că achiziţionezi pachetul de faţă cu martori; trebuie ca ei să vadă întreaga tranzacţie şi după aia, când mesteci, să poată identifica limpede ce anume consumi. Priceput?

După care adăugă:

— Şi încearcă să-l tragi de limbă pe plasator, fă-l să-ţi dea o asigurare cât mai completă, verbală, desigur. Fă-l să-ţi vândă produsul; nu-l solicita tu. Înţelegi?

Barney zise:

— Şi eu cu ce mă aleg dac-o fac?

— Pardon?

— Leo nu s-a ostenit niciodată să…

— Îţi spun eu cu ce, zise Faine liniştit. O să te scoatem de-aici. Asta ţi-e plata.

După o vreme, Barney întrebă:

— Vorbeşti serios?

— Va fi ilegal, desigur. Numai Naţiunile Unite te pot trimite, legal, înapoi pe Terra, iar asta n-o să se întâmple. Ce vom face noi va fi să te luăm într-o noapte şi să te transferăm pe Winnie-ther-Pooh Acres.

— Şi-am să stau acolo?

— Până când medicii lui Leo îţi vor da un chip nou, degete şi amprente noi, un model anumit pentru undele cefalice, o

complet altă identitate; după care ai să ieşi la lumină, probabil că în vechea ta slujbă de la P. P. Layouts. Înţeleg că ai fost omul lor din New York. În doi ani, doi ani şi jumătate, ai să fii iar acolo. Aşa că nu-ţi pierde speranţa.

Barney zise:

— Poate că nu vreau asta.

— Ce? Sigur că vrei. Orice colonist vrea…

— Am să mă mai gândesc, spuse Barney, şi-am să te anunţ. Dar poate că am să vreau altceva.

Se gândea la Anne. Să meargă înapoi pe Terra şi să o ia de la început, poate chiar cu Roni Fugate, undeva, în adâncul sufletului, la un nivel instinctiv, ideea nu-l atrăgea cum s-ar fi aşteptat. Ori Marte, ori experienţa dragostei cu Anne Hawthorne îl transformaseră şi mai mult, acum; se întrebă care anume. Amândouă. Şi, oricum, se gândi el, eu am cerut să vin aici, nu am fost propriu-zis încorporat. Şi ar trebui să nu-mi permit să uit vreodată asta.

Allen Faine spuse:

— Ştiu câte ceva despre starea lucrurilor de aici, Mayerson. Ce faci tu se numeşte „ispăşire”. Corect?

Surprins, Barney zise:

— Şi tu?

Înclinaţiile religioase păreau a fi omniprezente, aici.

— Poate ai vreo obiecţie faţă de termen, zise Faine, dar este cel corect. Ascultă, Mayerson; până te luăm noi pe Winnie-ther-Pooh Acres, ispăşeşti destul. Este ceva de care tu încă nu ştii. Ia uite-aici!

Scoase, în silă, un tubuleţ din plastic. Un recipient.

Îngheţat, Barney întrebă:

— Ce-i asta?

— Boala ta. Leo crede, bazat pe părerea profesioniştilor, că nu este destul doar să declari în instanţă că ai fost prejudiciat; vor insista să te examineze complet.

— Spune-mi ce anume e înăuntru.

— Epilepsie, Mayerson. Forma Q, germenele despre care nimeni nu este sigur că provine de la o problemă organică, detectabilă cu EEG, sau e psihogenic.

— Şi Simptomele?

Faine zise:

— Convulsii, cu spume la gură şi pierderea cunoştinţei.

După o pauză, adăugă:
— Îmi pare rău.
— Înţeleg, zise Barney. Şi cât timp o să le am?
— Putem administra antidotul după proces, nu înainte. Cel mult un an. Acum înţelegi ce aveam în vedere când am zis că o să ai ocazia mai mult decât să ispăşeşti pentru faptul de a nu-l fi ajutat pe Leo la nevoie. Vezi că boala asta, pretinsă a fi efect secundar al lui Ale-G…
— Sigur, spuse Barney. Epilepsia este una dintre marile spaime. Aşa cum a fost cancerul, cândva. Oamenii sunt cuprinşi de o frică iraţională fiindcă ştiu că li se poate întâmpla şi lor, oricând, fără vreun avertisment.
— Mai ales forma cea mai recentă, Q. La naiba, nici măcar nu au o teorie despre ea! Important este că în forma Q nu se petrece nicio alterare organică a creierului, iar asta înseamnă că te putem recupera. Acum, tubul. În el ai o toxină metabolică, a cărei acţiune este similară cu cea a metrazolului; similară, dar, spre deosebire de metrazol, continuă să producă atacurile – dând, în acele intervale, modificările caracteristice ale modelului EEG – până când este neutralizat – ceea ce, după cum zic, suntem pregătiţi să facem.
— Dar testul sângelui n-o să indice prezenţa acestei toxine?
— Va indica prezenţa unei toxine, iar noi exact asta vrem. Pentru că vom pune mâna pe documentele referitoare la examenele fizice şi psihice pe care le-ai trecut de curând… Şi vom putea dovedi că atunci când ai ajuns pe Marte nu exista nicio epilepsie de tip Q şi nicio toxicitate. Iar Leo va aduce acuzaţia că toxicitatea din sânge este produsă de Ale-G.
Barney zise:
— Chiar dacă pierd procesul…
— Tot va aduce pierderi serioase vânzărilor de Ale-G. Cei mai mulţi dintre colonişti sunt urmăriţi de sentimentul că, pe termen lung, drogurile pentru translaţie sunt – biochimic – vătămătoare.
Faine adăugă:
— Toxina din tubuleţul ăsta e relativ rară. Leo a obţinut-o prin canale extrem de specializate. Provine de pe Io, cred. Un anumit medic…
— Willy Denkmal, zise Barney.
Faine ridică din umeri.
— Posibil. În orice caz, e în mâinile tale; imediat ce te expui la

Ale-G, trebuie s-o iei. Încearcă să ai prima criză într-un loc unde să te poată vedea colegii tăi de baracă; să nu fii undeva, la câmp, în mijlocul deşertului sau la comanda dragilor autonome. De îndată ce-ţi revii din criză, pune mâna pe videofon şi cere asistenţă medicală Naţiunilor Unite. Să te examineze doctorul lor, neutru; nu apela la îngrijire medicală privată.

— Poate ar fi bine, zise Barney, ca un medic al Naţiunilor Unite să-mi facă o EEG în timpul unei crize.

— Absolut. Aşa că vezi dacă nu-i posibil să te internezi într-un spital al Naţiunilor Unite; sunt trei cu toate, pe Marte. O să ai un argument puternic, pentru că…

Faine ezită.

— Sincer, cu toxina asta, crizele tale vor presupune vătămări serioase, asupra ta şi asupra celorlalţi. Din punct de vedere tehnic, vor fi de tip isteric, agresiv, sfârşindu-se cu pierderea mai mult sau mai puţin totală a cunoştinţei. Se va şti încă de la început despre ce e vorba, pentru că – sau cel puţin aşa mi s-a spus – vei prezenta stadiul tonic tipic, cu puternice contracţii musculare, după care va urma stadiul clonic, de contracţii ritmice alternând cu intervale de liniştire. Iar după toate astea, desigur, intervine coma.

— Cu alte cuvinte, spuse Barney, forma convulsivă clasică.

— Te sperie?

— Nu văd ce mai contează. Am o datorie faţă de Leo; o ştim şi tu şi eu şi el. Tot nu-mi place cuvântul „ispăşire”, dar presupun că asta este.

Se întrebă cum avea să-i afecteze boala lui artificială relaţiile cu Anne. Probabil că le va pune capăt. Prin urmare, renunţa la foarte mult pentru Leo Bulero. Dar după aceea, Leo avea să se revanşeze; a-l lua de pe Marte nu era puţin lucru.

— E ca şi sigur, zise Faine, că vor încerca să te ucidă în momentul în care contactezi un avocat. De fapt, o să…

— Aş vrea acum să mă întorc la baracă.

O porni.

— Okay?

— Perfect. Du-te şi vezi-ţi de treburile obişnuite. Dar îngăduie-mi să-ţi dau un mic sfat cu privire la fata aia. Legea lui Doberman – îţi aduci aminte, el a fost primul individ care s-a căsătorit şi apoi a divorţat, pe Marte – spune că, în locul ăsta blestemat, relaţia cu cineva se deteriorează în mod proporţional

cu ataşamentul faţă de persoana respectivă. Eu ţi-aş da cel mult două săptămâni şi nu pentru că o să fii bolnav, ci pentru că ăsta-i standardul. Treabă marţiană. Iar Naţiunile Unite o încurajează deoarece înseamnă, pe bune, dacă pot spune aşa, mai mulţi copii pentru a popula colonia. Te-ai prins?

— Naţiunile Unite, zise Barney, s-ar putea să nu-mi aprobe relaţia cu ea, dat fiind că e pe o bază oarecum diferită de ceea ce spui tu.

— *Nu e nu*, spuse Faine calm. Aşa ţi s-o fi părând ţie, dar eu supraveghez întreaga planetă, zi şi noapte. Nu fac decât să constat o realitate; nu sunt critic. La urma urmelor, eu personal sunt de partea ta.

— Mulţumesc, zise Barney şi se depărtă în direcţia barăcii, luminându-şi drumul cu lanterna.

Fixat în jurul gâtului, micul semnalizator sonor, care-i spunea când se apropia – şi, mult mai important, când nu se apropia – de adăpost, începu să se audă mai puternic: un iaz de confort, cu o singură broască în el, aproape de urechea lui.

Am să iau toxina, îşi spuse. Şi am să merg la tribunal şi am să-i înfund pe ticăloşi, pentru Leo. Fiindcă i-o datorez. Dar pe Pământ nu mă întorc; reuşesc ori aici, ori deloc. Cu Anne Hawthorne, sper, iar dacă nu, atunci de unul singur sau cu altcineva; am să trăiesc şi eu Legea lui Doberman, cum îmi prezice Faine. Oricum, aici va fi, pe planeta asta mizerabilă, pe acest „pământ al făgăduinţei”.

Mâine dimineaţă, hotărî el, voi începe să înlătur nisipul strâns de cincizeci de mii de veacuri, pentru întâia mea grădină de zarzavat. Asta-i primul pas.

Capitolul 10

A doua zi şi Norm Schein şi Tod Morris îşi petrecură cu el primele ore ale dimineţii, învăţându-l meşteşugul mânuirii buldozerelor, a dragilor şi a excavatoarelor care căzuseră în diferite stadii de ruină; cea mai mare parte a echipamentului putea fi convinsă, ca motanii bătrâni, la încă un efort; dar rezultatele nu erau tocmai grozave; fuseseră părăsite de prea mult timp.

Până la amiază, era deja extenuat. Aşa că-şi oferi o pauză; se aşeză să se odihnească la umbra unui tractor-mamut ruginit şi-şi mâncă porţia de prânz – masă rece – după care bău nişte ceai călduţ, dintr-un termos pe care Fran Schein fusese atât de amabilă să i-l aducă sus.

Dedesubt, în baracă, ceilalţi îşi vedeau de ocupaţiile obişnuite; lui nu-i păsa.

De jur împrejur, lăsate în părăsire, părăginite, se întindeau grădinile lor; se întrebă dacă nu avea s-o uite şi el pe a lui, în curând. Poate că toţi proaspeţii colonişti începuseră aşa, cu mare chin. Apoi îi ajunseseră delăsarea şi deznădejdea. Dar era atât de fără speranţă totul? Nu chiar.

E o atitudine, decise el. Iar noi – toţi cei care am constituit P. P. Layouts – am contribuit voluntar la ea. Le-am lăsat o portiţă de scăpare, ceva nedureros şi uşor. Şi iată că a sosit Palmer Eldritch, să pună capăt procesului. I-am deschis calea, inclusiv eu, iar acum ce urmează? Există vreo modalitate prin care aş putea, după cum a spus Faine, să ispăşesc? Apropiindu-se de el, Helen Morris îi strigă voios:

— Cum merge grădinăritul?

Se lăsă să cadă alături de el şi deschise un catalog de seminţe voluminos, cu antetul Naţiunilor Unite imprimat pe fiecare pagină.

— Ţine cont că le furnizează gratis; toate seminţele cărora le prieşte aici, inclusiv de gulii.

Sprijinindu-se de el, începu să întoarcă paginile.

— Apoi, este pe-aici un mic mamifer, un fel de şoarece, care-şi sapă vizuina în pământ şi care iese la suprafaţă noaptea,

târziu; să fii pregătit. Mănâncă orice. Va trebui să-ţi instalezi nişte capcane autopropulsate.

— Okay, zise Barney.

— E un adevărat spectacol să vezi capcana aia homeostatică luându-şi zborul peste nisipuri, în urmărirea unui şoarece marţian. Dumnezeule, ce mai gonesc! Şi şoarecele şi cursa. Poţi să faci totul mai interesant, organizând pariuri. Eu, de obicei, mizez pe capcană. Le admir.

— Cred că şi eu tot pe capcană aş miza.

Am un mare respect pentru capcane, reflectă el. Cu alte cuvinte, pentru situaţiile în care nicio uşă nu dă în afară. Indiferent cum se întâmplă să fie marcate.

Helen zise:

— Naţiunile Unite îţi vor pune la dispoziţie şi doi roboţi, tot gratuit. Pentru o perioadă care să nu depăşească şase luni. Aşa că ar fi bine să-ţi faci planul dinainte, atent, ca să ştii la ce ai să-i foloseşti. Cel mai indicat este să-i pui să construiască şanţuri pentru irigaţii. Ale noastre aproape că nu mai sunt bune de nimic. Uneori, şanţurile trebuie să fie lungi de două sute de mile, poate şi mai mult. Sau poţi face un târg…

— Fără târguri, zise Barney.

— Dar astea-s târguri bune: găseşte prin preajmă, la una dintre celelalte barăci, pe cineva care şi-a început propriul sistem de irigaţie şi apoi l-a abandonat: cumpără-l şi termină-l tu. Vine prietena ta de la Culmea cu In să stea cu tine?

Îl iscodi cu privirea.

El nu răspunse; urmărea pe cerul negru marţian, încărcat de stelele amiezii, o navă ce se tot rotea. Omul cu Ale-G? Atunci, îi sosise şi lui vremea să se otrăvească, pentru a putea fi menţinut un monopol, un întins imperiu interplanetar, din care el nu mai avea acum nimic de câştigat.

Uimitor, se gândi, cât de puternică poate fi dorinţa de autodistrugere!

Helen Morris, străduindu-se să vadă mai bine, zise:

— Vizitatori! Nu-i o navă a Naţiunilor Unite, oricum.

O porni imediat spre baracă.

— Mă duc să le spun.

Barney băgă mâna stângă în haină şi pipăi tubuleţul din adâncul buzunarului interior, reflectând: Chiar pot face asta? Nu părea posibil; nu exista nimic în alcătuirea lui care să explice un

asemenea gest. Probabil, se gândi el, de vină este disperarea de a fi pierdut totul. Dar nu credea; altceva era.

Când nava ateriză pe întinderea netedă a deşertului, la un prea mare distanţă, îşi zise: Poate e anume ca să-i demonstrez Annei ceva în legătură cu Ale-G. Chiar dacă demonstraţia este contrafăcută. Pentru că, se gândi el, dacă eu accept toxina în organismul meu, *ea n-o să mai încerce Ale-G*. Intuia clar acest fapt. Şi era destul.

Din navă coborî Palmer Eldritch.

Nimeni nu s-ar fi putut înşela, atât de uşor era de recunoscut; de când cu prăbuşirea, homeoziarele îi tot publicaseră pozele. Desigur, pozele fuseseră făcute cu zece ani mai înainte, dar omul nu se schimbase. Cenuşiu şi ciolănos, înalt de aproape un metru nouăzeci, bălăbănindu-şi braţele în mersul extrem de rapid. Şi chipul: devastat, mâncat, ca şi cum, presupuse Barney, stratul de grăsime îi fusese consumat, ca şi cum Eldritch însuşi, la un moment dat, îşi devorase, probabil cu plăcere, porţiunile suplimentare ale propriului său trup. Avea dinţi enormi, din oţel, fixaţi încă dinainte de plecarea spre Prox, de nişte dentişti cehi; îi fuseseră sudaţi în maxilare, erau permanenţi: avea să moară cu ei. Şi... Braţul drept îi era artificial. Îşi pierduse originalul cu douăzeci de ani în urmă, într-un accident de vânătoare pe Callisto; cel nou, desigur, era superior prin aceea că dispunea de o diversitate de mâini interşanjabile. Momentan, Eldritch folosea o extremitate de tip humanoid, cu cinci degete; fără strălucirea aceea metalică, ar fi putut trece drept naturală.

Şi era orb. Cel puţin din punctul de vedere al corpului firesc. Dar fuseseră operate înlocuiri, la preţurile pe care şi le putea permite şi pe care le plătea Eldritch; nişte analişti brazilieni se ocupaseră de asta, exact înainte de călătoria lui pe Prox. Făcuseră o treabă superbă. Protezele, fixate în orbite, nu aveau pupilă, iar globii nu se mişcau prin acţiunea musculaturii oculare. În schimb, vederea panoramică era asigurată de nişte lentile superangulare, printr-o fantă orizontală permanentă, deschisă de la un capăt la celălalt al ochiului. Accidentul cu ochii lui naturali nu fusese deloc un accident; se petrecuse la Chicago: un atac deliberat, al unor persoane necunoscute, care-l împroşcaseră cu acid din motive rămase şi ele necunoscute... Cel puţin pentru public. Eldritch probabil că le ştia. Oricum, nu spusese nimic, nu depusese nicio plângere; în schimb, se

dusese direct la echipa de oculişti brazilieni. Ochii lui cu fante orizontale păreau să-i placă; la scurtă vreme, apăruse la ceremonia inaugurării noii clădiri a Operei St. George din Utah şi se amestecase fără stânjeneală printre aproape-egalii lui. Şi acum, după un deceniu, operaţia era rară, astfel că Barney vedea pentru prima dată ochii luxvid Jensen, superangulari; aceştia şi braţul artificial, cu enorm variabilul său repertoriu de mâini îl impresionară mai mult decât s-ar fi aşteptat… Sau mai era şi altceva la Eldritch?

— Domnule Mayerson, zise Palmer Eldritch, zâmbind.

Dinţii de oţel luciră în lumina împuţinată, rece, a soarelui marţian.

Eldritch îi întinse mâna şi, automat, Barney făcu la fel.

Vocea lui, se gândi Barney. Vine de altundeva decât… I se aprinse beculeţul. Întreaga făptură era lipsită de materialitate; vag, prin ea se zărea peisajul. Era o plăsmuire, un produs artificial şi ironia situaţiei i se revelă lui Mayerson: deja o bună parte din Eldritch era artificială, dar acum îi ajunseseră astfel până şi carnea şi oasele. Asta a venit înapoi de pe Prox? se întrebă Barney. Dacă da, Hepburn-Gilbert fusese înşelat; asta nu-i o fiinţă omenească. În niciun fel.

— Mă aflu încă la bord, zise Palmer Eldritch; vocea îi bubui dintr-un difuzor montat în învelişul navei. O măsură de precauţie, dat fiind că eşti angajat al lui Leo Bulero.

Mâna-plăsmuire o atinse pe a lui Barney; simţi cum i se transmite o răceală pătrunzătoare, o reacţie pur psihologică, evident, de vreme ce nimic nu se afla acolo, ca să-i producă senzaţia.

— Fost angajat, zise Barney. Acum, în spatele lui, ieşiră din baracă şi ceilalţi, familiile Schein, Morris şi Regan; se apropiară ca nişte copii prevăzători, pe măsură ce, unul câte unul, identificau personajul ceţos care-l înfrunta pe Barney.

— Ce se petrece aici? zise Norm tulburat. Asta-i un simulacru; nu-mi place.

Venind lângă Barney, îi spuse:

— Trăim în deşert, Mayerson; mereu ne trezim cu miraje, nave şi vizitatori şi forme de viaţă nefireşti. Exact ca şi acum; tipul nu-i cu adevărat aici şi nici nava aia parcată, de colo.

Tod Morris adăugă:

— Se află, probabil, la vreo şase sute de mile depărtare; e un

fenomen optic. O să te obişnuieşti cu chestiile astea.

— Dar mă auziţi, sublinie Palmer Eldritch; difuzorul bubui şi sunetul reverberă peste întinderea de nisip. Sunt aici, cu adevărat, să fac afaceri cu voi. Care-i şeful barăcii voastre?

— Eu sunt, zise Norm Schein.

— Cartea mea de vizită.

Eldritch scoase o carte de vizită albă, de format mic şi Norm Schein întinse mâna, reflex, după ea. Petecul alb îi scăpă printre degete şi căzu lin pe nisip. Eldritch zâmbi. Un zâmbet rece, spart, o implozie, ca şi cum omul ar fi sorbit în el tot ce era în preajmă, chiar şi aerul rarefiat.

— Uită-te la ea, sugeră Eldritch.

Norm Schein se aplecă şi studie cartea de vizită.

— Bun, zise Eldritch. Mă aflu aici să semnez un contract cu grupul vostru. Să vă furnizez…

— Scuteşte-ne de discursul despre furnizarea a ceea ce Dumnezeu numai promite, spuse Norm Schein. Spune-ne preţul.

— Cam o zecime din cel al produsului concurent. Şi e mult mai eficace. Nici măcar nu aveţi nevoie de o machetă.

Eldritch părea să i se adreseze direct lui Barney; privirea lui, oricum, nu putea fi îndreptată într-o direcţie anume, din cauza fantelor orizontale ale lentilelor.

— Îţi place aici, pe Marte, domnule Mayerson?

— E foarte distractiv, răspunse Barney.

Eldritch zise:

— Noaptea trecută, când a coborât Allen Faine de pe satelitul lui mic şi tâmpit, pentru a te întâlni… Ce-aţi discutat?

Barney răspunse, cu asprime în glas:

— Afaceri.

Gândea el repede, dar nu destul de repede; următoarea întrebare era deja trâmbiţată prin difuzor:

— Prin urmare, tot mai lucrezi pentru Leo. De fapt, a fost deliberată trimiterea ta aici, pe Marte, înainte de prima noastră operaţiune de distribuire a lui Ale-G. Oare de ce? Te gândeşti cumva să o blochezi? În bagajul dumitale nu era niciun material propagandistic, niciun fluturaş sau alte imprimate, în afară de cărţi obişnuite. Vorbe, deci. Ale-G este… Cum, domnule Mayerson? Periculos pentru cel care-l foloseşte frecvent?

— Nu ştiu. Aştept să-l încerc. Şi să văd.

— Cu toţii aşteptăm, zise Fran Schein; avea braţele încărcate

cu pielicele, evident, pentru plata pe loc. Faci livrarea chiar acum sau va mai dura?

— Vă pot livra prima tranşă, zise Eldritch.

În corpul navei se deschise o trapă. Un mic tractor cu reacţie îşi făcu apariţia şi se îndreptă în viteză spre ei. La un metru distanţă, se opri şi aruncă afară o cutie din carton, împachetată în hârtie obişnuită de ambalaj, maronie; cutia ajunse la picioarele lor şi, abia într-un târziu, Norm Schein se aplecă şi o luă de jos. Ea nu era o plăsmuire. Cu mare grijă, Norm rupse ambalajul.

— Ale-G, zise Mary Regan, rămasă fără respiraţie. Oh, ce mult el Cât face, domnule Eldritch?

— Una peste alta, zise Eldritch, cinci pielicele.

Tractorul proiectă în afară un sertăraş, exact de mărimea necesară pentru a primi pielicelele.

După ce se dondăniră un timp, baracagiii ajunseră la o înţelegere; cele cinci pielicele fură depuse în sertar, imediat, acesta fu retras, iar tractoraşul se răsuci în loc şi se înapoie rapid la nava-mamă. Palmer Eldritch, imaterial şi cenuşiu şi mare, rămase. Avea un aer mulţumit de sine, decise Barney. Nu părea să-i pese că Leo Bulero putea ascunde ceva în mânecă; afacerile îi mergeau.

Dându-şi seama de asta, Barney se simţi deprimat şi o porni de unul singur spre mica porţiune curăţată, care avea să fie, în cele din urmă, grădina lui. Cu spatele la baracagii şi la Eldritch, puse în acţiune o maşină autonomă; aceasta începu să şuiere şi să hârâie; sorbit cu zgomot, nisipul dispărea cu oarecare greutate în interiorul ei. Se întrebă cât avea să mai funcţioneze. Şi ce era de făcut pentru a se obţine service aici, pe Marte. Probabil că toţi renunţau; probabil că nu exista nicio posibilitate de a se face reparaţii.

Din spatele lui Barney, se făcu auzită vocea lui Palmer Eldritch:

— De-acum, domnule Mayerson, poţi să mesteci. Pentru tot restul vieţii.

Se întoarse, involuntar, fiindcă asta nu mai era o plăsmuire; omul se arătase, în cele din urmă.

— Exact, zise el. Şi nimic nu m-ar încânta mai mult.

Apoi continuă să se chinuie cu excavatorul autonom.

— Unde se repară utilajele pe Marte? îl întrebă el pe Eldritch.

Se îngrijesc Naţiunile Unite de asta?

Eldritch răspunse:

— De unde să ştiu eu?

Barney rămase cu o piesă a excavatorului în mână; o cântări. Piesa din fier, de forma unei şine, era destul de grea şi el se gândi: Aş putea să-l ucid cu ea. Chiar acum, pe loc. Ar rezolva ceva? N-ar mai fi nevoie de toxina care produce crizele de epilepsie, n-ar mai fi niciun proces… Dar ar trece ei la represalii. I-aş supravieţui lui Eldritch numai câteva ore.

Şi totuşi… Nu merită?

Se întoarse. Şi atunci se întâmplă, atât de repede, încât nu avu nicio explicaţie valabilă, nici măcar o percepţie exactă. Dinspre nava parcată izbucni o rază-laser şi el îi simţi impactul intens la atingerea cu bucata de metal din mâinile lui. În acelaşi timp, Palmer Eldritch zvâcni înapoi cu sprinteneală, săltând în aer, împotriva redusei gravitaţii marţiene; ca un balon – Barney se uită, nevenindu-i să creadă – se îndepărtă în zbor, rânjind cu dinţii lui uriaşi, din oţel, agitându-şi braţul artificial, rotindu-şi lent trupul deşirat. Apoi, ca tras de un fir nevăzut, înaintă într-o mişcare smucită, sinuoasă, spre navă. Dispăru cât ai bate din palme. Trapa din vârful navei se izbi, închizându-se după el ca un capac; Eldritch era înăuntru. În siguranţă.

— De ce-o fi făcut asta? întrebă Norm Schein, ros de curiozitate, din locul unde se afla împreună cu ceilalţi locatari ai barăcii. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat acolo?

Barney nu spuse nimic; cu mâini tremurate, lăsă jos rămăşiţele piesei din metal. Nu erau decât resturi ca de cenuşă, sfărâmicioase şi uscate; se spulberară când atinseră pământul.

— S-au luat la ceartă, zise Tod Morris. Mayerson şi Eldritch; nu s-au înţeles deloc.

— Oricum, zise Norm Schein, am făcut rost de Ale-G. Mayerson, ar fi bine să te ţii mai departe de Eldritch, pe viitor; lasă-mă pe mine să mă ocup de tranzacţii. Dacă ştiam că a fi angajatul lui Leo Bulero…

— Fostul, spuse Barney gânditor şi-şi reluă trebăluiala cu excavatorul autonom defect.

Dăduse greş în prima lui încercare de a-l ucide pe Palmer Eldritch. O să mai aibă vreodată şansa? Chiar avusese o şansă, adineauri? Răspunsul la ambele întrebări, decise el, era nu.

Spre sfârşitul după-amiezii, baracagiii de la Perspectiva Vărsat

de Vânt se strânseră la mestecat. Atmosfera era încordată şi solemnă; abia dacă se rosti vreo vorbă cât timp, una câte una, dozele de Ale-G fură despachetate şi împărţite tuturor.

— Uh! se strâmbă Fran. Are un gust oribil.

— Gust-dezgust, zise Norm neliniştit.

După care începu să mestece.

— Ca de ciuperci putrezite; să ştii că ai dreptate.

Înghiţi cu stoicism şi continuă să mestece.

— Uah! exclamă el, dând să vomite.

— Să faci asta fără machetă… spuse Helen Morris. Unde ne ducem, aşa, nicăieri? Mi-e frică, zise ea deodată. O să fim împreună? Eşti sigur, Norm?

— Ce importanţă are? aruncă Sam Regan, mestecând.

— Ia uitaţi-vă la mine, zise Barney Mayerson.

Se uitară la el, curioşi; era ceva în tonul lui care îi făcu să se conformeze.

— Îmi bag Ale-G în gură, spuse Barney şi făcu astfel. Mă vedeţi că o fac. Corect?

Începu să mestece.

— Acum îl mestec.

Inima îi bătea puternic. Dumnezeule! se gândi el. Sunt în stare s-o scot la capăt?

— Mda, te vedem, încuviinţă Tod Morris. Şi ce-i cu asta? Vreau să zic, o să plesneşti sau o să-ţi iei zborul, ca Eldritch, sau ce?

Îşi începu atunci şi el porţia.

Mestecau cu toţii, toţi şapte, realiză Barney. Închise ochii. Următorul lucru pe care-l ştiu fu soţia lui, aplecându-se asupra lui.

— Am spus, zise ea, *vrei şi un al doilea Manhattan sau nu*? Pentru că, dacă vrei, trebuie să mai cer frigiderului nişte gheaţă spartă.

— Emily, spuse el.

— Da, dragă, răspunse ea acru. De câte ori îmi rosteşti numele aşa, ştiu că eşti pe punctul de a te lansa în una dintre prelegerile tale. Ce mai e, de data asta?

Se aşeză pe braţul canapelei, la celălalt capăt, netezindu-şi fusta; era cea mexicană, care se înfăşură în jurul trupului, colorată ţipător în alb şi albastru, vopsită manual; cea pe care i-o luase el de Crăciun.

— Sunt gata, zise ea.

— Nu-i nicio… prelegere.

Chiar aşa fac? se întrebă el. Nu mai prididesc cu tiradele? Ameţit, se ridică în picioare; simţi că se clatină şi încercă să-şi ţină echilibrul, apucându-se de lampa cu picior aflată alături.

Cu ochii la el, Emily spuse:

— Eşti încâlcit.

Încâlcit. Nu mai auzise acest cuvânt din facultate; era demodat şi, fireşte, Emily continua să-l folosească.

— Termenul folosit la ora actuală, spuse el cât putu mai desluşit, este „confuz”. Poţi reţine? „Confuz”.

Se duse, păşind nesigur, până la bufetul din bucătărie, unde se afla băutura.

— Confuz, spuse Emily şi oftă.

Părea tristă; el băgă de seamă şi se întrebă de ce.

— Barney, spuse ea atunci, nu mai bea atât, okay? Zi-i „încâlcit” sau „confuz” sau cum oi vrea tu, e acelaşi lucru. Cred că-i vina mea; bei aşa de mult pentru că sunt eu prea puţin corespunzătoare.

Se şterse scurt cu pumnul la ochi, o mişcare enervantă, familiară, ca un tic.

— Nu tu eşti prea puţin corespunzătoare, spuse el. Problema e că am eu baremuri prea ridicate.

Am fost învăţat să pretind mult de la ceilalţi, îşi spuse Barney. Să mă aştept ca ei să fie la fel de respectabili şi de echilibraţi pe cât sunt şi eu, nu de o emotivitate excesivă, continuă şi incapabili de a se controla.

Dar un artist? realiză el. Sau, mai degrabă, un aşa-zis artist? Boem. Asta-i mai aproape. Viaţă artistică fără talent. Se apucă să-şi prepare o băutură proaspătă, nişte vermut cu apă, fără gheaţă; turnă direct din sticla de Old Crow, ignorând paharul gradat.

— Când îţi torni aşa, spuse Emily, ştiu că eşti furios şi că ne vom certa. Iar eu pur şi simplu urăsc asta.

— Atunci, du-te de-aici! zise el.

— Afurisit să fii! îi aruncă Emily. Uite că nu vreau să plec! N-ai putea şi tu să…

Dădu din mână a lehamite.

— Să fii şi tu puţin mai drăguţ, mai înţelegător, cumva? Învaţă să treci cu vederea…

Vocea i se stinse; spuse, aproape neauzit:

— Defectele.

— Dar, zise el, nu pot fi trecute cu vederea. Aş vrea. Crezi că mie îmi place să trăiesc cu cineva care nu poate duce nimic la bun sfârşit sau realiza ceva din punct de vedere social? Spre exemplu, când… Eh, ducă-se naibii!

La ce bun? Emily nu se putea schimba; era pur şi simplu delăsătoare. Pentru ea, a-şi petrece plăcut o zi însemna să se bălăcească întruna, să-şi piardă vremea jucându-se cu o amestecătură de culori grase, semănând cu nişte excremente, sau să-şi ţină mâinile vârâte cu orele într-o oală mare, din argilă umedă, cenuşie. Şi în vremea asta…

Timpul îi scăpa printre degete. Ceilalţi, incluzându-i pe toţi angajaţii domnului Bulero, mai cu seamă consultanţii lui pre-Modă, au crescut şi au sporit, s-au maturizat. N-am să fiu niciodată consultant pre-Modă pentru New York, îşi spuse. Am să rămân pentru totdeauna ţintuit aici, în Detroit, unde nimic, absolut nimic nou nu apare.

Dacă aş reuşi să pun mâna pe postul de consultant pre-Modă la New York, viaţa mea ar însemna ceva, îşi dădu el seama. Aş fi fericit, pentru că aş face o slujbă care mi-ar folosi integral capacităţile. Ce naiba mi-ar mai trebui? Nimic; asta-i tot ce vreau.

— Eu ies, îi spuse lui Emily şi puse paharul jos.

Se duse în debara şi-şi luă haina.

— Te întorci înainte să mă culc eu?

Întunecată, îl urmă până la uşa apartamentului aflat în blocul 11.139.584 – numărând dinspre centrul New Yorkului spre periferie – unde locuiau de doi ani.

— Vedem noi, zise el şi deschise uşa.

În hol se afla un personaj, un bărbat înalt, cărunt, cu dinţi mari, din oţel, ochi morţi, lipsiţi de pupile şi o mână artificială, strălucitoare, ieşindu-i din mâneca dreaptă. Omul zise:

— Salut, Mayerson!

Zâmbi; dantura din oţel îi luci.

— Palmer Eldritch, spuse Barney.

Se întoarse spre Emily.

— I-ai văzut poza în homeoziare; este industriaşul acela, incredibil de faimos.

Fireşte, el îl recunoscuse pe Eldritch imediat.

— Voiaţi să vorbiţi cu mine? întrebă el nesigur.

Totul era cumva misterios, ca şi cum totul s-ar mai fi întâmplat cândva, dar altfel.

— Lasă-mă să vorbesc cu soţul dumitale o clipă, îi spuse Eldritch lui Emily, pe un ton deosebit de blând.

Se dădu la o parte şi Barney păşi afară, pe hol. Uşa se închise în urma lui; Emily o trăsese, supusă. Acum Eldritch arăta cătrănit; fără urmă de blândeţe sau de zâmbet, spuse:

— Mayerson, îţi foloseşti rău timpul. Nu faci decât să-ţi repeţi trecutul. La ce-a slujit că ţi-am vândut Ale-G? Eşti pervers; n-am mai văzut aşa ceva. Îţi mai dau zece minute, după care te duc înapoi la Perspectiva Vărsat de Vânt, unde ţi-e locul. Aşa că ar fi bine să te hotărăşti al dracului de repede ce anume vrei şi dacă înţelegi ceva, până la urmă.

— Ce naiba, întrebă Barney, este Ale-G?

Mâna artificială se şi ridicase; cu o forţă enormă, Palmer Eldritch îl îmbrânci cât colo, făcându-l să-şi piardă echilibrul.

— Hei, spuse Barney cu glas slab, încercând să se împotrivească, să anuleze presiunea exercitată de forţa imensă a omului. Ce? …

Şi în acea clipă fu la pământ. Capul îi vuia şi-l durea. Cu greutate, reuşi să deschidă ochii şi să privească în jurul lui, în încăperea unde se afla. Se trezea. Avea pe el, descoperi, o pijama, dar îi era necunoscută: n-o mai văzuse până atunci. Se găsea în apartamentul altcuiva, purtându-i hainele? Vreun alt bărbat? …

Cuprins de panică, Barney cercetă patul, plapuma. Alături de el… văzu o fată necunoscută, care dormea respirând uşor pe gură, cu o claie de păr alb, ca bumbacul, cu umerii goi, netezi.

— Am întârziat, spuse el, iar vocea îi sună distorsionată şi răguşită, aproape de nerecunoscut.

— Nu, n-ai întârziat, murmură fata, cu ochii tot închişi. Linişteşte-te. Putem ajunge la birou în…

Căscă şi deschise ochii.

— Cincisprezece minute.

Îi zâmbi; stânjeneala lui o amuza.

— Mereu spui asta, în fiecare dimineaţă. Du-te şi vezi de cafea. *Trebuie* să beau o cafea.

— Sigur, zise el şi se strecură afară din aşternut.

— Domnule Iepure, zise fata în glumă. Eşti atât de speriat! Speriat de mine, de slujba ta şi mereu pe fugă.

— Dumnezeule! exclamă el. Am întors spatele la tot.
— Care tot?
— Emily.
Se uită atent la fată, Roni Nu-Ştiu-Cum, şi la dormitorul ei.
— Acum nu mai am nimic, spuse el.
— Foarte frumos, zise Roni cu amărăciune. Poate îţi spun ceva de dulce, ca să vezi şi tu cum îţi pică.
El spuse:
— Şi am făcut-o chiar acum. Nu cu ani în urmă. Exact înainte să intre Palmer Eldritch.
— Cum putea Palmer Eldritch să „intre”? Este într-un pat de spital, tocmai în zona Jupiter sau Saturn; l-au dus acolo cei de la Naţiunile Unite, după ce l-au cules dintre sfărâmăturile navei lui.
Tonul ei era dispreţuitor şi totuşi se simţea în voce o notă de curiozitate.
— Palmer Eldritch mi s-a arătat chiar acum, spuse el cu încăpăţânare.
Se gândi: *Trebuie să mă întorc la Emily*. Se aplecă şi-şi luă hainele de pe jos, apoi merse împleticit până la baie şi trânti uşa în urma lui. Se bărbieri în viteză, se schimbă, se întoarse în dormitor şi-i spuse fetei, care stătea încă în pat:
— Eu am să plec. Nu te supăra pe mine; trebuie s-o fac.
Un moment mai târziu, fără să fi mâncat, cobora la parter şi ieşea sub scutul antitermic, uitându-se în sus şi-n jos, după un taxi.
Taxiul, un model nou, frumos şi lucitor, îl duse aproape instantaneu la blocul în care locuia Emily; plăti în mare grabă, intră repede în clădire şi, în câteva secunde, deja urca. Părea că nu trecuse nicio clipă, ca şi cum timpul se oprise în loc şi totul aştepta, îngheţat, după el; se afla într-o lume de obiecte nemişcate, el singur fiind mobil.
Ajuns la uşă, apăsă pe butonul soneriei.
Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru un bărbat.
— Da?
Bărbatul era negricios, destul de arătos, cu sprâncene groase şi cu părul aproape creţ, pieptănat cu grijă; ţinea în mână homeoziarul de dimineaţă, în spatele lui, Barney văzu masa cu farfuriile aranjate pentru micul dejun.
Barney zise:
— Eşti… Richard Hnatt.

— Da.

Nedumerit, îl privi pe Barney cu mare atenţie.

— Te cunosc?

Apăru Emily, îmbrăcată cu un pulover gri, pe gât şi nişte blugi pătaţi.

— Doamne, Dumnezeule! E Barney, îi spuse ea lui Hnatt. „Fostul” meu. Intră.

Deschise larg uşa, făcându-i loc, iar el păşi în apartament. Părea bucuroasă să-l vadă.

— Îmi pare bine să te cunosc, spuse Hnatt pe un ton neutru, schiţând gestul de a-i întinde mâna, apoi răzgândindu-se. Cafea?

— Mulţumesc.

Barney se aşeză la masă, pe un loc în dreptul căruia nu se afla nicio farfurie.

— Ascultă, îi spuse el lui Emily; nu mai avea răbdare: trebuia s-o spună acum, chiar în prezenţa lui Hnatt. Am greşit divorţând de tine. Aş vrea să ne recăsătorim. Să revenim la vechea formulă.

Emily, într-un fel pe care Barney şi-l aducea aminte, râse cu încântare; era copleşită şi se duse să-i ia o ceaşcă şi o farfurie, incapabilă să scoată un cuvânt. El se întrebă dacă avea să-i răspundă, până la urmă; dacă nu cumva îi venea mai uşor doar să râdă, cruzimea indolentă o ispitise mereu. Cristoase! se gândi el şi privi ţintă înainte.

De cealaltă parte a mesei, Hnatt se aşeză şi el şi spuse:

— Suntem căsătoriţi. Credeai că doar trăim împreună?

Avea chipul întunecat, dar părea să se stăpânească bine.

Barney zise, adresându-i-se lui Emily, nu lui Hnatt:

— Căsătoriile se pot desface. Vrei să te recăsătoreşti cu mine?

Se ridică şi făcu câţiva paşi în direcţia ei; în acel moment, ea reveni şi, solemn, îi dădu ceaşca şi farfuria.

— O, nu, zise ea, încă zâmbind.

Din ochi îi izvora lumină, cea a compasiunii. Înţelegea cum se simţea el, înţelegea că nu era o simplă toană. Dar răspunsul rămânea tot „nu“ şi, ştia el, aşa avea să rămână pentru totdeauna; nu numai că era hotărâtă, pentru ea, pur şi simplu nu exista realitatea la care se referea el. Se gândi: Am retezat-o, o dată, am decapitat-o, am ciuntit-o, ştiind bine ce făceam, iar ăsta-i rezultatul; văd pâinea, cum se zice, care a fost aruncată

pe ape şi care se întoarce acum, să mă şocheze, pâine muiată în apă, ce-mi va rămâne în gât, să n-o înghit şi să n-o dau afară niciodată. Este exact ceea ce merit; *eu* am creat situaţia asta.

Revenind la masă, Barney îşi reluă, ţeapăn, locul, iar ea îi umplu ceaşca; se uită la mâinile ei. Cândva au fost ale nevestei mele, îşi spuse el. Şi am părăsit totul. Autodistrugere; aş vrea să mă văd mort. Este unica explicaţie satisfăcătoare. Sau am fost un prost? Nu; prostia nu ar cuprinde o asemenea enormitate, o asemenea voinţă complet…

Emily zise:

— Cum merge, Barney?

— La naiba, de-a dreptul nemaipomenit.

Vocea îi tremura.

— Aud că trăieşti cu o puştoaică roşcată, foarte drăguţă, zise Emily.

Se aşeză la locul ei şi-şi continuă masa.

— S-a terminat, zise Barney. Uitată.

— Cu cine, atunci?

Tonul ei era lejer, de conversaţie. Îşi petrece timpul cu mine ca şi cum aş fi un vechi amic sau un vecin din bloc, gândi el. Ce nebunie! Cum de poate să simtă astfel? Nu cred. E teatru, ascunde ceva mai adânc.

Cu voce tare, spuse:

— Ţi-e teamă că dacă te combini din nou cu mine, am să… te părăsesc iar. După ce te frigi cu ciorbă, sufli şi-n iaurt. Dar n-am s-o fac; n-am să mai fac niciodată aşa ceva.

Pe tonul ei liniştit, de conversaţie, Emily zise:

— Îmi pare rău că te chinui atât, Barney. Nu consulţi un psihanalist? Spunea cineva că te-a văzut cu o valiză-psihiatru după tine.

— Doctorul Smile, spuse el, amintindu-şi.

Probabil că-l uitase în apartamentul lui Roni Fugate.

— Am nevoie de ajutor, îi zise lui Emily. Nu există nicio cale? …

Se întrerupse. Nu poate fi modificat trecutul? se întrebă el. Evident că nu. Cauza şi efectul nu funcţionează decât într-o singură direcţie, iar schimbarea este reală. Aşa că tot ce-a trecut e bun trecut şi aş putea să şi plec de-aici. Se ridică în picioare.

— Cred că mi-am ieşit din minţi, li se adresă el, ei şi lui

Richard Hnatt. Îmi pare rău; sunt treaz numai pe jumătate… Sunt dezorientat în dimineaţa asta. Aşa m-am simţit de cum am deschis ochii.

— Bea-ţi cafeaua, de ce nu ţi-o bei? sugeră Hnatt. Ce zici de nişte „Puterea ursului”, ar merge?

Întunecimea îi dispăruse de pe chip; era acum, ca şi Emily, liniştit, neimplicat.

Barney zise:

— Nu înţeleg. Palmer Eldritch mi-a zis să vin încoace.

Chiar mi-a zis? Da, cam aşa ceva; de asta era sigur.

— Trebuia să meargă, aşa m-am gândit, zise el neputincios.

Hnatt şi Emily se uitară unul la celălalt.

— Eldritch este undeva, într-un spital… începu Emily.

— Ceva n-a mers, spuse Barney. Probabil că Eldritch a pierdut controlul. Bine-ar fi să dau de el; mi-ar putea explica.

Se simţi cuprins de panică, o panică precum argintul viu, fluidă, atotpătrunzătoare; îl umplu până în vârful unghiilor.

— La revedere, reuşi el să spună şi porni spre uşă, bâjbâind în căutarea unei scăpări.

Din urmă, Richard Hnatt zise:

— Aşteaptă!

Barney se întoarse. Emily stătea la masă, cu un zâmbet abia schiţat, încremenit, sorbindu-şi cafeaua, iar în faţa ei stătea Hnatt, privindu-l. Hnatt avea un braţ artificial, cu care ţinea furculiţa, iar când ridică la gură o bucăţică de ou, Barney îi văzu dinţii uriaşi, ascuţiţi, din otel inoxidabil. Şi Hnatt era cenuşiu, gol pe dinăuntru, cu ochi morţi şi mult mai mare decât înainte; părea că umple încăperea cu prezenţa lui. Dar era tot Hnatt. Nu pricep, îşi zise Barney şi rămase în uşă, fără să părăsească apartamentul, dar şi fără să se întoarcă; făcu ce-i sugerase Hnatt: aşteptă. Nu aduce cu Palmer Eldritch? se întrebă el. În poze… Are o mână artificială şi dinţi din oţel şi ochi Jensen, dar nu, ăsta nu era Eldritch.

— Corect e să-ţi mărturisesc, zise Hnatt de-a dreptul, că Emily ţine la tine mai mult decât lasă să se vadă. Ştiu pentru că mi-a spus-o. De multe ori.

Se uită la Emily, apoi.

— Eşti genul de om cu simţul datoriei. Ai senzaţia că, în acest moment, moral este să-ţi suprimi sentimentele faţă de Barney; aşa ai făcut întotdeauna, oricum. Dar lasă datoria. Pe ea nu poţi

clădi o căsnicie; acolo trebuie să existe spontaneitate. Chiar dacă tu crezi că-i rău să…

Făcu un gest cu mâna.

— Să… Mă rog… Să te *dezici* de mine… Trebuie totuşi să-ţi cântăreşti sentimentele cu sinceritate, nu să le ascunzi sub o faţadă de autosacrificiu. Asta ai făcut cu Barney; l-ai lăsat să-ţi întoarcă spatele, crezând că-i de datoria ta să nu-i obstrucţionezi cariera.

Adăugă:

— Încă te mai porţi astfel şi tot o greşeală este. Fii cinstită cu tine însăţi.

Apoi, pe neaşteptate, rânji spre Barney, rânji şi un ochi mort se închise, ca într-un clipit mecanic.

Era Palmer Eldritch acum. Cu totul.

Emily însă nu păru să observe; zâmbetul îi pierise; arăta dezorientată, tulburată şi din ce în ce mai furioasă.

— Mă enervezi al naibii de rău, îi zise soţului ei. Am *spus* ce simt şi nu sunt o ipocrită. Şi nu-mi place să fiu acuzată că aş fi.

Bărbatul aşezat de cealaltă parte a mesei replică:

— Nu ai decât o singură viaţă. Dacă vrei s-o trăieşti cu Barney…

— Nu vreau.

Îi aruncă o privire tăioasă.

— Eu plec, zise Barney şi deschise uşa dinspre hol.

Nu mai era nicio nădejde.

— Aşteaptă!

Palmer Eldritch se ridică şi îl urmă agale.

— Cobor şi eu cu tine.

O luară amândoi pe hol, spre scări.

— Nu renunţa, spuse Eldritch. Reţine, e abia prima oară când ai luat Ale-G; vei mai avea şi alte ocazii. Poţi să tot încerci, puţin câte puţin, până când, în cele din urmă, ai să reuşeşti.

Barney zise:

— Ce naiba este Ale-G?

***

Undeva lângă el, o voce de fată repeta fără încetare:

— Barney Mayerson! Haide!

Cineva îl scutură de umăr; clipi şi se uită strâmb. Îngenuncheată lângă el, se afla Anne Hawthorne.

— Cum a fost? Am trecut prin zonă şi n-am găsit pe nimeni

afară; atunci am dat roată pe la toţi cei de-aici, duşi cu totul. Dacă eram un funcţionar al Naţiunilor Unite?!

— M-ai trezit, îi spuse lui Anne, realizând ce-i făcuse. Era dezamăgit, scârbit peste măsură.

Oricum, de data asta translaţia se terminase şi nu mai avea ce face. Dar simţise dorinţa, o experimentase din plin. S-o ia de la cap, cât mai curând! Nimic altceva nu avea importanţă, nici măcar fata de lângă el sau colegii lui, baracagiii, extrem de tăcuţi, zăcând care pe unde apucaseră.

— A fost bine? întrebă Anne cu înţelegere.

Îşi atinse buzunarul hainei.

— A vizitat şi baraca noastră; am cumpărat. Omul ăla cu dinţi şi ochi ciudaţi, omul ăla mare şi cenuşiu.

— Eldritch. Sau un simulacru al lui.

Încheieturile îl dureau, de parcă ar fi stat ghemuit ore întregi şi totuşi, uitându-se la ceas, văzu că nu trecuseră decât câteva secunde, cel mult un minut.

— Eldritch este pretutindeni, îi spuse el lui Anne. Dă-mi mie porţia ta de Ale-G.

— Nu.

El ridică din umeri, ascunzându-şi dezamăgirea, impactul acut, fizic, al privării de drog. Ei bine, Palmer Eldritch se va întoarce; cunoştea, cu siguranţă, efectele produsului său. Poate tot în cursul zilei de azi.

— Povesteşte-mi, spuse Anne.

Barney zise:

— Este o lume iluzorie, în care Eldritch deţine poziţia cheie, de Dumnezeu; îţi dă şansa de a face tot ceea ce în lumea reală nu poţi să faci niciodată, să reconstruieşti trecutul aşa cum ar fi trebuit să fie. Dar chiar şi pentru el este greu. Durează.

Rămase tăcut, apoi; stătea, frecându-şi fruntea, care îl durea.

— Adică nu se poate – şi nu poţi – ca, doar întinzând mâna, să obţii ceea ce vrei? Aşa cum poţi în vis?

— Este total diferit de vis.

Era mai rău, îşi dădu el seama. Mai degrabă ca în iad, se gândi. Da, aşa trebuie să fie în iad: recurent şi invariabil. Dar Eldritch credea că în timp, cu răbdare şi străduinţă, *situaţia se putea schimba*.

— Dacă te întorci… începu Anne.

— „Dacă“?

O privi fix.

— Trebuie să mă întorc. N-am putut realiza nimic de data asta.

De sute de ori, se gândi el. De câte ori o să fie nevoie.

— Ascultă, pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi pachetul de Ale-G pe care-l ai acolo. Ştiu c-o pot convinge. Îl am pe Eldritch însuşi de partea mea şi se străduieşte şi el. Acum Emily este furioasă, am luat-o prin surprindere…

Tăcu; o privi atent pe Anne Hawthorne. Ceva nu-i în regulă, se gândi. Fiindcă…

Anne avea un braţ artificial; degetele din plastic şi metal erau la numai câţiva centimetri de el şi se vedeau clar. Iar când îşi ridică privirile spre chipul fetei, văzu golul, vast cât spaţiul interstelar din care apăruse Eldritch. Ochi morţi, umpluţi cu spaţiul de dincolo de lumile ştiute, vizitate.

— O să primeşti din nou, mai târziu, zise Anne calm. O şedinţă pe zi este de ajuns.

Zâmbi.

— Altfel, rămâi fără pielicele; n-o să-ţi mai poţi permite şi, atunci, ce naiba te faci?

Zâmbetul îi lucea, opulenţa strălucitoare a oţelului inoxidabil.

***

Ceilalţi baracagii începură să geamă în jurul lui, trezindu-se încetul cu încetul. Îşi reveneau, trecând prin stări chinuitoare; se sculară, împleticindu-se, încercând să se orienteze. Anne dispăruse pe undeva. Barney reuşi să se ridice în picioare. Cafeaua, se gândi el. Pun pariu că prepară cafeaua.

— Uau! făcu Norm Schein.

— Tu un’e-ai fost? întrebă Tod Morris, abia mişcându-şi limba; se sculă şi el, nesigur, în picioare, apoi o ajută pe nevastă-sa, Helen. Eu am fost hăt, în adolescenţă, în liceu, când am avut prima mea întâlnire completă, prima, mă-nţelegi? Încununată de succes, pricepi?

Apoi se uită la Helen, nervos.

Mary Regan zise:

— E *mult* mai bun decât Dul-C. Incomparabil. Ah, dacă v-aş spune ce-am făcut! …

Chicoti, sfioasă.

— Nu pot, totuşi.

Faţa îi strălucea, încinsă şi îmbujorată.

Barney Mayerson se duse în compartimentul lui, încuie uşa şi scoase tubuleţul pe care i-l dăduse Allen Faine; îl strânse în pumn, cugetând: Acum e momentul. Dar... Ne-am întors? Am văzut doar o imagine reziduală a lui Eldritch, suprapusă peste cea a Annei? Sau a fost o pură intuiţie, o percepţie a realităţii, a incalificabilei lor situaţii; nu numai a lui, a tuturor, laolaltă?

Dacă aşa stăteau lucrurile, nu era momentul să ia toxina. Instinctul îi întări această concluzie.

Deşurubă totuşi capacul tubuleţului.

O voce micuţă, firavă, ieşind din recipientul deschis, zise subţirel:

— Te văd, Mayerson. Şi dacă eşti pe punctul de a aplica vreo tactică, va trebui să intervenim. O să fii supravegheat cu stricteţe. Regrete!

Barney puse capacul înapoi şi-l înşurubă strâns, cu degete tremurânde. Tubul fusese... Gol!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anne, apărută pe neaşteptate; fusese în bucătăria compartimentului; purta un şorţ pe care-l găsise pe undeva. Ce-i aia? se interesă ea, văzând tubuleţul din mâna lui.

— Scăparea, îngăimă el. De aici.

— Scăparea de ce anume?

Înfăţişarea îi revenise la normal; nu-i mai lipsea nimic.

— Arăţi bolnav, Barney. Serios. Este un efect secundar dat de Ale-G?

— Mahmureală.

Chiar e Palmer Eldritch în chestia asta? se întrebă el, examinând recipientul închis; îl răsuci în palmă. Se poate lua cumva contactul cu satelitul celor doi Faine?

— A, aşa cred. Probabil că nu trebuie decât să le adresezi un apel videofonic, sau care-o fi modalitatea lor de...

— Du-te şi spune-i lui Norm Schein să-mi facă legătura, zise el.

Îndatoritoare, Anne se duse; uşa compartimentului se închise în urma ei.

Imediat, Barney scoase de sub plita din bucătărie – unde-o ascunsese – cartea de coduri pe care i-o dăduse Faine. Avea să fie o convorbire codificată.

Paginile cărţii de coduri erau albe.

Atunci, nu va merge codificat şi cu asta, basta. Va trebui s-o

las baltă şi să fac cum m-oi pricepe, oricât de aiurea va fi. Uşa se deschise; apăru Anne, care zise:

— Domnul Schein îţi face legătura. Zice că sunt stabilite anumite frecvenţe, de fiecare dată.

O urmă pe coridor şi apoi într-o cămăruţă îngustă, unde Norm stătea în faţa unui emiţător; când Barney intră, întoarse capul şi spuse:

— Am prins-o pe Charlotte… E bine?

— Allen.

— Okay.

Imediat, Norm adăugă:

— Am prins Bătrâna Cloşcă Al. Ţine!

Îi dădu microfonul lui Barney. Pe ecranul de mici dimensiuni apăru chipul jovial al lui Allen Faine, afişând un zâmbet profesional.

— Un nou cetăţean vrea să discute cu tine, îl lămuri Norm, reluând iute microfonul. Barney Mayerson, fă cunoştinţă cu jumătate din echipa care ne menţine în viaţă şi în toate minţile aici, pe Marte.

Murmură pentru el:

— Doamne, ce durere de cap m-a apucat! Scuză-mă!

Eliberă scaunul din faţa emiţătorului şi dispăru, clătinându-se, pe coridor.

— Domnule Faine, zise Barney cu grijă. Vorbeam astăzi, ceva mai devreme, cu domnul Palmer Eldritch. A amintit de conversaţia pe care am avut-o noi doi. Ştia de ea, aşa că, după câte îmi pot da eu seama, nu-i nicio…

Allen Faine întrebă cu răceală:

— Care conversaţie?

O vreme, Barney rămase tăcut.

— E clar că au avut o cameră în infraroşu, continuă el în cele din urmă. Instalată, probabil, într-un satelit care-şi făcea trecerea pe orbită. Oricum, conţinutul conversaţiei noastre nu este încă…

— Eşti nebun? zise Faine. Nu te cunosc; n-am avut nicio conversaţie cu tine. Ia spune, omule, ai vreo cerere sau nu?

Chipul îi era impasibil, cu un aer oarecum liniştit, ce nu părea simulat.

— Nu ştii cine sunt? zise Barney, nevenindu-i să creadă.

Faine întrerupse legătura şi ecranul se stinse, arătând acum

numai golul, vidul. Barney închise emiţătorul. Nu simţea nimic. Apatie. Trecu pe lângă Anne şi ieşi pe coridor; acolo se opri, scoase pachetul – era ultimul? – de ţigări aduse de pe Pământ şi îşi aprinse una, gândindu-se: Ceea ce Eldritch i-a făcut lui Leo pe Luna sau pe Sigma 14-B sau unde-o fi fost, mi-a făcut şi mie. Până la urmă, are să ne prindă pe toţi în capcană. Exact la fel. Izolaţi. Lumea comună s-a dus. Cel puţin pentru mine; cu mine s-a început.

Şi, se gândi el, eu ar trebui să mă lupt cu un tubuleţ gol, care putea să fi conţinut sau nu o toxină rară, scumpă, cu acţiune asupra creierului, dar care acum îl conţinea numai pe Palmer Eldritch şi nici măcar pe el în întregime. Doar vocea lui.

Chibritul îi arse degetele. Nu băgă de seamă.

Capitolul 11

Uitându-se la teancul de însemnări din faţa lui, Felix Blau spuse:

— Cu cincisprezece ore în urmă, o navă aflată în proprietatea celor de la Ale-G, având aprobarea Naţiunilor Unite, a aterizat pe Marte şi a distribuit primele doze la barăcile de la Fineburg Crescent.

Leo Bulero se aplecă spre ecran, îşi încrucişă mâinile şi spuse:

— Inclusiv la Perspectiva Vărsat de Vânt? Felix încuviinţă, cu o aplecare a capului.

— Până acum, zise Leo, ar fi trebuit să consume doza de mizerie de-aia care face creierul să putrezească şi ar fi trebuit să primim veşti de la el, prin sistemul de sateliţi.

— Îmi dau seama perfect.

— William C. Clarke mai e pe recepţie?

Clarke era reprezentantul concernului P. P. Layouts cu cel mai înalt rang pe Marte.

— Da, zise Felix Blau, dar Mayerson nu l-a contactat nici pe el; nu a luat legătura cu *nimeni*.

Îşi puse documentele alături.

— Asta-i tot, absolut tot ce am până acum.

— Poate a murit, spuse Leo.

Se simţea abătut; întreaga poveste îl deprima.

— Poate că a avut nişte convulsii atât de puternice, încât…

— Dar, atunci, am fi auzit, pentru că ar fi fost anunţat unul dintre cele trei spitale de pe Marte.

— Unde-i Palmer Eldritch?

— Nimeni din organizaţia mea nu ştie, răspunse Felix. A părăsit Luna şi a dispărut. Pur şi simplu l-am pierdut.

— Mi-aş da braţul drept, zise Leo, să ştiu ce se petrece în baraca aia, Perspectiva Vărsat de Vânt, unde se află Barney.

— Du-te pe Marte.

— A, nu, răspunse Leo imediat. Nu mai părăsesc P. P. Layouts, după tot ce-am păţit pe Luna. Nu poţi găsi un om, în organizaţia ta, care să ne raporteze direct de acolo?

— O avem pe fata aia, Anne Hawthorne. Dar nici ea nu a dat

vreun semn. Poate mă duc eu pe Marte. Dacă nu te duci tu.

— Eu nu, repetă Leo.

Felix Blau zise:

— O să te coste.

— Sigur, răspunse Leo. Şi am să plătesc. Dar măcar vom avea oarecare şanse; vreau să spun că, aşa cum se prezintă acum situaţia, nu avem niciuna.

Şi suntem terminaţi, îşi spuse el.

— Trimite-mi nota de plată, zise.

— Dar ai idee cât o să te coste dacă mor, dacă pun ăia mâna pe mine acolo, pe Marte? Organizaţia mea ar…

— Te rog, zise Leo. Nu vreau să vorbesc despre asta; ce-i Marte, un mormânt pe care-l sapă Eldritch? Probabil că Eldritch l-a mâncat pe Barney Mayerson. Okay, du-te; te prezinţi la Perspectiva Vărsat de Vânt.

Închise.

În spatele lui, Roni Fugate, consultantul pre-Modă pentru New York, asculta cu multă atenţie. Băgând totul la cap, îşi spuse Leo.

— Ai tras bine cu urechea? întrebă el aspru.

Roni răspunse:

— Îi faceţi la fel cum v-a făcut şi el dumneavoastră.

— Cine? Ce?

— Lui Barney i-a fost frică să vină după dumneavoastră, când aţi dispărut pe Luna. Acum vă e dumneavoastră frică…

— Pur şi simplu nu e înţelept. Bine, zise el. Mi-e prea frică de Palmer, ca să mai scot nasul din clădire; fireşte că nu mă duc pe Marte, iar ceea ce spui tu este absolut adevărat.

— Dar pe dumneavoastră, spuse Roni blând, n-are să vă concedieze nimeni. Cum i-aţi făcut dumneavoastră lui Barney.

— Mă concediez singur. Înăuntrul meu. Doare.

— Dar nu destul, ca să plecaţi pe Marte.

— Perfect!

Plesni furios comutatorul videofonului, punându-l în funcţiune şi formă numărul lui Felix Blau.

— Blau, retrag totul. Mă duc eu însumi. Cu toate că-i o nebunie.

— Sincer, zise Felix Blau, după mine, faci exact ce vrea Palmer Eldritch. Toate chestiunile de bravadă faţă de…

— Puterea lui Eldritch acţionează prin intermediul acelui drog,

zise Leo. Câtă vreme nu mi-l poate administra, sunt în siguranţă. O să-mi iau cu mine câţiva oameni, să aibă grijă să nu mi se facă vreo injecţie, ca rândul trecut. Hei, Blau! Vino totuşi şi tu, okay?

Se întoarse spre Roni.

— E în regulă?

— Da, încuviinţă ea, dând din cap.

— Vezi? zice că-i okay. Aşadar vii cu mine pe Marte şi, ştii tu, mă ţii de mână?

— Sigur, Leo, zise Felix Blau. Iar dacă-ţi pierzi cunoştinţa, te aduc eu înapoi în simţiri. Ne vedem la tine în birou peste…

Îşi examină ceasul de la mână.

— Două ore. Punem la punct detaliile. Pregăteşte de plecare o navă rapidă. O să iau cu mine şi vreo doi oameni, în care am eu încredere.

— Gata, îi spuse Leo lui Roni, întrerupând legătura. Uite ce m-ai adus în stare să fac. I-ai suflat slujba lui Barney şi, dacă nu mă întorc de pe Marte, e posibil să te învârteşti şi de slujba mea.

O privi furios. Femeile pot determina un bărbat să facă orice, realiză el. Mamă, nevastă, chiar angajată; ne sucesc ca pe nişte bucăţele de termoplastic încălzit.

Roni zise:

— De-asta am spus-o, domnule Bulero? Chiar aşa credeţi?

O privi îndelung, atent, cu asprime.

— Da. Pentru că ai o ambiţie nesăţioasă. Chiar aşa cred.

— Greşiţi.

— Dacă nu mă întorc de pe Marte, ai să vii după mine?

Aşteptă, dar ea nu răspunse; îi citi ezitarea pe chip şi izbucni într-un râs zgomotos.

— Sigur că nu, zise el.

Roni Fugate spuse cu răceală:

— Trebuie să mă întorc la mine în birou; am de evaluat un serviciu de masă. Model nou, din Capetown.

Se ridică şi plecă. El o privi cum se duce, gândindu-se: Ea-i cea adevărată. Nu Palmer Eldritch. Dacă totuşi mă întorc, va trebui să găsesc o metodă să scap de ea fără scandal. Nu-mi place să fiu manipulat.

Palmer Eldritch, îi trecu deodată prin minte, a apărut sub forma unei fetiţe, a unui copilaş, ca să nu mai spun că apoi a fost câinele ăla. Poate că nu-i nicio Roni Fugate; poate-i Eldritch.

Gândul îl îngheţă.

Ce avem noi aici nu-i o invadare a Pământului de către proxani, fiinţe din alt sistem. Nu-i o invazie a legiunilor unei rase pseudoumane. Nu. E Palmer Eldritch, care se află pretutindeni, prinzând rădăcini şi întinzându-se, ca o buruiană. Există, oare, un punct în care-o să explodeze, crescut peste măsură? Toate manifestările lui Eldritch de pe Pământ, Luna şi Marte, cu Palmer cu tot, să pocnească şi să crape, poc, poc. POC?! Cum zice Shakespeare, lucrul naibii, să înfigi un bold amărât prin armură şi… Adio rege!

Dar, se gândi el, care-i boldul, în cazul ăsta? Şi există, oare, un loc vulnerabil prin care să-l putem înfige? Eu nu ştiu şi nici Felix nu ştie şi nici Barney; pun rămăşag că nu are nici cea mai vagă idee despre cum s-o scoată la capăt cu Eldritch. S-o răpim pe Zoe, fiica lui cea mare şi urâtă? Lui Palmer nu i-ar păsa. Dacă nu cumva şi Zoe tot Palmer este; poate că nu există nicio Zoe, independent de el. Şi uite-aşa o sfârşim cu toţii dacă nu găsim o modalitate de a-l distruge, îşi dădu el seama. Copii, extensii ale tipului, populând trei planete şi şase luni. E o protoplasmă, care se răspândeşte şi se reproduce şi se divide şi totul prin intermediul acelui drog blestemat, nepământean, extras din licheni, oribilul, mizerabilul ăla de Ale-G!

Aşezându-se din nou în faţa videofonului, formă numărul satelitului lui Allen Faine. Îndată, uşor ireal şi slab, dar, oricum, vizibil, apăru chipul celui dintâi disc-jockey al lui.

— Da, domnule Bulero.

— Eşti sigur că nu te-a contactat Mayerson? A primit cartea de coduri, nu?

— A primit cartea, dar încă n-am nicio veste de la el. Supraveghem toate transmisiunile de la Perspectiva Vărsat de Vânt. Am văzut că a aterizat nava lui Eldritch lângă baracă – asta a fost acum câteva ore – şi am văzut că Eldritch a ieşit şi s-a dus la baracagii; deşi camerele noastre nu au surprins scena, sunt sigur că tranzacţia s-a consumat în acel moment.

Faine adăugă:

— Iar Barney Mayerson era unul dintre baracagiii care l-au întâmpinat pe Eldritch la suprafaţă.

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat, zise Leo. Okay, mulţumesc, Al.

Întrerupse legătura. Barney a coborât în baracă dotat cu Ale-

G, îşi dădu el seama. Şi, imediat, s-au pus cu toţii pe mestecat; ăsta a fost sfârşitul, exact cum s-a întâmplat cu mine pe Luna. Tactica noastră a prevăzut ca Barney să mestece şi, astfel, îşi dădu seama Leo, am nimerit direct în labele jegoase, mecanice, ale lui Eldritch; în clipa în care drogul a pătruns în organismul lui Barney, am fost terminaţi. Pentru că Eldritch controlează fiecare dintre lumile halucinante plăsmuite de drog; ştiu – *ştiu!* – că sconcsul este prezent în fiecare dintre ele.

Lumile fantastice induse de Ale-G, se gândi el, sunt în *mintea* lui Palmer Eldritch. După cum am aflat personal.

Iar necazul e, îşi spuse el, că odată ce pătrunzi în una dintre ele, n-ai cum să i te mai sustragi; se ţine de tine chiar şi când crezi că eşti liber. E o trecere cu un singur sens şi, după câte îmi dau seama, tot înăuntru mă aflu şi *acum*.

Într-adevăr, nu prea părea probabil. Şi totuşi, se gândi el, asta arată cât de speriat sunt, după cum a ţinut să-mi demonstreze şi Roni Fugate. Destul de speriat – recunosc – pentru a-l abandona acolo pe Barney, la fel cum m-a abandonat el pe mine. Barney îşi folosea însă capacităţile de precog, aşa că el prevăzuse ce se va întâmpla aproape până în punctul în care a avut, cum am eu acum, un fel de înţelegere deplină a lucrurilor petrecute. El a ştiut dinainte ceea ce eu a trebuit să aflu prin experienţă. Nu-i de mirare că s-a oprit.

Cine este sacrificat? se întrebă Leo. Eu, Barney, Felix Blau, care dintre noi va ceda, ca să-l înfulece Palmer? Fiindcă asta suntem noi pentru el, în mod potenţial: hrană, numai bună de consumat. De pe Prox nu s-a întors decât o chestie bucală, o mare gură, deschisă pentru a ne primi.

Dar Palmer nu-i canibal. Deoarece eu ştiu că nu-i fiinţă omenească; nu om este ceea ce se află în pielea lui Palmer Eldritch.

Însă ce anume era, Leo nu avea deloc idee. În vastele întinderi dintre sistemele Sol şi Proxima se puteau petrece atâtea, fie la ducere, fie la venire. Poate s-a întâmplat, se gândi el, când Palmer se ducea; poate că i-a mâncat pe proxani în cei zece ani, a golit acolo farfuria, iar acum a venit încoace, la noi. Uh! Se cutremură.

Ei bine, îşi zise el, încă două ore de viaţă independentă, plus timpul cât durează călătoria până pe Marte. Poate zece ore de existenţă privată, după care, înghiţit. Şi pretutindeni pe Marte se

distribuie drogul ăla oribil; gândeşte-te, imaginează-ţi numărul celor prinşi în lumile iluzorii ale lui Palmer, în mrejele pe care le azvârle el. Cum numesc asta budiştii de la Naţiunile Unite, cei de teapa lui Hepburn-Gilbert? Maya. Vălul iluziei. La naiba, se gândi el cu tristeţe şi apăsă pe butonul interfonului, să ceară rezervarea unei nave rapide, pentru deplasare. Şi îmi trebuie un pilot bun, îşi aduse el aminte; prea multe eşecuri cu aterizările automate, în ultima vreme: n-am de gând să fiu împrăştiat pe sol, mai cu seamă pe solul ăla.

Îi spuse domnişoarei Gleason:

— Care-i cel mai bun pilot interplanetar pe care-l avem?

— Don Davis, răspunse prompt domnişoara Gleason. Are un dosar perfect cu… Ştiţi dumneavoastră. Zborurile dinspre Venus.

Nu se referea explicit la afacerile lor cu Dul-C; chiar şi interfonul putea fi interceptat şi ascultat.

Zece minute mai târziu, pregătirile pentru călătorie erau încheiate.

Leo Bulero se lăsă pe spătarul fotoliului şi-şi aprinse o havană mare, de culoare verde, care fusese adăpostită într-o casetă climatizoare cu fluor, probabil ani de zile… Când îi muşcă vârful, ţigara păru sfărâmicioasă şi uscată; trosni sub presiunea dinţilor şi Leo simţi o mare dezamăgire. Păruse atât de bună, atât de perfect conservată în sicriaşul ei! Eh, nu se ştie niciodată, se autoinformă el. Până ce nu vezi cu ochii tăi.

Uşa biroului se deschise. Intră domnişoara Gleason, cu actele de rezervare a navei în mână.

Mâna care ţinea actele era artificială; observă lucirea metalului nedisimulat şi-şi ridică imediat privirile, să cerceteze şi chipul persoanei. Dinţi de Neanderthalian, se gândi el; aşa arată molarii ăia uriaşi, din oţel inoxidabil, regresiune, înapoi cu două sute de mii de ani; involuţie. Şi ochi luxvid sau vidlux sau cum or fi fost, fără pupile, doar cu fante. Produs al Laboratoarelor Jensen din Chicago, în tot cazul.

— Naiba să te ia, Eldritch! zise el.

— Îţi sunt şi pilot, zise Palmer Eldritch de sub înfăţişarea domnişoarei Gleason. Şi mă gândeam să te şi felicit, la aterizare. Dar este prea mult, prea devreme.

— Dă-mi actele, să le semnez, spuse Leo, întinzând mâna.

Surprins, Palmer Eldritch zise:

— Tot mai ai de gând să faci călătoria pe Marte?
Părea complet buimăcit.
— Da, spuse Leo, aşteptând răbdător documentele de rezervare.

***

Odată ce ai luat Ale-G, eşti complet eliberat. Cel puţin aşa ar spune dogmatica, devotata, fanatica Anne Hawthorne. Ca şi păcatul, se gândi Barney Mayerson; e condiţia sclaviei. Ca şi căderea. Iar tentaţia este similară.

Dar ceea ce lipseşte aici este o modalitate prin care să fim eliberaţi. Oare trebuie să ne ducem pe Prox, pentru a o afla? S-ar putea ca nici acolo să nu existe. Şi nicăieri în Univers.

Anne Hawthorne apăru în uşa încăperii ce adăpostea emiţătorul barăcii.

— Te simţi bine?

— Sigur că da, zise Barney. Ştii, ne-am făcut-o cu mâna noastră. Nimeni nu ne-a pus să mestecăm Ale-G.

Dădu drumul ţigării pe duşumea şi-o strivi cu vârful cizmei.

— Iar tu nu vrei să-mi dai mie doza ta, spuse el.

Dar nu Anne era cea care-l refuza. Era Palmer Eldritch, acţionând prin intermediul ei, din umbră.

Chiar şi aşa, tot i-o pot lua, îşi dădu el seama.

— Stai, zise ea.

Sau, mai degrabă, celălalt.

— Hei, strigă Norm Schein din camera emiţătorului, sărind în picioare, uluit. Ce faci, Mayerson? Las-o…

Puternicul braţ artificial îl surprinse; degetele din metal se strânseră ca nişte gheare şi fu aproape destul; se repeziseră la gâtul lui, expert, cunoscând perfect locul unde moartea putea fi administrată cel mai eficient. Dar el avea acum pacheţelul şi nu-i mai trebuia altceva; dădu drumul creaturii.

— Nu-l lua, Barney, spuse ea liniştit. E prea devreme, după prima doză. Te rog.

Fără să răspundă, ieşi, îndreptându-se spre compartimentul lui.

— Vrei să faci ceva pentru mine? îi strigă ea în urmă. Împarte-o în două, lasă-mă să iau şi eu cu tine. Să fim împreună.

— De ce? întrebă el.

— Poate-ţi sunt de ajutor cu ceva, dacă-s acolo.

Barney răspunse:

— Mă descurc şi singur.
De-aş reuşi s-o prind pe Emily înainte de divorţ, înainte să se arate Richard Hnatt, cum am făcut prima oară, se gândi el. Este unicul loc unde pot avea cu adevărat o şansă. Iar şi iar, se gândi. Să încerc! Până reuşesc.
Încuie uşa.
În vreme ce devora bucata de Ale-G, se gândi la Leo Bulero. Ai scăpat. Probabil pentru că Palmer Eldritch a fost mai slab decât tine. Asta e? Sau Eldritch pur şi simplu ţi-a plătit poliţa, lăsându-te în aer? Puteai să vii încoace, să mă opreşti; acum nu mai e nimic de făcut. Chiar Eldritch m-a avertizat, vorbind prin Anne Hawthorne; a fost prea mult, până şi pentru *el*; iar acum, ce? Am mers atât de departe, încât m-am scufundat în adâncuri, unde nici el n-are cum să mă vadă? Unde nici Palmer Eldritch n-are cum să ajungă, unde nu mai există nimic.
Şi, desigur, se gândi el, nu mă mai pot întoarce.
Capul îl durea şi închise ochii, fără să vrea. Era ca şi cum creierul, viu şi înspăimântat, i s-ar fi zbătut, fizic; şi-l simţea tremurând. Metabolism modificat, îşi dădu el seama. Şoc. Îmi pare rău, îşi spuse sieşi, cerându-i iertare părţii lui somatice. Okay?
— Ajutor! strigă cu voce tare.
— Aoleu, ajutor! … Curu’meu, scârţâi o voce de bărbat. Ce vrei să-ţi fac, să te iau de mână? Deschide ochii sau şterge-o de-aici! Timpul petrecut pe Marte te-a ruinat, iar eu sunt sătul. Haide!
— Tacă-ţi gura! zise Barney. Mi-e rău; am mers prea departe. Adică tot ce poţi face este să urli?
Deschise ochii şi-l descoperi pe Leo Bulero, aşezat la biroul lui cel mare, din stejar, pe care domnea harababura.
— Ascultă, zise Barney. Sunt pe Ale-G; n-am cum să-l opresc. Dacă nu mă ajuţi, sunt terminat.
Picioarele i se îndoiau, parcă topite, în timp ce se îndrepta spre un scaun din apropiere, pe care îşi dădu drumul.
Leo îl privi gânditor, trăgând dintr-o ţigară de foi şi zise:
— Eşti pe Ale-G *acum*?
Îi aruncă o privire tăioasă.
— Cam de vreo doi ani încoace…
— E interzis?
— Mda. Interzis. Dumnezeule, nici nu ştiu dacă merită să stau

de vorbă cu tine; ce eşti tu, un fel de fantomă din trecut?

— Ai auzit ce-am zis; *am zis că-s pe Ale-G*.

Îşi încleştă pumnii.

— Okay, okay.

Leo slobozi un nor de fum gros, cenuşiu, învolburat.

— Nu te încinge. La naiba, m-am dus şi eu înainte, am văzut şi eu viitorul şi nu m-a ucis. Şi-apoi, pen'mnezeu, eşti precog, ar trebui să fii obişnuit cu aşa ceva. În orice caz…

Se lăsă pe spătarul scaunului, se roti cu el, după care îşi puse picior peste picior.

— Am văzut monumentul ăla, ştii? ghici pentru cine e. Pentru mine.

Se uită atent la Barney, apoi ridică din umeri.

Barney zise:

— N-am nimic de câştigat, absolut nimic, de aici. Îmi vreau nevasta înapoi. O vreau pe Emily.

Simţi cum îl cuprinde furia, întrecându-i cu mult amărăciunea. Revolta în faţa dezamăgirii.

— Emily.

Leo Bulero dădu din cap. Apoi spuse în interfon:

— Domnişoară Gleason, te rog, să nu ne deranjeze nimeni un timp.

Îşi întoarse iarăşi privirea către Barney, cercetându-l cu mare interes.

— Individul ăla, Hnatt – aşa-l cheamă? – a fost săltat de poliţia Naţiunilor Unite, împreună cu restul organizaţiei lui Eldritch; ştii, Hnatt avea un contract, pe care l-a semnat cu agentul lui Palmer. Ei bine, i-au dat posibilitatea să aleagă între o condamnare la închisoare – okay, admit că nu-i corect, dar nu mă învinui pe mine – şi emigrare. A emigrat.

— Şi ea cum se descurcă?

— În afacerea ei cu oalele? Cum naiba s-o poată continua într-o baracă de sub deşertul marţian? Normal că i-a făcut vânt idiotului. Aşa că, vezi, dacă ai fi aşteptat…

Barney zise:

— Chiar eşti Leo Bulero? Sau eşti Palmer Eldritch? Iar povestea de-acum e numai pentru a mă face să mă simt şi mai rău nu-i aşa?

Ridicând sprânceana, Leo spuse:

— Palmer Eldritch e mort.

— Dar asta nu-i realitatea; e o fantezie indusă de drog. Translaţie.

— Pe naiba nu-i realitatea! îl fulgeră Leo cu privirea. Mie ce-mi face, atunci? Ascultă îl ţintui pe Barney cu degetul, furios.

— Nu-i nimic ireal cu *mine*; tu eşti o afurisită de fantasmă, cum ziceai, venită din trecut. Adică ai văzut situaţia complet pe dos. Auzi asta?

Izbi în tăblia biroului cu toată puterea mâinilor.

— Adevărata marcă a realităţii. Şi-ţi spun că fosta ta soţie şi Hnatt au divorţat; ştiu, fiindcă nouă ne vinde ea oalele, pentru miniaturizare. De fapt, a fost în biroul lui Roni Fugate miercurea trecută.

Îmbufnat, pufăi din ţigara lui de foi, continuând să se uite urât la Barney.

— Atunci, tot ce-mi rămâne de făcut, zise Barney, este să o caut.

Era cât se poate de simplu.

— A, mda, încuviinţă Leo dând din cap. Încă un lucru, numai. Ce ai de gând cu Roni Fugate? Trăieşti cu ea în lumea asta, pe care se pare că-ţi place s-o consideri ireală.

Uluit, Barney întrebă:

— După *doi ani*?

— Iar Emily ştie, pentru că, de când îşi vinde marfa la noi, prin Roni, s-au împrietenit; îşi spun una alteia secretele. Priveşte din punctul de vedere al lui Emily. Dacă te primeşte înapoi la ea, probabil că Roni va înceta să-i mai accepte oalele pentru miniaturizare. E un risc şi pun pariu că Em nu va dori să şi-l asume. Adică noi îi dăm lui Roni libertatea absolută de a spune „nu“, cum aveai şi tu, la vremea ta.

Barney zise:

— Emily n-o să-şi pună niciodată cariera înaintea propriei vieţi.

— *Tu* ai făcut-o. Poate că Em a învăţat de la tine, a preluat mesajul. Şi, oricum, chiar fără Hnatt ăla, de ce ar vrea Emily să se întoarcă la tine? Duce o viaţă plină de succes, cu cariera ei; e vestită pe întreaga planetă şi a pus la saltea pielicică după pielicică… Vrei să-ţi spun adevărul? Are toţi bărbaţii pe care şi-i doreşte. La orice oră. Em n-are nevoie de tine; priveşte realitatea în faţă, Barney. În fond, ce-i lipseşte lui Roni? Sincer, mie nu mi-ar păsa…

— Cred că eşti Palmer Eldritch, spuse Barney.

— Eu? se bătu Leo în piept. Barney, eu l-am ucis pe Eldritch; de-asta mi-au ridicat monument.

Vocea îi era liniştită, dar se înroşise puternic la faţă.

— Am eu dinţi din oţel inoxidabil? Am un braţ artificial? Leo îşi ridică amândouă braţele.

— Ei? Şi ochii mei? ...

Barney porni spre uşa biroului.

— Unde te duci? întrebă Leo.

— Ştiu, spuse Barney, deschizând uşa, că dacă o pot vedea pe Emily fie şi numai pentru câteva minute…

— Nu, nu poţi, amice, zise Leo.

Scutură din cap, hotărât.

Aşteptând, pe coridor, venirea liftului, Barney se gândi: Probabil că era chiar Leo. Şi probabil că-i adevărat.

Prin urmare, nu voi reuşi fără Palmer Eldritch.

Anne avea dreptate; ar fi trebuit să-i dau înapoi jumătate din doză şi să fi încercat împreună. Anne, Palmer… Sunt acelaşi lucru, totul este el, creatorul. Iată cine şi ce anume este Eldritch, îşi dădu el seama. Stăpânul acestor lumi. Noi, restul, doar le locuim, iar atunci când vrea, le poate locui şi el. Poate să schimbe oricând peisajul, să se manifeste, să împingă lucrurile în orice direcţie pofteşte. Şi chiar să fie oricare dintre noi, după bunul său plac. Noi toţi, de fapt, dacă vrea. Etern, în afara timpului şi parte a tuturor celorlalte dimensiuni combinate… *Poate pătrunde până şi într-o lume în care el este mort*.

Palmer Eldritch s-a dus în Prox om şi a revenit zeu.

Cu voce tare, aşteptând liftul, Barney zise:

— Palmer Eldritch, ajută-mă! Fă să-mi capăt nevasta înapoi!

Se uită în jur; nu era nimeni care să-l audă.

Liftul sosi. Uşile alunecară în lături. Înăuntrul liftului aşteptau patru bărbaţi şi două femei, în linişte.

Toţi erau Palmer Eldritch. Bărbaţi şi femei, deopotrivă: braţ artificial, dinţi din oţel inoxidabil… Faţă slabă, suptă, cenuşie, cu ochi Jensen.

Aproape la unison, ca şi cum s-ar fi luat la întrecere care s-o rostească prima, cele şase persoane spuseră:

— Nu vei fi în stare să pleci de-aici, să te întorci în lumea ta, Mayerson; ai mers prea departe de data asta, ai luat o supradoză masivă. După cum te-am avertizat şi atunci când mi-

ai înhăţat-o, la Perspectiva Vărsat de Vânt.

— Nu mă poţi ajuta? întrebă Barney. Trebuie s-o capăt înapoi.

— Nu înţelegi? spuseră cei şase Palmeri, clătinându-şi capul în formaţie; era aceeaşi mişcare pe care tocmai o făcuse Leo şi acelaşi „nu“ hotărât. Cum ţi s-a mai spus: de vreme ce ăsta ţi-e viitorul, te-ai stabilit deja aici. Prin urmare, pentru tine nu mai există alt loc; e o chestiune de logică elementară. Pentru cine ar trebui s-o ispitesc eu pe Emily? Pentru tine? Sau pentru legitimul Barney Mayerson, care-a trăit normal până acum? Şi să nu ai impresia că el n-a încercat s-o capete înapoi pe Emily. Doar nu crezi – şi, în mod clar, nu crezi – că, atunci când s-a destrămat familia Hnatt, el a făcut pasul? Deşi eu am încercat să-l ajut, atunci; s-a întâmplat cu numai câteva luni în urmă, imediat după ce Richard Hnatt a fost trimis pe Marte, izbind din picioare şi protestând tot drumul. Personal, nu-l învinuiesc pe Hnatt; a fost un târg murdar, pus la cale de Leo, desigur. Dar uită-te la tine!

Cei şase Palmeri gesticulară, nemulţumiţi.

— Eşti o fantasmă, aşa cum zicea Leo; chiar pot vedea prin tine. Am să-ţi spun, folosind un termen mai exact, ce anume eşti.

Din partea celor şase sosi atunci, calm, impasibil, declaraţia:

— Eşti o fantomă.

Barney se uită lung la ei, iar ei se uitară la el placid, nemişcaţi.

— Încearcă să-ţi clădeşti viaţa pe această premisă, continuară Palmerii. Iată, ai căpătat ceea ce promite Sf. Pavel după cum îi tot dădea zor Anne Hawthorne: nu mai porţi un corp trecător, de carne; în locul lui, ai îmbrăcat unul eterat. Îţi place, Mayerson?

Tonul le era zeflemitor, dar toate cele şase chipuri arătau compasiune; se citea în ochii lor mecanici, tăiaţi orizontal, siniştri.

— N-ai cum să mori; nu mănânci, nu bei, nu respiri... Poţi, dacă vrei, să treci direct prin ziduri, de fapt, prin orice obiect material doreşti. Ai să te înveţi, cu vremea. Evident, pe drumul spre Damasc, Pavel a avut o viziune legată de acest fenomen. De ăsta şi de încă multe altele, pe lângă el.

Palmerii adăugară:

— Sunt înclinat, după cum observi, să am oarecare înţelegere faţă de punctul de vedere timpuriu şi neocreştin, cum e cel

împărtăşit de Anne. E de ajutor în explicarea multor lucruri.

Barney zise:

— Dar tu, Eldritch? Eşti mort, ucis de Leo acum doi ani.

Şi eu ştiu, se gândi el, că înduri exact aceeaşi soartă ca a mea; acelaşi proces probabil că s-a petrecut şi cu tine, undeva, pe drum. Ţi-ai administrat şi tu o supradoză de Ale-G, iar acum nu mai există nicio cale de întoarcere în propriul tău timp.

— Monumentul ăla, spuseră cei şase Palmeri, murmurând împreună ca o rafală depărtată de vânt, este extrem de inexact. O navă de-a mea a fost atacată, cu tunurile, de una de-a lui Leo, în apropiere de Venus; eu mă aflam – sau trebuia să mă aflu – la bordul navei mele. Leo era la bordul navei lui. El şi cu mine tocmai avusesem o conferinţă, împreună cu Hepburn-Gilbert, pe Venus, iar în drum spre Terra, Leo a profitat de ocazie pentru a se repezi asupra noastră. Pe acea bază a fost ridicat monumentul, în urma presiunii economice viclean exercitate de Leo asupra tuturor organizaţiilor politice care aveau un cuvânt de spus. S-a strecurat, o dată pentru totdeauna, în cărţile de istorie.

Două persoane, un tânăr bine îmbrăcat, genul de individ din conducere, şi o tânără, care era probabil secretară, trecură agale pe hol; îi aruncară priviri curioase lui Barney, apoi celor şase creaturi din lift.

Creaturile încetară să mai fie Palmeri; transformarea avu loc sub ochii lui Barney. Dintr-odată, deveniră şase persoane, bărbaţi şi femei, cu totul obişnuite. Complet diferite între ele.

Barney se îndepărtă de lift. Rătăci timp îndelungat pe coridoare, apoi coborî la parter, unde se afla fişierul celor de la P. P. Layouts. Acolo, parcurgându-l, îşi descoperi propriul nume şi numărul biroului. Ca o ironie – şi era deja cam prea mult – purta titlul pe care încercase să i-l smulgă lui Leo, cu destul de puţin timp în urmă; figura pe listă drept conducător pre-Modă, superior în mod evident oricărui consultant. Deci, iarăşi, dacă mai aştepta măcar…

Nu încăpea nicio îndoială că Leo reuşise să-l aducă înapoi de pe Marte. Să-l salveze din lumea barăcilor. Iar asta însemna mare lucru.

Procesul plănuit – sau vreo altă tactică – reuşise. Avea să reuşească, mai degrabă. Şi probabil că nu peste multă vreme.

Ceaţa halucinaţiei aruncată în jur de Palmer Eldritch, pescarul

de suflete omeneşti, era extrem de eficientă, dar nu perfectă. Nu pe termen lung. Dacă se oprea, dacă nu mai consuma altă cantitate de Ale-G după doza iniţială…

Faptul că Anne Hawthorne avusese atunci o porţie la ea fusese, probabil, deliberat. Un mijloc de a-l manipula, de a-l determina să mai ia încă o dată şi foarte repede. Dacă aşa stăteau lucrurile, protestele ei fuseseră prefăcute; vrusese ca el să-i ia porţia şi, ca o fiară într-un labirint superior, Barney se zbătuse pentru a ajunge la calea spre afară, întrezărită. Manipulat de Palmer Eldritch la fiecare pas.

Şi nu mai exista niciun drum înapoi.

Dacă era să-l creadă pe Eldritch, vorbind prin Leo. Prin prezenţa lui pretutindeni. Însă ăsta era cuvântul-cheie, *dacă*.

Sui cu liftul la etajul unde se afla biroul lui.

Când deschise uşa, omul care stătea la masa de lucru îşi ridică privirile şi spuse:

— Închide chestia aia. Nu avem prea mult timp.

Omul – şi era el însuşi – se ridică în picioare; Barney îl cercetă cu privirea, apoi, reflex, închise uşa, cum i se ceruse.

— Mersi, spuse glacial sinele lui viitor. Şi încetează să te mai frământi în legătură cu întoarcerea în propriul tău timp; ai să te întorci. Cea mai mare parte a lucrurilor pe care Eldritch le-a făcut – sau le face, dacă preferi să le priveşti aşa – reprezintă schimbări de suprafaţă: el face lucrurile *să pară* aşa cum vrea el, ceea ce nu înseamnă că ele şi sunt. Mă urmăreşti?

— Am să… Te cred pe cuvânt.

Viitorul lui sine zise:

— Îmi dau seama că mie-mi vine uşor s-o spun, acum; Eldritch tot se mai arată din când în când, uneori chiar în public, dar eu ştiu – şi toată lumea, până şi cel mai ignorant cititor al homeoziarelor de ultim nivel ştie – că el nu-i decât o fantomă; omul real se află într-un mormânt de pe Sigma 14-B şi faptu-i verificat. Tu eşti într-o situaţie diferită. La tine, adevăratul Palmer Eldritch poate apărea în orice moment; ceea ce ar fi real pentru tine, ar fi o fantasmă pentru mine şi acelaşi lucru are să fie valabil când te vei întoarce pe Marte. Vei întâlni un Palmer Eldritch autentic, viu şi, ca să fiu sincer, nu te invidiez.

Barney zise:

— Spune-mi numai cum să ajung din nou acolo.

— Nu-ţi mai pasă de Emily?

— Mi-e frică.

Şi-şi simţi propria privire – perceperea şi capacitatea de înţelegere a viitorului – împietrindu-l.

— Okay, se trezi vorbind fără voie, ce ar trebui să fac pentru a pretinde că te impresionez? Imposibil să nu ştii.

— Eldritch are un avantaj asupra oricui a consumat Ale-G prin aceea că revenirea de sub influenţa drogului este extrem de îndelungată şi treptată; o serie de niveluri, fiecare fiind o iluzie tot mai slab indusă şi tot mai amestecată cu realitatea autentică. Uneori, procesul durează ani de zile. *De-asta* l-au interzis, până la urmă, Naţiunile Unite şi s-au întors împotriva lui Eldritch; Hepburn-Gilbert l-a aprobat iniţial, crezând sincer că îl ajuta pe utilizatorul de Ale-G să pătrundă până la realitatea concretă, dar ulterior a devenit evident pentru oricine îl folosea, ori era martor la folosirea lui, că producea exact…

— Atunci, eu nu mi-am revenit după prima doză.

— Întocmai; nu te-ai mai întors la realitatea adevărată. Cum s-ar fi întâmplat dacă te-ai mai fi abţinut douăzeci şi patru de ore. Fantasmele lui Eldritch, impuse materiei normale, s-ar fi spulberat complet; ai fi fost eliberat. Dar Eldritch te-a făcut să accepţi cea de-a doua doză, mai puternică; ştia că fusesem trimis pe Marte pentru a acţiona împotriva lui, cu toate că nu avea idee cum vei proceda. Se temea de tine.

Părea straniu să audă asta; nu suna bine. Eldritch, cu tot ce făcuse şi putea face… Dar Eldritch văzuse monumentul viitorului; ştia că, într-un fel sau altul, tot aveau să-l ucidă.

Uşa biroului se deschise brusc.

Roni Fugate privi înăuntru şi-i văzu pe amândoi; nu spuse nimic, rămase uitându-se lung, cu gura căscată. Apoi reuşi să îngaime:

— O fantomă. Cred că e cea care stă în picioare, cea dinspre mine.

Tremurând, intră în birou şi trânti uşa după ea.

— Întocmai, spuse sinele lui viitor, măsurând-o cu asprime. Îl poţi testa trecându-ţi mâna prin el.

Ea făcu întocmai; Barney Mayerson îi văzu mâna pătrunzând în corpul lui şi dispărând.

— Am mai întâlnit fantome, spuse ea, retrăgându-şi mâna; îşi mai revenise puţin. Dar niciodată una de-a ta, dragule. Toţi cei care-au consumat scârboşenia aia au devenit fantome la un

moment dat, însă în ultima perioadă au apărut mai rar pe aici. Într-o vreme, acum vreun an, le zăreai oriunde întorceai capul.

Şi adăugă:

— Hepburn-Gilbert a văzut, până la urmă, una de-a lui; exact ce merita.

— Îţi dai seama, îi zise lui Roni sinele lui viitor, că se află sub dominaţia lui Eldritch, deşi, pentru noi, omul este mort? Aşa că trebuie să lucrăm prudent. Eldritch poate începe să-i influenţeze percepţia în orice moment, iar când asta se va întâmpla, nu va avea de ales şi va reacţiona în consecinţă.

Adresându-i-se lui Barney, Roni zise:

— Ce *putem* face pentru tine?

— Vrea să se întoarcă pe Marte, spuse sinele lui viitor. Au pus la cale o schemă extrem de complicată, pentru a-l distruge pe Eldritch prin intermediul tribunalelor interplanetare; asta presupune ca lui să-i fie administrat un epilepsigen ionian, KV-7. Sau nu-ţi mai aminteşti?

— Dar n-a mai ajuns în faţa tribunalului, spuse Roni. Eldritch a aplanat lucrurile. Au renunţat la proces.

— Te putem transporta pe Marte, îi zise lui Barney sinele lui viitor, cu o navă de la P. P. Layouts. Însă n-o să rezolvi nimic, deoarece Eldritch nu numai că o să te urmărească şi o să te însoţească în călătorie, dar va fi deja acolo, să te întâmpine, e sportul lui preferat, în aer liber. Reţine că o fantomă poate merge oriunde; nu-i limitată de timp sau de spaţiu. Asta o face să fie fantomă, asta şi faptul că nu are niciun metabolism, cel puţin nu în sensul în care înţelegem noi cuvântul. Şi totuşi, în mod ciudat, este afectată de gravitaţie. S-au făcut şi nişte studii, în ultima vreme; oricum, multe încă nu se cunosc.

Termină, cu înţeles:

— Mai cu seamă în legătură cu o chestiune mai specială. Cum poate fi trimisă o fantomă în propriul ei spaţiu şi timp exorcizată.

Barney zise:

— Sunteţi nerăbdători să scăpaţi de mine?

Simţi că-l ia cu frig.

— Întocmai, spuse calm sinele lui viitor. La fel de nerăbdători pe cât eşti şi tu să ajungi înapoi; ştii acum că ai făcut o greşeală, ştii că…

Îi aruncă o privire lui Roni şi se întrerupse imediat. Nu voia să

se refere la problema lui Emily de faţă cu ea.
— S-au făcut nişte încercări cu electroşocuri, la un voltaj ridicat şi un amperaj mic, zise Roni. Şi cu câmpuri magnetice. Universitatea Columbia a…
— Cea mai bună treabă deocamdată, spuse sinele lui viitor, se face la departamentul de fizică al Universităţii California, de pe Coasta Vestică. Fantoma este bombardată cu particule beta, care dezintegrează proteinele elementare ce stau la baza…
— Okay, zise Barney. Vă las în pace. Mă duc la departamentul de fizică, să văd ce pot face.
Se simţea complet înfrânt; fusese abandonat până şi de sinele lui cel din urmă, se gândi el cuprins de o furie sălbatică, neputincioasă. Cristoase!
— E ciudat, spuse Roni.
— Ce-i ciudat? întrebă sinele lui viitor, lăsându-se pe spătarul fotoliului, încrucişându-şi braţele pe piept şi uitându-se atent la ea.
— Ceea ce spui despre California, răspunse Roni. După câte ştiu eu, acolo n-au făcut niciodată vreun experiment cu fantome.
I se adresă liniştit lui Barney:
— Cere-i să-ţi arate amândouă mâinile.
Barney zise:
— Mâinile!
Dar transformarea omului din fotoliu începuse deja, mai ales la maxilar, unde lui Barney îi fu uşor să recunoască umflătura particulară.
— Las-o baltă, spuse el răguşit şi simţi cum îl ia ameţeala.
Viitorul lui sine zise în zeflemea:
— Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, Mayerson. Chiar crezi că are vreun rost să mergi de colo-colo, încercând să duci de nas pe careva, încât să i se facă milă de tine? La naiba, *mie* mi-e milă de tine; ţi-am spus să nu iei cea de-a doua doză! Te-aş uşura de povara asta, dacă aş şti cum şi eu ştiu despre droguri mai mult decât oricare alt om în viaţă.
— Ce se va întâmpla cu el? îl întrebă Roni pe viitorul lui sine, care nu mai era viitorul lui sine; metamorfoza se desăvârşise, iar Palmer Eldritch stătea răsturnat în scaunul dindărătul biroului său, înalt şi cenuşiu, rotindu-se uşor în stânga şi-n dreapta, o masă imensă de pânză de păianjen atemporală, cu formă

cvasiumană, într-o atitudine apropiată de cea a unui cavaler. Doamne Dumnezeule, chiar o să bântuie pe-aici la nesfârşit!

— Bună întrebare, spuse cu gravitate Palmer Eldritch. Aş fi vrut şi eu să ştiu; pentru mine, ca şi pentru el. Eu sunt vârât în asta mai adânc decât el, nu uita.

Adresându-i-se lui Barney, spuse:

— Deci pricepi cum stă treaba? Nu-i nevoie să-ţi asumi Gestalt-ul normal; poţi fi o piatră, sau un copac, sau un container pentru deşeuri propulsat cu reacţie, sau o porţiune de acoperiş termoizolant. Eu am fost, pe rând, fiecare dintre ele şi încă multe altele. Dacă devii obiect neanimat, de pildă o buturugă veche, nu mai eşti conştient de scurgerea timpului. Ar fi o soluţie interesantă pentru unul care vrea să scape de o asemenea existenţă de fantasmă. Eu nu vreau.

Vocea îi era coborâtă.

— Deoarece, pentru mine, a mă reîntoarce în propriul meu spaţiu şi timp înseamnă moartea la instigările lui Leo Bulero. Eu nu pot continua să trăiesc decât în această stare. Dar cu tine…

Dădu din mână, zâmbind uşor.

— Fii o stâncă, Mayerson. Durează, oricât de mult ar lua să treacă efectul drogului. Zece ani, un secol. Un milion de ani. Sau fii un os vechi, de fosilă, într-un muzeu.

Privirea îi era blândă. După o vreme, Roni spuse:

— Poate că are dreptate, Barney.

Barney se duse la birou, luă un presse-papiers din sticlă, apoi îl lăsă jos.

— Noi nu-l putem atinge, spuse Roni, dar el poate…

— Posibilitatea fantomelor de a manipula obiecte materiale, zise Palmer Eldritch, dovedeşte clar faptul că sunt prezente şi că nu-i vorba doar de nişte proiecţii. Nu uita fenomenul Poltergeist… Puteau să azvârle obiecte prin toată casa, fiind totuşi incorporale.

Montată pe un perete al biroului, strălucea o placă; era un premiu pe care-l primise Emily cu trei ani înainte de începutul singurătăţii lui, pentru nişte vase care intraseră într-un spectacol. Iată-l; încă îl mai păstra.

— Vreau să fiu placa aia, hotărî Barney.

Era executată din lemn de esenţă tare, probabil mahon, şi din alamă; avea să dureze timp îndelungat şi, în plus, ştia că viitorul lui sine n-o va arunca niciodată. Se îndreptă spre placă,

întrebându-se cum era să înceteze a mai fi om şi să devină un obiect din alamă şi lemn, montat pe un perete.

Palmer Eldritch spuse:

— Îmi vrei ajutorul, Mayerson?

— Da, răspunse el.

Ceva îl luă pe sus; Barney îşi întinse braţele în lături, pentru a se echilibra, apoi se trezi scufundându-se, coborând printr-un tunel nesfârşit, care se strâmta, îl simţea strângându-se împrejurul lui şi ştiu că făcuse o socoteală greşită. Palmer Eldritch îl prinsese iarăşi în laţul gândurilor lui, îşi demonstrase iarăşi puterea asupra celor care foloseau Ale-G; Eldritch făcuse ceva – iar el nici nu putea spune ce anume – însă, oricum, nu era ceea ce zisese. Nu ceea ce promisese.

— Naiba să te ia, Eldritch! spuse Barney, fără să-şi audă vocea, fără să audă nimic.

Cobora tot mai mult, lipsit de greutate, nemaifiind nici măcar fantomă; gravitatea încetase să-l afecteze, aşa că până şi asta dispăruse.

Slăbeşte-mă puţin, Palmer, se gândi. Te rog. O rugăminte, realiză el, care fusese deja refuzată; Palmer Eldritch acţionase de mult, era prea târziu şi întotdeauna fusese. Atunci, o să-i dau înainte cu procesul, îşi spuse Barney; o să-mi aflu eu cumva calea înapoi, spre Marte, ca să iau toxina şi să-mi petrec restul vieţii prin tribunale interplanetare, luptându-mă cu tine şi învingând. Nu pentru Leo sau P. P. Layouts, ci pentru mine.

Auzi atunci un hohot de râs. Era al lui Palmer Eldritch, dar ieşea din…

Sine însuşi.

Uitându-se în jos, la propriile lui mâini, o desluşi pe stânga, roz, albicioasă, alcătuită din carne, acoperită cu piele şi păr fin, aproape invizibil, iar apoi pe dreapta, lucioasă, strălucitoare, fără pată în perfecţiunea ei mecanică, o mână superioară celei naturale, de mult pierdută.

Acum ştia ce se întâmplase. Se săvârşise o mare translaţie – din punctul lui de vedere, cel puţin – şi era posibil ca totul, până în acel moment, să nu fi vizat decât o asemenea finalitate.

Eu voi fi, îşi dădu el seama, cel pe care-l va ucide Leo Bulero. Despre mine va relata monumentul.

Acum sunt Palmer Eldritch.

În acest caz, se gândi Barney după o vreme, când mediul lui

înconjurător păru a se solidifica şi limpezi, mă întreb cum se descurcă el cu Emily în pat.

Sper că destul de prost.

Capitolul 12

Cu braţe uriaşe ce lăsau dâre în urmă, se întinse din sistemul Proxima Centaurus până la Terra însăşi şi nu era fiinţă umană; nu om era cel care se întorsese. Şi avea o putere extraordinară. Reuşea să înfrângă moartea.

Dar nu era fericit. Pentru simplul motiv că rămăsese singur. Aşa că încercă pe dată să rezolve problema; avu însă o mulţime de necazuri până a-i atrage şi pe alţii înspre calea urmată de el.

Unul dintre aceştia era Barney Mayerson.

— Mayerson, spuse el pe un ton liniştit, ce naiba ai de pierdut? Ia gândeşte-te la situaţia în care te afli; eşti terminat, fără femeia pe care o iubeşti, cu un trecut pe care-l regreţi… îţi dai seama că viaţa ta a luat un curs cu totul greşit şi că nimeni nu te-a *obligat* s-o faci. Şi nu mai poate fi reparat nimic. Nici dacă viitorul ar dura un milion de ani, nu ai avea cum să recuperezi ceea ce ai pierdut – cum s-ar zice – doar din vina ta. Îmi pricepi raţionamentul?

Niciun răspuns.

— Şi uiţi un lucru, continuă el, după ce aşteptă o vreme. Ea a involuat, din cauza mizerabilei de terapii pe care o aplică, în clinicile lui, doctorul ăla german, cu aer de fost nazist. Desigur, ea – de fapt, soţul ei – a avut ideea, destul de inspirată, să întrerupă imediat tratamentul, aşa că Emily mai este încă în stare să scoată vase pe care să le vândă; n-a involuat prea mult. Dar… Nu ţi-ar plăcea. Ar trebui să ştii; e puţin mai superficială, e o idee mai prostuţă. Nu ar mai fi ca în trecut, chiar dacă o capeţi înapoi; *ar fi altceva*.

Aşteptă din nou. De astă dată, avu un răspuns:

— E-n regulă!

— Unde ai vrea să te duci? continuă el de cum îl auzi. Pe Marte? Pun pariu. Okay, atunci, înapoi pe Terra.

Barney Mayerson, nu el însuşi, răspunse:

— Nu. Am părăsit Pământul de bună voie; eram terminat; sosise sfârşitul.

— Okay. Nu pe Terra. Ia să vedem. Hmm!

Chibzui.

— Prox, zise. N-ai văzut niciodată sistemul Prox şi nici pe proxani. Eu sunt o punte, înţelegi? Între cele două sisteme. Prin mine, ei pot veni aici, în sistemul Sol, oricând doresc eu… *Dacă* le permit eu. Dar nu le-am permis. Şi ce nerăbdători sunt!

Chicoti.

— Practic, aşteaptă încolonaţi. Ca puştii la spectacolul de sâmbătă după-amiaza.

— Fă-mă o piatră.

— De ce?

Barney Mayerson zise:

— Aşa nu mai pot simţi. Nu există nicăieri un loc unde să mă duc.

— Nu vrei nici măcar să fii translatat în acelaşi organism cu mine?

Niciun răspuns.

— Poţi să-mi împărtăşeşti ambiţiile. Am din belşug, ambiţii mari… Pe lângă ele, ale lui Leo par nişte gunoaie.

Desigur, se gândi el, Leo mă va ucide nu peste multă vreme. Cel puţin după măsurătoarea timpului din afara translaţiei.

— Am să te pun la curent cu una dintre ele. Una minoră. S-ar putea să te aprinzi.

— Mă îndoiesc, zise Barney.

— Am de gând să devin planetă.

Barney izbucni în râs.

— Crezi că-i caraghios?

Simţea cum îl cuprinde furia.

— Cred că eşti sărit. Fie că eşti om, fie că eşti o chestie din spaţiul interstelar, tot sărit de pe fix rămâi.

— Nu ţi-am explicat, zise el cu demnitate, exact ce aveam în minte când am spus asta. La ce mă gândesc eu este: să fiu fiecare de pe planetă. Ştii la ce planetă mă refer.

— Terra.

— La naiba, nu. Marte.

— De ce Marte?

— E…

Îşi căută vorbele.

— Nouă. Nedezvoltată. Plină de potenţial. Am de gând să fiu toţi coloniştii, pe măsură ce sosesc şi încep să-şi orânduiască viaţa acolo. Am să le îndrum civilizaţia; am să le *fiu* civilizaţia!

Niciun răspuns.

— Haide! Spune ceva!

Barney zise:

— Cum se face că, dacă tu poţi fi atât de multe, inclusiv o întreagă planetă, eu nu pot să fiu nici măcar o placă pe un perete al biroului meu de la P. P. Layouts?

— Îmm! … făcu el deconcertat. Okay, okay. Poţi fi placa aia; ce naiba îmi pasă mie? Fii ce vrei tu, ai luat drogul; ai dreptul să fii translatat în orice îţi place. Nu-i real, desigur. Ăsta-i adevărul. Îţi dezvălui cel mai intim secret: este o halucinaţie. Ce-i dă aparenţa de real e faptul că anumite aspecte profetice se transformă în experienţă, exact ca în cazul viselor. Am pătruns şi am ieşit dintr-o mie de aşa-numite „lumi de translaţie”; le-am văzut pe toate. Şi ştii ce sunt? Nu-s nimic. Ca un şoarece alb captiv, căruia îi aplici impulsuri electrice, iar şi iar, în anumite zone ale creierului, e dezgustător!

— Înţeleg, zise Barney Mayerson.

— Vrei să sfârşeşti într-una dintre ele, ştiind despre ce e vorba?

După un timp, Barney răspunse:

— Sigur.

— Okay! Am să te transform într-o piatră şi-am să te pun pe ţărmul unei mări; poţi sta acolo, să asculţi sunetul valurilor, vreo două milioane de ani. Probabil că aşa o să fii mulţumit.

Cretin netrebnic, gândi el furios. O piatră! Cristoase!

— M-am înmuiat, oare? întrebă atunci Barney; în voce îi apărură, pentru prima oară, puternice nuanţe de îndoială. Asta au vrut proxanii? De-asta ai fost trimis?

— N-am fost trimis. Am venit încoace de capul meu. E mai ceva decât să trăieşti în spaţiul mort, printre stelele fierbinţi.

Chicoti.

— Sigur că eşti moale şi mai vrei să fii o piatră! Ascultă, Mayerson; nu să fii piatră vrei tu, de fapt. Ce-ţi doreşti tu este moartea.

— Moartea?

— Vrei să spui că nu ştiai?

Era neîncrezător.

— Haide, haide!

— Nu. Nu ştiam.

— E foarte simplu, Mayerson; am să-ţi dau o lume de translaţie în care eşti cadavrul putrezind al unui câine

vagabond, dintr-un şanţ, gândeşte-te: ce uşurarea naibii, pentru mine! Tu ai să fii eu – eşti eu – iar Leo Bulero te va ucide. Asta-i câinele mort, Mayerson; ăsta-i hoitul din şanţ.

Iar eu am să continuu să trăiesc, îşi spuse el. Iată darul pe care ţi-l fac şi ţine minte: în germană, Gift[2] înseamnă „otravă”. Am să te las să mori în locul meu, peste câteva luni. Monumentul ăla de pe Sigma 14-B va fi ridicat, dar eu am s-o duc mai departe, în corpul tău viu. Când te vei întoarce de pe Marte, pentru a lucra din nou la P. P. Layouts, vei fi eu. Şi uite-aşa îmi păcălesc destinul.

Era foarte simplu.

— Okay, Mayerson, conchise el, ostenit de discuţie. Şo pe ei, cum se zice! Consideră-te terminat; nu mai suntem un singur organism. Ne-am recăpătat destinele diferite, separate, aşa cum ai vrut tu. Te afli pe o navă a lui Conner Freeman, care pleacă de pe Venus, iar eu sunt jos, la Perspectiva Vărsat de Vânt; am o grădină de legume căreia îi merge foarte bine, pot face amor cu Anne Hawthorne când vreau eu – e o viaţă bună, după mine. Sper că şi ţie-ţi place a ta la fel de mult.

Şi, în acel moment, ieşi.

Stătea în bucătăria compartimentului său de la Perspectiva Vărsat de Vânt; pusese pe plită o tigaie plină cu ciuperci locale… Aerul mirosea a unt şi a mirodenii, iar din sufragerie, magnetofonul lui portabil făcea să se audă o simfonie de Haydn. Câtă pace! se gândi el încântat. Exact ce vreau; puţină pace şi linişte. În definitiv, eram obişnuit cu ele, în spaţiul interstelar. Căscă, întinzându-se leneş şi zise:

— Am făcut-o.

Din sufragerie, unde citea un homeoziar luat de la serviciul de informare al unuia dintre sateliţii Naţiunilor Unite, Anne Hawthorne îşi înălţă capul şi întrebă:

— Ai făcut ce, Barney?

— Am nimerit la fix condimentele, răspunse el, încă exultând.

Sunt Palmer Eldritch şi mă aflu aici, nu acolo. Voi supravieţui atacului lui Leo şi ştiu cum să mă bucur de viaţa asta, cum s-o folosesc din plin, lucru pe care Barney nu l-a făcut şi nu l-ar fi făcut niciodată.

Să vedem cum o să-i placă atunci când flotila de război a lui Leo îi va spulbera nava comercială. Şi când va simţi sfârşitul

---

[2]Dar (engl.) (n. trad.).

unei vieţi amarnic regretate.

***

Barney Mayerson clipi în lumina strălucitoare, proiectată din plafon. Îşi dădu seama după o clipă că se află la bordul unei nave; încăperea părea obişnuită, o combinaţie între dormitor şi cameră de primire, dar el o recunoscu după starea de degradare a mobilei. Iar gravitaţia era cu totul necorespunzătoare; produsă artificial, nu reuşea s-o copieze pe a Pământului.

Şi exista o fereastră. Strâmtă, nu mai mare decât fagurele dintr-un stup de albine. Cu toate astea, plasticul lăsa să se vadă golul de dincolo de el, iar Barney se apropie să privească. Soarele orbitor umplea o porţiune a panoramei; din reflex, întinse mâna să acţioneze filtrul negru. Atunci o observă. Mâna lui artificială, metalică, extraordinar de eficientă mecanic.

Ieşi imediat din cabină şi o porni pe coridor, până la compartimentul de control. Încuiat; bătu uşor în uşă cu încheieturile din oţel ale degetelor şi, după un timp, uşa cea grea, bombată, se deschise.

— Da, domnule Eldritch.

Pilotul, un tânăr blond, îl salută din cap cu respect.

El spuse:

— Trimite un mesaj.

Pilotul scoase un creion şi-l cumpăni deasupra notesului montat în rama tabloului de control.

— Cui, domnule?

— Domnului Bulero.

— Lui Leo… Bulero.

Pilotul scria rapid.

— Trebuie să-l transmitem pe Terra, domnule? Dacă-i aşa…

— Nu. Leo se află în apropiere, la bordul navei lui. Spune-i…

Chibzui rapid.

— Doriţi să vorbiţi cu el, domnule?

— Nu vreau să mă ucidă, răspunse el, iată ce încerc să-i spun. Şi nici pe tine, odată cu mine. Şi nici pe cei care s-or mai afla pe nava asta de transport greoaie, pe ţinta asta idiot de uriaşă.

Dar este fără speranţă, îşi dădu el seama. Careva din organizaţia lui Felix Blau, infiltrat cu grijă pe Venus, m-a văzut îmbarcându-mă; Leo ştie că mă aflu aici.

— Adică… Atât de dură este competiţia în afaceri? întrebă pilotul care, luat prin surprindere, se albise la faţă.

Zoe Eldritch, fiica lui, apăru, în cămaşă de noapte lungă, cu corsaj şi în papuci îmblăniţi.

— Ce s-a întâmplat?

El răspunse:

— Leo e prin preajmă. Are o navă înarmată, cu permisiunea Naţiunilor Unite; am fost atraşi într-o capcană. N-ar fi trebuit niciodată să mergem pe Venus. Aici e mâna lui Hepburn-Gilbert.

I se adresă pilotului:

— Încearcă în continuare să dai de el. Mă întorc la mine în cabină.

N-am ce face aici, îşi spuse el şi se depărtă.

— La naiba, zise pilotul, vorbiţi cu el; pe dumneavoastră vă urmăreşte!

Se ridică din scaunul lui, lăsându-l liber cu ostentaţie.

Oftând, Barney Mayerson se aşeză şi cuplă emiţătorul navei; îl fixă pe frecvenţa de avarie, luă microfonul şi spuse:

— Leo, ticălosule! M-ai prins; m-ai ademenit să vin acolo unde să mă poţi tu înhăţa. Tu şi flota aia nenorocită a ta, pregătită să acţioneze încă dinainte să mă întorc eu din Prox, ai furat startul.

Se simţea acum mai mult furios decât speriat.

— Noi nu avem nimic, absolut nimic cu care să ne apărăm… Tragi asupra unei ţinte neînarmate. E o navă de transport.

Se opri, întrebându-se ce altceva să mai spună. Să-ţi spun, se gândi el, că eu sunt Barney Mayerson şi că Eldritch nu va fi niciodată prins şi ucis, pentru că se va translata dintr-o viaţă într-alta, la nesfârşit? Şi că, de fapt, ucizi pe cineva cunoscut şi la care ţii?

Zoe îl îndemnă:

— *Spune* ceva!

— Leo, zise el în microfon, lasă-mă să mă întorc în Prox. Te rog!

Aşteptă, ascultând pârâiturile din receptor.

— Okay, zise. Îmi retrag spusele. N-am să părăsesc în veci sistemul Sol, iar tu nu mă vei putea omorî niciodată, nici cu ajutorul lui Hepburn-Gilbert sau cine-o fi individul de la Naţiunile Unite care te sprijină.

Lui Zoe îi spuse:

— Cum e? Îţi place?

Lăsă microfonul să-i cadă din mână, cu zgomot.

— Sunt terminat.

Prima torpilă-laser aproape că tăie nava în două.

Barney Mayerson se întinse pe podeaua cabinei de comandă, asurzit de vacarmul făcut de pompele de aer pentru avarii, ce şuierau strident, străduindu-se să menţină viaţa. Am căpătat ce am vrut, realiză el. Sau, oricum, ce zicea Palmer că am vrut. Mor.

La bordul navei lui de luptă, fabricată de Naţiunile Unite, Leo Bulero făcea manevrele necesare pentru a-i expedia o a doua şi ultimă torpilă. Îi văzu, pe ecranul pilotului, fulgerarea de la capătul ajutajelor. Era, într-adevăr, foarte aproape.

Întins pe jos, Barney îşi aştepta moartea.

Şi atunci, Leo Bulero traversă încăperea centrală a compartimentului, apropiindu-se de el.

***

Plină de interes, Anne Hawthorne se ridică de pe scaun şi spuse:

— Deci dumneata eşti Leo Bulero. Sunt câteva întrebări, toate referitoare la produsul dumitale, Dul-C…

— Eu nu produc niciun Dul-C, zise Leo. Resping vehement acest zvon. Niciuna dintre firmele mele nu este ilegală în vreo privinţă. Ascultă, Barney, ai consumat sau nu? …

Coborî vocea; aplecându-se peste Barney Mayerson, şopti răguşit:

— Ştii tu.

— Eu mă duc afară, zise Anne, înţelegătoare.

— Nu, mârâi Leo.

Se întoarse către Felix Blau, care încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Am înţeles că eşti unul dintre oamenii lui Blau, îi spuse Leo fetei.

Apoi îl privi iar pe Barney Mayerson, iritat.

— Nu cred că a luat-o, spuse el ca pentru sine. Am să-l controlez.

Începu să-l cotrobăie pe Barney prin buzunarele hainei apoi în cămaşă.

— Uite-l!

Scoase la iveală tubuleţul conţinând toxina ce deregla metabolismul creierului. Deşurubă capacul şi se uită înăuntru.

— Neatinsă, îi spuse lui Felix Blau, cu un imens dezgust. Normal că Faine n-a avut niciun semn din partea lui. A dat

înapoi.
Barney zise:
— N-am dat înapoi.
Am fost departe, îşi spuse el. Nu-ţi dai seama?
— Ale-G, zise cu voce tare. Foarte departe…
— Mda, ai fost plecat vreo două minute, spuse Leo cu dispreţ. Am ajuns aici exact când te-ai încuiat înăuntru; ne-a deschis unul, Norm, parcă. Are şi el un rând de chei; este responsabilul barăcii, cred.
— Dar nu uitaţi, spuse Anne, că experienţa subiectivă cu Ale-G este independentă de viteza cu care se scurge timpul pentru noi; la el, e posibil să fi durat ore sau chiar zile.
Îl privi pe Barney cu simpatie.
— Adevărat?
— Am murit, spuse Barney.
Se ridică în capul oaselor, cuprins de greaţă.
— M-ai ucis.
Se lăsă o linişte desăvârşită.
— Adică eu? întrebă Felix Blau în cele din urmă.
— Nu, răspunse Barney.
Nu conta. Cel puţin până când urma să ia din nou drogul. Iar atunci va sosi şi sfârşitul; Palmer Eldritch va reuşi, va supravieţui. Şi asta era de nesuportat; nu propria lui moarte – care, oricum, avea să survină – ci trecerea la nemurire a lui Palmer Eldritch. Criptă, tu, se gândi el, unde ţi-e biruinţa asupra acestei… Chestii?
— Mă simt jignit, se plânse Felix Blau. Ce-i, Mayerson, cu povestea aia despre cineva care te-ar fi ucis? La naiba, te-am scos din comă! Şi a fost o călătorie lungă şi grea încoace, iar pentru domnul Bulero – clientul meu – riscantă, în opinia mea; ne aflăm în regiunea unde acţionează Eldritch.
Aruncă în jurul lui o privire neliniştită.
— Fă-l odată să ia toxina, îi spuse el lui Leo, şi hai să ne întoarcem pe Terra, înainte să se întâmple ceva îngrozitor. Am eu o presimţire.
Se îndreptă spre uşa compartimentului. Leo spuse:
— Ce zici, Barney?
— Nu, răspunse el.
— De ce nu?
Oboseală. Răbdare, chiar.

— Viaţa înseamnă prea mult pentru mine.

M-am hotărât să încetez ispăşirea, se gândi el. În cele din urmă.

— Ce ţi s-a întâmplat cât ai fost translatat?

Se ridică în picioare; reuşi cu greu.

— N-o să spună, zise Felix Blau din pragul uşii.

Leo zise:

— Barney, e tot ce putem face. Apoi am să te iau de aici, de pe Marte; ştii foarte bine. Iar epilepsia Q nu-i sfârşitul…

— Îţi pierzi vremea, spuse Felix Blau şi dispăru pe coridor, aruncându-i lui Barney o ultimă privire, înveninată. Ce greşeală ai făcut, punându-ţi speranţele în individul ăsta!

Barney zise:

— Are dreptate, Leo.

— N-ai să mai pleci niciodată de pe Marte, spuse Leo. N-am să-ţi mai aranjez în veci să te întorci pe Terra. Indiferent ce se va întâmpla de-acum înainte.

— Ştiu.

— Dar nu-ţi pasă. Ai să-ţi petreci restul zilelor luând drogul ăla.

Leo îl săgetă cu privirea, derutat.

— Niciodată, zise Barney.

— Atunci?

Barney spuse:

— Am să trăiesc aici. Ca orice colonist. Am să-mi lucrez grădina şi… Tot ce-o mai fi de făcut. Să construiesc sisteme de irigaţii, treburi de-astea.

Se simţea istovit, iar greaţa nu-l părăsise.

— Îmi pare rău, zise.

— Şi mie, spuse Leo. Dar nu înţeleg de ce. Se uită la Anne Hawthorne, nu văzu nici acolo vreun răspuns, ridică din umeri şi se îndreptă spre ieşire. Din uşă, deschise gura să mai spună ceva, dar renunţă; se duse împreună cu Felix Blau. Barney îi ascultă urcând scările, spre gura barăcii, apoi zgomotul se stinse în depărtare şi se făcu linişte. Merse la chiuvetă şi-şi umplu un pahar cu apă.

După o vreme, Anne Hawthorne zise:

— Eu înţeleg.

— Da?

Apa avea un gust bun; înlătură ultimele urme de Ale-G.

— O parte din tine a devenit Palmer Eldritch, spuse ea. Şi o parte din el s-a transformat în tine. Niciunul dintre voi nu se mai poate separa complet; ai să fii întotdeauna…

— Ţi-ai pierdut minţile, zise el şi se sprijini epuizat de chiuvetă, căutând să-şi recapete echilibrul; picioarele îi erau totuşi prea slabe.

— Eldritch a obţinut de la tine ce-a vrut, spuse Anne.

— Nu, se împotrivi el. Pentru că am revenit prea devreme. Ar fi trebuit să mai fiu acolo încă vreo cinci sau zece minute. Când Leo va trage a doua oară, Palmer Eldritch se va afla în navă, nu eu.

Aşa că nu-i nevoie să-mi mai dereglez metabolismul creierului într-o acţiune pripită, răsuflată, pusă la cale într-un moment de disperare, îşi spuse el. Va muri destul de repede omul… Sau, mai degrabă, *chestia aceea*…

— Înţeleg, spuse Anne. Şi eşti sigur că frântura de viitor pe care-ai cunoscut-o în timpul translaţiei…

— E valabilă.

Pentru că el nu era dependent de ceea ce îi stătuse la dispoziţie pe parcursul experienţei cu drogul, în plus, îşi avea însuşirile lui, de precog.

— Iar Palmer Eldritch ştie şi el că-i valabilă, zise Barney. O să facă – face, deja – tot ce-i stă în putinţă ca să scape. Însă nu va reuşi. Nu are cum.

Sau, cel puţin, îşi luă el seama, probabil că nu are cum. Dar asta era esenţa viitorului: posibilităţi întreţesute. Iar el de mult acceptase situaţia, învăţase cum s-o trateze; ştia, intuitiv, pe ce linie să meargă. *Aşa* îşi păstrase slujba la Leo.

— Acum însă, Leo n-o să mai tragă sforile pentru tine, spuse Anne Hawthorne. Chiar că n-o să te mai ia înapoi, pe Pământ; a vorbit serios. Nu înţelegi gravitatea faptului? Mi-am dat seama după expresia feţei lui; cât o să trăiască, nu va…

— Pământul, zise Barney, mi-a ajuns.

Şi el vorbise serios când pomenise despre viaţa care-i stătea înainte aici, pe Marte.

Dacă era destul de bine pentru Palmer Eldritch, era destul de bine şi pentru el. Fiindcă Eldritch trăise multe vieţi; existase o vastă, demnă de încredere înţelepciune în substanţa omului sau creaturii, ce va fi fost. Fuziunea lui însuşi cu Eldritch, în timpul translaţiei, lăsase urme asupra lui, o pecete pentru totdeauna:

era o formă de conştiinţă. Se întrebă, atunci, dacă Eldritch se alesese, în schimb, cu ceva de la el. Oare am şi eu ceva care a meritat să fie aflat de el? Intuiţie? Stări sufleteşti, sau amintiri, sau aprecieri?

Bună întrebare. Răspunsul, decise el, era „nu". Opozantul nostru, ceva presupus a fi urât şi străin, care a pătruns într-unul din specia umană, ca o boală, în timpul lungii călătorii dintre Terra şi Prox… Şi cu toate astea, el ştia mult mai multe decât mine despre existenţa noastră finită, de aici; vedea în perspectivă. Din veacurile lui de plutire liberă, în derivă, în aşteptarea trecerii vreunei forme de viaţă de care să se agaţe pentru a deveni… Poate că asta-i sursa cunoaşterii lui: nu experienţă, ci nesfârşită meditaţie solitară. În comparaţie cu el, eu nu ştiam – nu făcusem – nimic.

În uşa compartimentului apărură Norm şi Fran Schein.

— Hei, Mayerson; cum a fost? Ce părere ai despre Ale-G, după a doua folosire?

Intrară, aşteptându-i răspunsul, curioşi.

Barney spuse:

— Nu merită deloc.

Dezamăgit, Norm zise:

— Eu am avut altă reacţie; mi-a plăcut şi încă mult mai mult decât Dul-C. Numai că…

Ezită, se încruntă şi se uită la soţia lui cu o expresie îngrijorată.

— A fost totuşi şi o prezenţă care-ţi dădea fiori, acolo unde m-am dus; a cam stricat lucrurile.

Explică:

— Fireşte, m-am întors…

Fran îl întrerupse:

— Domnul Mayerson pare obosit. Îi dai restul detaliilor mai târziu.

Uitându-se la Barney, Norm Schein spuse:

— Ciudată pasăre mai eşti şi tu, Barney! De-abia ai terminat prima oară, că ai şi smuls porţia bietei domnişoare Hawthorne şi ai fugit de te-ai încuiat în compartimentul tău, s-o poţi lua; iar acum zici că…

Ridică filosofic din umeri.

— Ei, poate c-ai băgat şi tu în guşă prea mult dintr-odată. N-ai fost cumpătat, omule. Eu, unul, am de gând să încerc din nou.

Cu grijă, desigur. Nu ca tine.

Făcându-şi singur curaj, spuse cu voce tare:

— Vorbesc serios; mi-a plăcut chestia.

— Exceptând, zise Barney, prezenţa care a fost acolo, cu tine.

— Şi eu am simţit-o, spuse liniştit Fran. Eu nu am de gând să mai încerc. Mi-e… Frică de ea. Indiferent ce-o fi fost.

Se cutremură şi se apropie de soţul ei; dintr-o îndelungată obişnuinţă, el o cuprinse imediat de mijloc. Barney zise:

— Nu-ţi fie frică de ea. Încearcă numai să trăiască, aşa cum facem şi noi ceilalţi.

— Dar era atât de… începu Fran.

— Nimic de o asemenea vârstă, zise Barney, n-ar trebui să ni se pară neplăcut. Noi nu avem idee ce înseamnă vârsta pentru dimensiunea aia. Pentru imensitatea aia.

— Vorbeşti de parcă ai şti ce a fost, spuse Norm.

Ştiu, se gândi Barney. Deoarece, cum spunea Anne, parte din ea este aici, înăuntrul meu. Şi până când va muri, peste câteva luni, va păstra o parte din mine încorporată în propria ei structură. Deci când o va ucide Leo, îşi dădu el seama, pentru mine va fi un moment greu. Mă întreb cum se va simţi ea…

— Lucrul acela, spuse el, adresându-li-se tuturor, mai ales lui Norm Schein şi soţiei sale, are un nume pe care l-aţi recunoaşte, dacă vi l-aş zice. Cu toate că nu şi-ar spune niciodată astfel. Noi suntem cei care l-am denumit. Din experienţă, de la distanţă, peste mii de ani. Dar mai devreme sau mai târziu, eram sortiţi să ne confruntăm cu el. Nu de la distanţă. Sau peste ani.

Anne Hawthorne zise:

— Vrei să spui Dumnezeu.

I se păru că este suficient să răspundă printr-o uşoară înclinare a capului.

— Dar… *Răul*? şopti Fran Schein.

— Un aspect, spuse Barney. Modul nostru de a-l experimenta. Nimic mai mult.

Ori nu v-am făcut deja să-l vedeţi? se întrebă el. Să vă spun cum a încercat să mă ajute, în felul lui? Şi totuşi… Cât de încătuşat a fost şi el de forţele sorţii, care par a fi mai presus de tot ce trăieşte, incluzându-l aici şi pe el, la fel ca pe noi.

— Ce chestie, zise Norm, lăsându-şi colţurile gurii în jos, dezamăgit aproape până la lacrimi.

Pentru un moment, semăna cu un băieţel păcălit de cineva

mai mare decât el.

Capitolul 13

Ceva mai târziu, când simţi că-l ţin genunchii, o duse pe Anne Hawthorne afară şi-i arătă începuturile grădinii lui.

— Ştii, îi spuse Anne, e nevoie de curaj ca să refuzi oamenii.

— Te referi la Leo?

Ştia ce voia ea să spună; se referea la ceea ce tocmai le făcuse lui Leo şi lui Felix Blau şi întregii organizaţii P. P. Layouts, cu al lor Dul-C.

— Leo e băiat mare, zise el. Va depăşi situaţia. Îşi va da seama că trebuie să-l manevreze pe Eldritch însuşi şi o va face.

Şi-apoi, se gândi el, procesul împotriva lui Eldritch nu ar fi rezolvat mare lucru; mi-o spun însuşirile mele de precog.

— Sfeclă, zise Anne.

Se aşezase pe aripa unui tractor autonom şi examina nişte pachete cu seminţe.

— Nu-mi place deloc sfecla. Aşa că te rog să nu plantezi vreuna, nici măcar hibrizi din ăia, de anul trecut, verzi, lungi şi subţiri, care miros ca nişte clanţe din plastic.

— Te gândeai, o întrebă el, să vii să stai aici?

— Nu.

Ea cercetă pe furiş tabloul homeostatic de comenzi al tractorului şi desprinse cu unghia izolaţia sfărâmicioasă, parţial arsă, a unuia dintre cablurile lui de presiune.

— Dar am de gând ca, din când în când, să iau masa de seară cu grupul tău; sunteţi cei mai apropiaţi vecini pe care-i am. Aşa cum sunteţi voi.

— Ascultă, zise el, baraca aia prăpădită în care locuieşti tu…

Se întrerupse. Identitatea, se gândi; o capăt deja sub forma acestei locuinţe comune, sub standard, care ar avea nevoie de reparaţii amănunţite din partea unor experţi, vreme de cincizeci de ani, neîntrerupt.

— Baraca mea, îi zise el, poate să-i tragă o ciomăgeală barăcii tale. În orice zi a săptămânii.

— Ce spui de duminică? Ar fi destul timp s-o faceţi de două ori, atunci.

— Duminică, răspunse el, nu avem voie. Am citit Scripturile.

— Nu glumi cu aşa ceva, spuse Anne liniştit.
— N-am glumit.
Şi nu o făcuse. Deloc.
— Ce ai spus mai devreme, despre Palmer Eldritch…
Barney zise:
— Voiam să-ţi spun un singur lucru. Poate cel mult două. Primul, că el – ştii la ce mă refer – există cu adevărat, este cu adevărat. Deşi nu aşa cum l-am gândit şi cum l-am experimentat noi până acum, nu aşa cum vom fi, probabil, cândva în stare s-o facem. Iar al doilea…
Ezită.
— Spune!
— El nu ne poate ajuta foarte mult, zise Barney. Întrucâtva, poate. Dar este cu mâinile goale, cu braţele deschise; înţelege, vrea să ajute. Încearcă, însă… Pur şi simplu nu este chiar atât de uşor. Nu mă întreba de ce. Probabil că nici el nu ştie. Probabil că şi el este nedumerit. În ciuda timpului îndelungat de care a avut nevoie ca să reflecteze la asta.
Şi în ciuda timpului pe care-l va avea la dispoziţie mai târziu, se gândi Barney, dacă scapă de Leo Bulero. Om, de-al nostru, Leo. Oare ştie cu ce se luptă? Şi dacă ar şti? … Ar mai încerca, şi-ar mai urmări planurile?
Leo, da. Un precog poate să vadă ceva predestinat.
Anne spuse:
— Acel ceva care a dat peste Eldritch şi a intrat în el, acel ceva cu care ne confruntăm este o fiinţă superioară nouă şi, după cum zici, n-o putem judeca sau pricepe după ceea ce face, ori vrea; e misterioasă şi e dincolo de ceea ce suntem noi. Dar ştiu că greşeşti, Barney. Ceva care stă cu mâinile goale şi cu braţele deschise nu este Dumnezeu. Este o creatură zămislită de cineva aflat mai presus de ea însăşi, cum am fost şi noi; Dumnezeu nu a fost creat şi El nu este nedumerit.
— Am simţit în preajma lui, spuse Barney, prezenţa unei zeităţi. Se afla acolo.
Mai ales, se gândi el, în clipa când Eldritch m-a îmbrâncit, când a vrut să mă facă şi *pe mine* să încerc.
— Sigur, fu Anne de acord. Credeam că ai înţeles asta; El se află aici, înăuntrul fiecăruia dintre noi, iar într-o formă de viaţă mai înaltă, precum cea despre care tocmai vorbim, ar fi, cu siguranţă, încă şi mai evident exprimat. Dar… Dă-mi voie să-ţi

spun gluma cu pisica. O doamnă dă o petrecere şi are pe bufetul din bucătărie o frumuseţe de cotlet, de vreo trei kilograme, care aşteaptă să fie gătit. Gazda stă un timp de vorbă cu invitaţii în sufragerie – bea câteva pahare şi aşa mai departe – după care se scuză şi se duce la bucătărie, să gătească friptura, dar ia-o de unde nu-i! Într-un colţ, pisica familiei se lingea liniştită pe bot.

— Pisica a luat carnea, zise Barney.

— Oare? Sunt chemaţi invitaţii; încep să-şi dea cu presupusul. Cotletul s-a dus, cu toate cele trei kilograme ale lui; pisica şade mai încolo, părând sătulă şi mulţumită. „Cântăreşte pisica”, zice unul. Băuseră câteva pahare; pare o idee bună. Se duc aşadar la baie şi urcă pisica pe cântar. Trage exact trei kilograme. Văd cu toţii ce arată cântarul, iar unul dintre invitaţi zice: „Okay, asta el Iată unde-i cotletul!” Sunt, în sfârşit, satisfăcuţi că ştiu ce s-a întâmplat; au obţinut dovada concretă. După care îl cuprinde pe unul o remuşcare şi zice, nedumerit: „Bine, dar pisica unde-i?“.

— Am mai auzit gluma, zise Barney. Şi, oricum, nu văd legătura.

Anne spuse:

— Gluma asta pune în discuţie cel mai subtil rafinament imaginat vreodată al problemei ontologiei. Dacă te gândeşti bine…

— La naiba, izbucni el furios, sunt trei kilograme de pisică; e o stupizenie, nici vorbă de cotlet, dacă scala indică trei kilograme!

— Nu uita vinul şi pişcoturile, spuse Anne liniştit.

El o privi atent. Pentru un moment, păru să-i pice fisa.

— Da, zise ea. Pisica nu era cotletul. Dar… Pisica putea fi o manifestare luată de cotlet în acel moment. Cuvântul cheie se întâmplă să fie *este*. Nu ne zice nouă, Barney, că *povestea* care a intrat în Palmer Eldritch *este* Dumnezeu, pentru că nu ştii prea multe despre El; nimeni nu ştie. Dar acea entitate vie, din spaţiul interstelar, poate, ca şi noi, să fie creată după imaginea Lui. Un mod ales de El pentru a ni se arăta. După cum harta nu este terenul, *oala nu este olarul*. Aşa că lasă ontologia, Barney; nu zice este.

Îi zâmbi, plină de speranţă, să vadă dacă a înţeles.

— Într-o zi, spuse Barney, ne-am putea închina la monumentul ăla.

Nu la fapta lui Leo Bulero, se gândi el; oricât de meritorie era

– avea să fie, mai exact – nu ea ne va fi obiectivul. Nu, noi toţi, civilizaţia noastră, vom face exact ceea ce eu deja am tendinţa să fac: o vom învesti, în mod inutil, deplorabil, cu propria noastră concepţie despre puterile infinite. Şi vom avea dreptate într-un sens, pentru că ele sunt prezente acolo. Dar, cum zicea Anne, adevărata lor natură…

— Văd că vrei să rămâi singur cu grădina ta, spuse Anne. Cred că mă întorc la Culmea cu In. Noroc! Şi, Barney…

Îl luă de mână şi-l ţinu strâns.

— Nu te pleca niciodată. Dumnezeu sau orice altă fiinţă superioară o fi cea pe care-am întâlnit-o…

N-ar vrea aşa ceva şi, chiar dacă ar vrea, tot n-ar trebui s-o faci.

Se aplecă spre el, îl sărută şi o porni la drum.

— Crezi că am dreptate? strigă Barney în urma ei. Are vreun rost încercarea de a începe aici o grădină?

Sau o luăm şi noi pe calea obişnuită? …

— Nu mă întreba pe mine. Nu mă pricep deloc.

— Pe tine nu te interesează decât propria salvare spirituală, strigă el furios.

— Nici măcar de asta nu-mi mai pasă, zise Anne. Sunt îngrozitor, îngrozitor de confuză şi totul mă enervează aici. Ascultă…

Se întoarse lângă el, cu ochii întunecaţi şi umbriţi, lipsiţi de lumină.

— Când ai sărit să-mi smulgi doza aia de Ale-G, ştii ce-am văzut? Chiar aşa, *am văzut*, nu mi s-a părut.

— O mână artificială. Şi o deformare a maxilarului. Şi ochii mei…

— Da, spuse ea încordată. Ochi mecanici, cu fante. Ce a însemnat toată povestea?

Barney răspunse:

— A însemnat că vedeai în realitatea absolută. Esenţa de dincolo de aparenţă.

În terminologia ta, se gândi el, ce ai văzut tu se cheamă… *Stigmate*.

Ea îl privi câteva clipe, apoi îl întrebă:

— Aşa eşti tu, de fapt?

Se trase mai departe de el, cu o aversiune vizibilă pe chip.

— De ce nu eşti ceea ce pari? Acum nu arăţi aşa. Nu înţeleg.

Şi adăugă, tremurător:

— Aş vrea să nu fi spus gluma aia cu pisica.

El zise:

— Am văzut şi eu acelaşi lucru la tine, draga mea. Tot în momentul ăla. M-ai respins cu nişte degete care în mod hotărât nu erau ale tale, din naştere.

Şi se putea atât de uşor strecura la loc… Prezenţa lui stăruie printre noi, potenţial, dacă nu de-a binelea.

— Este un blestem? întrebă Anne. Adică purtăm un blestem originar, al lui Dumnezeu? Oare aşa se întâmplă mereu?

— Tu ar trebui să ştii; îţi aminteşti ce-ai văzut. Toate cele trei stigmate, mâna moartă, artificială, ochii Jensen şi maxilarul complet deformat.

Simboluri ale locuirii lui, se gândi el. În mijlocul nostru. Dar fără să fie rugat. Nechemat anume. Şi… Nu avem niciun fel de sacramente, prin care să ne protejăm; nu îl putem sili – prin ritualurile noastre grijuliu elaborate, săvârşite la vreme, bine gândite, pline de strădanie – să se limiteze la elemente specifice, cum ar fi pâinea şi apa, ori pâinea şi vinul. El este pretutindeni, se simte în largul lui, extinzându-se în toate direcţiile. Ne priveşte în ochi; şi priveşte cu ochii noştri.

— E un preţ, conchise Anne. Pe care trebuie să-l plătim. Pentru dorinţa noastră de a întreprinde experienţa cu Ale-G. La fel cum s-a întâmplat cu mărul originar.

Tonul îi era surprinzător de amar.

— Da, fu el de acord, însă eu cred că deja l-am plătit.

Sau am fost pe punctul de a-l plăti, hotărî el. Lucrul acela, pe care noi îl ştim doar sub forma trupului său pământean, a vrut să mi se substituie în clipa distrugerii lui; în loc de Dumnezeu murind pentru om, cum am avut cândva, ne-am confruntat, pentru un moment, cu o putere – *puterea supremă* – care ne cerea să pierim pentru *ea*.

O face asta rea? se întrebă el. Cred eu în argumentul pe care i l-am prezentat lui Norm Schein? Ei bine, sigur e că o face inferioară celei venite cu două mii de ani în urmă. Pare a fi nici mai mult, nici mai puţin decât dorinţa de perpetuare a unui organism, cum zice Anne, creat din ţărână; o astfel de dorinţă o avem cu toţii: tuturor ne-ar plăcea să vedem o capră sau un miel căsăpit şi incinerat în locul nostru. Trebuie să se aducă jertfe. Dar nu avem interesul să fim noi cei jertfiţi. De fapt,

întreaga viaţă ne este dedicată acestui unic principiu. Şi a lui, la fel.

— La revedere, zise Anne. Te-am lăsat; urcă în cabina dragii şi curăţă la nisip cât îţi pofteşte inima. Poate că la următoarea noastră întâlnire, pe-aici o să fie un sistem de irigaţii complet funcţional.

Îi mai zâmbi o dată, scurt, apoi o luă spre baraca ei.

După o vreme, se urni şi el din loc, urcă în cabina – deja cunoscută – a dragii şi porni motorul, care începu să scrâşnească, invadat de nisip. Urla tânguitor, protestând. Mai bine, hotărî el, rămânea să doarmă; pentru maşină, era chemarea asurzitoare a trâmbiţelor de pe urmă, iar ea încă se mai împotrivea.

***

Făcuse un şanţ neregulat, lung de vreo jumătate de milă, încă neumplut cu apă, când observă că o formă de viaţă indigenă, un ceva marţian, îl urmărea. Imediat, opri draga şi se strădui să privească prin strălucirea soarelui marţian, pentru a se dumiri despre ce era vorba.

Arăta ca o cotoroanţă sfrijită, înfometată, căzută în patru labe, iar Barney realiză că ăsta ar putea să fie animalul gen şacal despre care tot fusese avertizat. În orice caz, indiferent ce era, nu se mai hrănise, cu siguranţă, de zile întregi; îl sorbea flămând din priviri, păstrând totuşi distanţa şi atunci, proiectate telepatic, Barney îi recepta gândurile. Prin urmare, nu se înşelase. El era.

— Îmi dai voie să te mănânc? îl întrebă.

Şi gâfâi, cu botul larg deschis.

— Cristoase, nu! zise Barney.

Se repezi în cabina dragii, după ceva care să-i poată sluji drept armă; puse mâna pe o cheie franceză grea şi i-o arătă prădătorului marţian, lăsând-o să vorbească în locul lui; era un mesaj foarte grăitor în cheie şi în felul cum o strângea el în pumn.

— Coboară de pe maşinăria aia, gândi fiara marţiană, cu un amestec de speranţă şi neputinţă. Nu te pot înhăţa de acolo, de sus.

Gândul din urmă, evident, trebuia să rămână intim, să fie reţinut în aparatul de proiecţie, dar, cum-necum, fusese şi el transmis. Făptura era lipsită de orice rafinament.

— Am să aştept, hotărî ea. Tot o să coboare, până la urmă.

Barney întoarse draga şi o porni în direcţia Perspectivei Vărsat de Vânt. Gemând, maşinăria păcănea cu o încetineală înnebunitoare; părea să-şi dea duhul la fiecare metru. Presimţi că n-o să reuşească. Poate că făptura are dreptate, îşi spuse el; probabil că va trebui să cobor şi s-o înfrunt.

Cruţat, se gândi el cu amărăciune, de extrem de evoluata formă de viaţă care a pătruns în Palmer Eldritch şi care şi-a făcut apariţia în sistemul nostru, venită de cine ştie unde, şi mâncat de fiara asta subdezvoltată. Sfârşitul unui zbor lung, îşi zise el. O întorsătură finală pe care, cu numai cinci minute în urmă, în ciuda talentului meu de precog, nu o anticipam. Poate că nu am vrut… Cum ar fi behăit triumfal, dacă s-ar fi aflat aici, doctorul Smile.

Draga fornăi, se cabră violent, după care, strângându-se în sine dureros, clacă; viaţa îi mai pâlpâi un moment, apoi i se stinse.

O vreme, Barney stătu în tăcere. Plasată exact în faţa lui, băbătia de şacal marţian mâncător de carne îl urmărea, neluându-şi ochii de la el.

— E-n regulă, zise Barney. Uite că vin.

Sări jos din cabina dragii, scăpând din mână cheia franceză.

Creatura se repezi spre el.

La numai cinci paşi, scoase un schelălăit, o coti şi trecu în fugă pe alături, fără să-l atingă. Barney se răsuci şi-o privi cum se duce. *Necurat*, gândi animalul; se opri la o distanţă confortabilă şi se uită speriat, cu limba atârnându-i afară din gură.

— Eşti un lucru necurat, îl informă el de la depărtare, amărât.

Necurat, se gândi Barney. Cum? De ce?

— Pur şi simplu aşa eşti, răspunse fiara. Uită-te la tine. Nu te pot mânca; m-aş îmbolnăvi.

Rămase unde se afla, lăsându-se la pământ, dezamăgită şi… Cuprinsă de aversiune. Barney o înspăimântase.

— Poate că toţi suntem necuraţi pentru tine, zise el. Noi toţi, de pe Pământ. Străini în lumea asta, neobişnuiţi…

— Numai tu, îi răspunse scurt făptura. Uită-te la – uah! – braţul tău drept, la mână. Se întâmplă ceva neîngăduit de rău cu tine. Cum de te suporţi? N-o poţi curăţa cumva?

Nu se mai osteni să se uite la mâna dreaptă; nu era nevoie.

Calm, cu toată demnitatea de care era în stare, se îndreptă, păşind pe nisipul întărit, spre baracă.

***

Noaptea, când se pregătea să se culce în patul strâmt al compartimentului său de la Perspectiva Vărsat de Vânt, cineva bătu în uşa încuiată.

— Hei, Mayerson! Deschide!

Îşi luă pe el halatul şi deschise uşa.

— S-a întors nava aia de transport, spuse agitat Norm Schein, apucându-l de revere. Ştii, de la Ale-G. Ţi-au mai rămas ceva pielicele?

— Dacă vor să mă vadă, zise Barney, desprinzându-se din strânsoarea lui Norm Schein, să vină aici, jos. Aşa să le spui!

După care închise uşa.

Norm se depărtă cu zgomot.

Se aşeză pe locul unde îşi lua masa de obicei, îşi scoase din sertar pachetul – ultimul – de ţigări pământene şi-şi aprinse una; rămase acolo, fumând şi aşteptând; de deasupra şi dimprejur se auzeau până şi cele mai mici zgomote făcute de colegii lui de baracă. Şoarece la scară mare, medită el. Care a adulmecat momeala.

Uşa compartimentului se deschise. Nu-şi ridică privirile; continuă să se uite gânditor la tăblia mesei, la scrumieră, la chibrituri şi la pachetul de Camel.

— Domnule Mayerson…

Barney răspunse:

— Ştiu ce urmează să spui.

Intrând în compartiment, Palmer Eldritch închise uşa, se aşeză la masă în faţa lui Barney şi zise:

— Corect, prietene. Te-am lăsat să pleci exact înainte să se întâmple, înainte să tragă Leo a doua oară. A fost decizia mea, atent cântărită. A trebuit să chibzuiesc îndelung asupra chestiunii; ceva mai mult de trei sute de ani. N-am să-ţi spun de ce.

— Nu-mi pasă de ce, zise Barney, continuând să privească în jos.

— Nu te poţi uita la mine? întrebă Palmer Eldritch.

— Sunt necurat, îl înştiinţă Barney.

— CINE ŢI-A SPUS ASTA?

— Un animal, în deşert. Şi nu mă mai văzuse niciodată până

atunci; a ştiut-o imediat ce s-a apropiat de mine.
Şi încă de la cinci paşi distanţă. Ceea ce-i destul de mult.
— Hmm, poate că motivul lui…
— N-avea niciun afurisit de motiv. Ba, din contră, era mort de foame şi tânjea să mă mănânce. Aşa că, probabil, e adevărat.
— Pentru minţile primitive, zise Eldritch, necurăţenia şi sfinţenia sunt greu de distins. Sunt pur şi simplu asociate, tabu. Ritualul, pentru ele…
— La naiba! zise Barney cu amărăciune. E adevărat şi o ştiu. Trăiesc, n-am să mor pe nava aia, dar sunt spurcat.
— De mine?
Barney zise:
— Tu ce crezi?
După o pauză, Eldritch ridică din umeri şi spuse:
— E-n regulă. Am fost expulzat dintr-un sistem stelar – nu-l precizez, deoarece pentru tine n-ar conta – şi m-am instalat acolo unde a dat peste mine nesăbuitul ăla de operator, îmbogăţit peste noapte, din sistemul vostru. Ceva din asta ţi-a fost trecut ţie. Dar nu mult. Ai să-ţi revii, în timp; se va diminua treptat, până ce va dispărea cu totul. Ceilalţi colonişti n-or să observe, pentru că şi pe ei i-a atins; odată cu participarea la mestecatul chestiei pe care le-am vândut-o.
— Aş vrea să ştiu, zise Barney, ce aveai de gând să faci când le-ai dat alor noştri Ale-G.
— Să mă perpetuez, spuse liniştit fiinţa din faţa lui.
Atunci, Barney îşi ridică privirile.
— O formă de reproducere?
— Da, singura posibilitate pentru mine.
Cu o aversiune copleşitoare, Barney zise:
— Dumnezeule! Am deveni cu toţii copiii tăi!
— Nu te omorî cu firea pentru atâta lucru, domnule Mayerson, zise el şi izbucni într-un râs omenesc, sănătos. Vezi-ţi numai de grădina de sus şi pune-ţi în funcţiune sistemul de irigaţie. Sincer, tânjesc după moarte; am să mă bucur atunci când Leo Bulero va înfăptui ceea ce acum pune la cale… A început să-şi facă alt plan, dacă tu ai refuzat să iei toxina cu acţiune asupra metabolismului cerebral. Oricum, îţi doresc să ai noroc aici, pe Marte; m-aş fi simţit şi eu bine, dar n-a mers, asta e.
Eldritch se ridică în picioare.
— Ai putea să te întorci, spuse Barney. Reia-ţi forma pe care o

aveai când te-a întâlnit Palmer. Nu trebuie să fii acolo, locuind acel trup, când deschide Leo focul asupra navei tale.

— Aş putea?

Tonul îi era batjocoritor.

— Probabil că mă aşteaptă ceva şi mai rău dacă nu reuşesc să fiu acolo. Dar tu n-ai de unde să ştii; eşti o entitate cu o durată de viaţă relativ scurtă, iar într-un interval mic de timp e mult mai puţin…

Se opri, gânditor.

— Nu-mi spune, zise Barney. Nu vreau să ştiu.

Când îşi ridică iarăşi privirile, Palmer Eldritch dispăruse.

Îşi aprinse o altă ţigară. Ce balamuc! se gândi el. Uite-aşa acţionăm noi când, după îndelungi aşteptări, reuşim, în sfârşit, să contactăm în galaxie o altă rasă sensibilă. Iar ea se comportă la fel de rău ca noi, ba chiar, în unele privinţe, mult mai rău. Şi nu-i nimic de făcut pentru a îndrepta lucrurile. Nu acum.

Leo credea că aveam o şansă încercând să-l înfruntăm pe Eldritch cu tubuleţul ăla de toxină! … Ce caraghios!

Iar eu – fără ca măcar să-mi fi jucat mizerabilul rol în faţa tribunalului – mă trezesc, fizic, în sine, necurat.

Doar Anne, eventual, să mă mai ajute cumva, se gândi el deodată. Poate că există metode de a readuce pe cineva la starea iniţială – aproape uitată, cum era ea – de dinainte de a se instala contaminarea târzie, cronică. Se strădui să-şi amintească, dar ştia prea puţine despre neocreştinism. Oricum, merita o încercare; se părea că mai exista o speranţă, iar el o să aibă nevoie de aşa ceva, în următorii ani.

În fond, creatura care sălăşluise în adâncul spaţiului şi care luase forma lui Palmer Eldritch se asemăna întrucâtva cu Dumnezeu; dacă nu era Dumnezeu, cum hotărâse el deja, atunci, cel puţin, era o parte a creaţiei lui Dumnezeu. Aşa că El avea o anumită responsabilitate. Şi, i se părea lui Barney, El era, probabil, suficient de matur ca s-o recunoască.

Dar ia fă-l s-o admită! S-ar putea ca asta să fie, iarăşi, o altă poveste.

Oricum, tot merita să discute cu Anne Hawthorne; era posibil ca ea să cunoască tehnicile de a realiza chiar şi aşa ceva.

Deşi se cam îndoia. Pentru că avea o intuiţie îngrozitoare, simplă, lesne de gândit şi de rostit, care probabil că i se aplica şi lui şi celor din preajma lui, întregii situaţii.

Exista un asemenea lucru, precum mântuirea. Dar…

Nu pentru oricine.

***

În drum spre Terra, întorcându-se din misiunea lipsită de succes de pe Marte, Leo Bulero tot despica firul în patru, discutând cu colegul lui, Felix Blau. De-acum era clar pentru amândoi ce aveau de făcut.

— Călătoreşte permanent între satelitul principal din jurul lui Venus şi celelalte planete, plus la reşedinţa lui, de pe Luna, conchise Felix Blau. Şi se ştie cât de vulnerabilă este o navă în spaţiu; până şi o mică fisură o poate…

Gesticulă sugestiv.

— Am avea nevoie de cooperarea Naţiunilor Unite, zise Leo întunecat.

Pentru că tot ce li se permitea să deţină, lui şi organizaţiei lui, erau armele de buzunar. Nimic din cele necesare unei nave pentru atacarea alteia.

— Am nişte date care cred c-or să prezinte ceva interes, spuse Felix Blau, cotrobăind prin servietă.

Oamenii noştri de la Naţiunile Unite ajung până în biroul lui Hepburn-Gilbert, după cum, probabil, ştii. Nu-l putem *obliga* să ne ajute, dar cel puţin vom discuta pe marginea acestui material.

Scoase un document.

— Secretarul nostru general este îngrijorat de apariţia constantă a lui Palmer Eldritch în toate aşa-zisele „reîncarnări” pe care le experimentează consumatorii de Ale-G. Este destul de deştept să-i interpreteze corect implicaţiile. Deci, dacă povestea asta nu încetează, fără îndoială că ne putem aştepta la o cooperare mai bună cu el, fie şi pe o bază confidenţială; de pildă…

Leo îl întrerupse:

— Felix, dă-mi voie să te întreb ceva. De când ai tu un braţ artificial?

Coborându-şi privirile, Felix scoase un mormăit de surpriză. Apoi, uitându-se la Leo Bulero, zise:

— Şi tu, la fel. Şi mai este ceva în neregulă cu dinţii tăi; ia deschide gura, să vedem…

Fără să-l mai asculte, Leo se ridică în picioare şi se duse la toaleta bărbaţilor, pentru a se privi în oglinda mare cât tot

peretele.

Nu încăpea nicio îndoială. Chiar şi ochii. Resemnat, se întoarse la locul lui, alături de Felix Blau. O vreme, niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Felix îşi răsfoia mecanic documentele. O, Dumnezeule! se gândi Leo; literalmente *mecanic*! Leo Bulero se uita când la el, când pe fereastră, privind posomorât întunecimea şi stelele spaţiului interplanetar.

În cele din urmă, Felix Blau zise:

— Te cam ia cu ameţeală la început, nu?

— Da, încuviinţă Leo răguşit. Adică, hei, Felix… Ce ne facem?

— Acceptăm, răspunse Felix Blau.

Privea încordat în lungul culoarului, la oamenii care ocupau celelalte locuri. Leo se uită şi văzu şi el. Aceeaşi deformare a maxilarului. Aceeaşi mână dreaptă strălucitoare, descărnată, una ţinând un homeoziar, alta o carte, o a treia bătând neîncetat din degete. Şi iar şi iar şi iar, până unde se sfârşea culoarul şi începea cabina pilotului. Şi acolo, înăuntru, îşi dădu el seama. Noi toţi.

— Numai că nu prea pricep ce înseamnă, se plânse Leo deznădăjduit. Suntem în… Ştii tu. Translataţi de drogul ăla împuţit, ceea ce…

Dădu din mână.

— Am luat-o razna amândoi, nu-i aşa?

Felix Blau zise:

— Tu ai consumat Ale-G?

— Nu. Nu după injecţia intravenoasă, de pe Luna.

— Nici eu, spuse Felix. Niciodată. Deci s-a răspândit. Fără folosirea drogului. Individul se află pretutindeni sau, mai degrabă, chestia aia se află pretutindeni. Dar e bine aşa; Hepburn-Gilbert va fi nevoit să reconsidere poziţia Naţiunilor Unite. Va trebui să recunoască exact până unde se întinde toată povestea. Cred că Palmer Eldritch a făcut o greşeală; a mers prea departe.

— Poate n-a avut de ales, zise Leo.

Poate că afurisitul ăla de organism era ca o protoplasmă; trebuia să ingereze şi să crească… S-a întins instinctiv, tot mai mult. Până când s-a desprins de propria-i sursă, se gândi Leo. Iar noi suntem cei care trebuie să-i venim de hac, deoarece eu, personal, sunt *Homo sapiens evoluensis*: eu sunt omul viitorului, şezând acum şi aici, în fotoliul ăsta. Sunt convins că vom obţine

ajutorul Naţiunilor Unite.

Eu sunt Protectorul rasei noastre, îşi zise el.

Se întrebă dacă pacostea adusă de Eldritch ajunsese, deja, pe Terra. O civilizaţie de Palmeri, cenuşii şi goi pe dinăuntru, aduşi de spate şi extrem de înalţi, fiecare cu braţul lui artificial, dinţi excentrici şi ochi mecanici, cu fante. N-ar fi plăcut. El, Protectorul, se făcu mic în faţa unei asemenea viziuni. Şi dacă pune stăpânire pe minţile noastre? se întrebă el. Nu numai pe partea anatomică, ci şi pe procesele mentale… Ce s-ar alege de planurile noastre de a-l ucide?

Până una-alta însă, pun pariu că încă nu s-a întâmplat aşa ceva, îşi spuse Leo. Ştiu că eu am dreptate, nu Felix; încă mă aflu sub influenţa acelei unice doze; încă nu mi-am revenit, iată ce contează.

Gândind astfel, se simţi uşurat că încă mai exista, neatinsă, o Terra adevărată; afectat nu era decât el însuşi. Nu avea importanţă cât de veritabil părea Felix, cel de alături de el, nici nava, nici amintirea vizitei lui pe Marte, pentru a-l întâlni pe Barney Mayerson.

— Hei, Felix, zise el, împungându-l cu cotul. Eşti o plăsmuire. Pricepi? Tot ce se vede nu-i decât o lume a mea, personală. Fireşte că n-o pot dovedi, însă…

— Regret, zise Felix laconic. Greşeşti.

— Ei, haide! Până la urmă, tot am să mă trezesc – sau ce se face atunci când, în sfârşit, iese din organism mizeria asta. Am să tot beau – o mulţime de lichide, ştii, ca să mi-o spăl odată din vene.

Făcu un semn cu mâna.

— Domnişoară stewardesă, zise el, dând încă şi mai agitat din braţ. Adu-ne ceva de băut. Whisky cu apă, mie.

Îl privi întrebător pe Felix.

— La fel, murmură Felix. Doar că eu vreau şi nişte gheaţă. Însă nu prea multă, pentru că, atunci când se topeşte, băutura nu mai e bună de nimic.

Stewardesa veni imediat, cu tava întinsă.

— Dumneavoastră doriţi cu gheaţă? îl întrebă ea pe Felix.

Era blondă şi drăguţă, cu ochi verzi, de profunzimea pietrelor bine şlefuite, iar când se aplecă înainte, sânii bine formaţi, bombaţi, se expuseră parţial. Leo observă, îi plăcu; totuşi, deformarea maxilarului strica impresia generală. Se simţi

dezamăgit, înşelat. Acum, văzu el, ochii frumoşi, cu gene lungi, dispăruseră. Înlocuiţi. Îşi întoarse privirile, nemulţumit şi deprimat, aşteptând-o să plece. Avea să-i fie deosebit de greu, îşi dădu el seama, să privească femeile; de pildă, nu anticipa cu vreun fel de plăcere momentul când o va reîntâlni pe Roni Fugate.

— Ai văzut? îl întrebă Felix în vreme ce el îşi sorbea băutura.

— Da, şi dovedeşte cât de rapid trebuie să acţionăm, zise Leo. Imediat ce aterizăm la New York, îl căutăm pe imbecilul ăla incapabil, pe şmecherul ăla de Hepburn-Gilbert.

— De ce? se interesă Felix Blau.

Leo se uită la el, apoi arătă spre degetele artificiale, strălucitoare, ale lui Felix, ce strângeau paharul.

— Chiar că mi-ar plăcea acum, spuse Felix gânditor.

Este exact cum am intuit eu, îşi zise Leo. Este exact la ce mă aşteptam. Dar tot mai cred că pot ajunge la Eldritch, dacă nu săptămâna asta, atunci săptămâna viitoare. Dacă nu luna asta, atunci altădată. Sunt sigur; acum mă ştiu şi pe mine însumi şi de ce sunt în stare. Ceea ce este perfect. Am văzut destul în viitor, ca să nu mai renunţ vreodată, chiar dacă sunt singurul care nu sucombă, care mai păstrează încă viu vechiul fel de a fi, cel de dinainte de Palmer Eldritch. Nu este nimic altceva decât credinţa în puterile implantate în mine de la început, pe care – în cele din urmă – am să mi le pot aduna, ca să-l înfrâng. Aşa că, într-un fel, nu-s eu; este ceva în mine, la care nici chiar chestia aia, Palmer Eldritch, nu poate ajunge, să-l consume. Deoarece, de vreme ce nu-s eu, nu eu am să pierd. Îl simt crescând. Împotrivindu-se transformărilor exterioare, neesenţiale – braţul, ochii, dinţii... Nu-i atins de niciuna dintre cele trei – trinitatea negativă, rea, a înstrăinării, a realităţii difuze şi a disperării, pe care Eldritch a adus-o cu el din Proxima. Sau, mai degrabă, din spaţiul interstelar.

Se gândi: Am trăit deja mii de ani sub semnul unei plăgi din vechime, care ne-a pervertit şi ne-a distrus parţial sfinţenia, venind dintr-o sursă mai înaltă decât Eldritch. Şi dacă n-a reuşit aceea să ne întunece spiritul cu totul, cum ar putea cea de-acum? O să termine ea treaba începută? Dacă aşa crede – dacă Palmer Eldritch crede că de-asta a sosit el aici – se înşală. Pentru că puterea din mine – implantată acolo fără ştirea mea – *n-a fost atinsă nici măcar de vechea pacoste, de la început*.

Mintea mea evoluată, ea mi le spune pe toate, se gândi el. Şedinţele de terapie „E“ n-au fost în zadar… Poate că nu am trăit la fel de mult ca Eldritch, într-un sens, dar în altul, am trăit; am trăit o sută de mii de ani, cei ai evoluţiei mele accelerate şi asta m-a făcut foarte înţelept; a meritat banii. Nimic nu-mi poate fi mai clar, acum. Iar acolo, jos, în staţiunile din Antarctica, am să-i întâlnesc pe cei care sunt asemenea cu mine; vom alcătui o breaslă a Protectorilor. Pentru a-i salva pe ceilalţi.

— Hei, Blau, zise Leo, împungând cu cotul neartificial semilucrul de alături de el. Eu sunt descendentul tău. Eldritch a apărut aici din alt spaţiu, dar eu am venit din alt timp. Pricepi?

— Îhâm, murmură Felix Blau.

— Uită-te la fruntea mea mare, dublu bombată; sunt un căpăţânos, corect? Şi coaja… Nu-i numai pe cap, e peste tot. Deci, în cazul meu, terapia chiar că a prins. Aşadar încă nu renunţa. Crezi în mine!

— Okay, Leo.

— Stai prin preajma mea, o vreme. Se va întâmpla ceva. S-ar putea să te privesc printr-o pereche de ochi artificiali, de tip Jensen, luxvid, dar tot eu sunt aici, înăuntru. Okay?

— Okay, Leo, spuse Felix Blau. Cum zici tu, Leo.

— „Leo“? Cum se face că îmi tot zici „Leo”?

Ţeapăn în scaunul lui, ţinându-se de margini cu ambele mâini, Felix Blau îl privea rugător.

— Gândeşte-te, Leo! Pen’mnezeu, gândeşte-te!

— Aa, daa…

Mişcă din cap, potolit; se simţea purificat.

— Îmi pare rău. M-a furat somnul, explică Leo. Ştiu la ce te referi; ştiu de ce ţi-e frică. Dar n-a fost nimic.

Adăugă:

— Am să mă mai gândesc, cum zici. N-am să mai uit.

Dădu solemn din cap, a promisiune.

Nava grăbea înainte, apropiindu-se tot mai mult de Pământ.

Sfârșit

„Într-o epocă întunecată, când cele mai puternice droguri halucinogene îi ajută pe coloniști să suporte viața sălbatică de pe planeta Marte, Palmer Eldritch, iluzia din iluzie, promite drogul ultim, care pune în mişcare straturile realității, basculând-o în ceva la fel de adevărat ca însuşi adevărul ultim, dar infinit mai înspăimântător. Pentru că în acest nou univers toți oamenii sunt Palmer Eldritch..."

Science Fiction Weekly

Dacă Dumnezeu promite viața eternă, atunci el, Palmer Eldritch, o împarte.

„O temă rareori întâlnită în literatura lui Philip K. Dick: Ce este un Dumnezeu?"

Locus

Într-un viitor îndepărtat, Pământul, bombardat cu raze de soare devenite mortale, nu mai oferă oamenilor decât puține locuri în care să se adăpostească: Antarctica, Groenlanda şi – sub influența drogurilor Dul-C – lumea bizară a păpuşilor Pat şi Walt. Însă Palmer Eldritch, celebrul explorator, aduce din exilul său de pe Proxima Centaur drogul Ale-G care te propulsează într-un univers personal în care eşti liber să devii propriul tău Dumnezeu.

colecția nautiluS
science fiction

ISBN 973-569-910-9

ISBN 978-973-569-910-9

www.nemira.ro